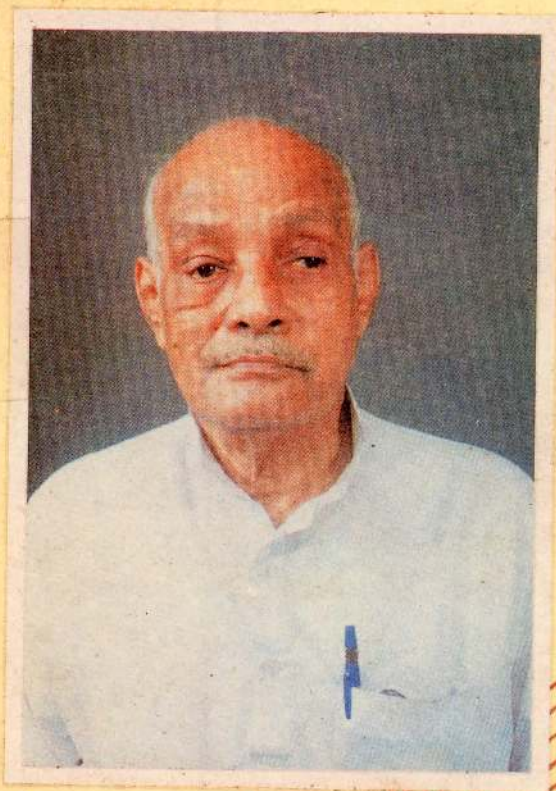

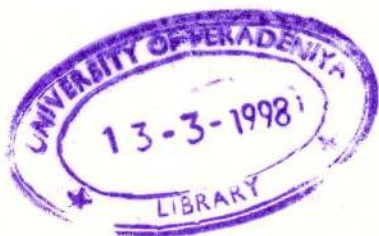
இளங்கீரனின் இலக்கியப் பணி

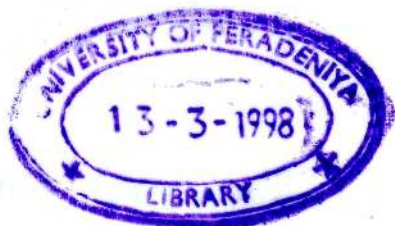

3
1.09

ரஹீமா முஹம்மத்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanimalam.org

இளங்கீரனின் இலக்கியப் பணி

ரஹ்மா முஹம்மத், B.A.(Hons)

499509

499509

தமிழ் மன்றம்

ILANKEERANIN ILAKKIYAPPANI

by

Raheema Muhammed, B.A.(Hons)

First published in
November, 1996.

© copyright reserved

Seventy eighth publication of:

THAMIL MANRAM,

10, Fourth Lane,
Koswatta Road,
Rajagiriya, Sri Lanka.

இலங்கையில் விலை: 60.00

தமிழ்நாட்டில்: 40.00

வடிவமைப்பு

வே. கருணாநிதி

ஒளி அச்சுக்கோர்வை

Parkar Computers

தொலைபேசி: 826 66 37

அச்சிட்டோர்

கண்ணப்பா ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்

சென்னை - 600 005

முன்னுரை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்(விசேட) இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சையின் ஒரு அங்கமாக 1993-94 ஆம் கல்வி ஆண்டில் நான் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரைதான் இந்நூல்.

ஏறத்தாழ 1950களில், யதார்த்த பூர்வமான பல நாவல் களைப் படைத்து, தமிழிலக்கிய உலகில் தனக்கெனத் தனியிடம் பெற்றுக் கொண்டவர்களுள் முக்கியமானவர், இளங்கிரன். இலங்கைத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றி வரும் பிரபல எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியருமான இவர், இன்றும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துலகில் அயராது உழைத்து வருபவர்.

அவரைப் பற்றியும் அவரது ஆக்கங்கள் பற்றியும் கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசன், பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, கலாநிதிகள் நா. சுப்ரமணியம், க. அருணா சலம் போன்றோர் தம் கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலும் ஆங்காங்கே நோக்கியுள்ளனரெனினும், அவரைப் பற்றியோ அவரது ஆக்கங்கள் பற்றியோ விரிவான ஆய்வு முயற்சிகள் எதுவும் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. அந்த வகையில் அவரைப் பற்றியும், அவரது ஆக்கங்கள் பற்றியும் குறிப்பாக, நாவல்கள் பற்றியும் மேற்கொள்ளப்பட்ட விரிவான முதல் ஆய்வு இதுவென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்வகை ஆக்கங்களைத் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு அளித்துள்ள இளங்கீரன் பற்றிய இவ்வாய்வில் அவரது 'நீதியே நீ கேள்', 'தென்றலும் புயலும்' ஆகிய இரு நாவல்களைப் பற்றியே விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளது.

திரு. சுபைர் இளங்கீரன் அவர்களின் 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவல் 1992ஆம் ஆண்டு, இரண்டாம் முறையாக தினகரன் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் தவறாது படித்த எனக்கு, அது பற்றிய ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழ் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்றபொழுது, இறுதியாண்டுப் பரீட்சைக்காக ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியேற்பட்ட நிர்ப்பந்தம் அதற்குரிய சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. அம் முயற்சியினதும், ஆர்வத்தினதும் பெறுபேறாகவே இந்நூல் அமைகின்றது. எனது இந்நூல் பலருக்கும் பயனளிக்குமென நம்புகிறேன்.

எனது இவ்வாய்வை, நன்முறையில் செய்து முடிக்கக் கிருபை செய்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கே புகழனைத்தும்.

இவ்வாய்வு முயற்சியின்போது, நான் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பில் ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், எனது ஆய்வாலோசகரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் மூத்த விரிவுரையாளரும், என் மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியருமான

கலாநிதி க. அருணாசலம் ஆகியோருக்கு முதலில் என்னுள்ளங் கனிந்த நன்றிகள்.

மேலும் எனது இவ்வாய்வின்போது தேவையான நூல்களையும் ஆலோசனைகளையும் தந்துதவிய பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் ஏனைய விரிவுரை யாளர்களுக்கும், குறிப்பாக, கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களுக்கும், சிரமம் பாராது நேரடியாகவும் தபால் மூலமும் உதவிகள் நல்கிய சபைர் இளங்கீரன் அவர்களுக்கும் என்றும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அத்தோடு, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகருக்கும் ஊழியர்களுக்கும் குறிப்பாக, திரு. இ. ஏ. சிவலிங்கம் அவர் களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகும்.

இன்னும் எனது இவ்வாய்வின்போது வேறு பல வழி களிலும் பொருளாதார வழியிலும் ஈடுசெய்ய முடியாத உதவிகள் புரிந்த செல்விகள் அனீசா எம். ரசீட், ரிஸ்னா லத்தீப், விடுதியறைத் தோழிகள் ஆகியோருக்கும் எனது தாயார், சகோதர சகோதரிகள், அன்புக் கணவர் திரு. ஐ. எல். முஹம்மத் ஆகியோருக்கும், என்றும் என் நினைவை விட்டகலா நன்றிகள் உரித்தாகும்.

இந்நூல் தமிழ் மன்றம் வெளியீடாகப் பிரசுரமாவதற்கு வழிவகை செய்த சட்டத் தரணி அல்ஹாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

‘நஸீமா ஹவுஸ்’, மாய்வெல, திருமதி. ஏ.எச்.யு. ரஹீமா மெல்சிறிபுர, குருணாகல்

சமர்ப்பணம்

சமுதாயத்திற்குப்
பணிபுரியும் வகையில்

என்னை
நல்லவளாக்கிவிட்ட

என் பெற்றோருக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

பதிப்புரை

அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக, எழுதுவதையே தன் தொழிலாகக் கருதி, செயல்பட்டு வருபவர் சுபைர் இளங்கீரன். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர். இளவயதிலேயே சிங்கப்பூர், மலேசியா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்து அனுபவம் பெற்ற பின்னர் தாய்நாடு திரும்பி, தன் இலக்கியப் பணியை இலங்கையிலும் தொடர்ந்தார். அதற்கு முன்னரே, தனது இருபதாவது வயதிலிருந்து எழுதத் தொடங்கி விட்டார். அவர் எழுதியன பலவும் நாவல்கள். சிறுகதைகளும் நிறைய எழுதியுள்ளார். நாடகங்கள் பலப்பல. அவரின் இரு நூல்களைப் பிரசுரிக்கும் வாய்ப்புத் தமிழ் மன்றத்திற்குக் கிடைத்தது. ஒன்று, “வெறும் கனவல்ல..” எனும் நாடகத் தொகுதி. மற்றைய நூல் “நிறைவைத் தேடி”. இந்நூலில் அவரின் சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. இந்த இரு நூல்களும் பிரசுரமாகி ஆறே மாதங்களுக்குள், பிரதிகள் முழுதும் விற்பனையாகிவிட்டது குறிப்பிடத்தக்கதோர் சாதனை. அது மட்டுமல்ல... அது அவரின் எழுத்துத் திறமைக்குக் கிடைத்த சிறந்ததோர் மதிப்புரை எனல் தவறல்ல. பொதுமக்கள் அவருக்குக் காட்டிய சிறந்த மரியாதை என்றும் அதைச் சொல்லலாம்.

இளங்கீரனின் இலக்கியப் பணி பற்றிப் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் ஆய்வு நடப்பதாகத் தெரியவந்தவுடன், ஆய்வாளருடன் தொடர்புகொண்டு ஒரு பிரதி பெற்று, நூலாக வெளியிட வேண்டுமென விரும்பினேன். இதற்கு வழிசெய்த பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளர் (தற்சமயம் பதில் பேராசிரியராயிருக்கும்)

கலாநிதி க. அருணாசலம், விரிவுரையாளர் திரு வ. மகேஸ் வரன் ஆகிய இருவருக்கும் ஆழிய நன்றிகள். ஆய்வை நூலாகப் பிரசுரிப்பதற்கு அனுமதி தந்த ஆய்வாளர் சகோதரி ரஹீமாவுக்கும் மனம் நிறைந்த நன்றிகள் பல.

முதன்முதலில் அவரைத் 'தினகரன்' அலுவலகத்தில் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் நான் கண்ட அதேசமயம், எமது கேலிச் சித்திரக்காராயிருந்த நண்பர் ஜிப்ரி யூனுசும் சந்தித்தார். அவரிடம், "இளங்கீரனின் கேலிச் சித்திரமொன்று கீறித் தாருங்கள்" என்று கேட்டேன். எதுவித தயக்கமும் இல்லாமல், பல சிரமங்களுக்கு இடையில், மிகக் குறுகிய காலத்தில் கேலிச்சித்திரத்தை வரைந்து தந்தார். அவருக்கும் என் நன்றி.

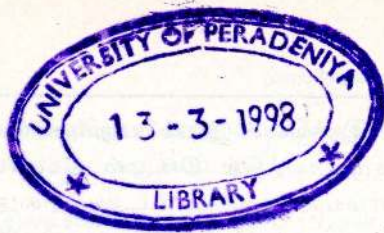
இலக்கிய ஆர்வலர், இந்நூலுக்குச் சிறந்த வரவேற்பு அளிப்பார்கள் என்ற நல்லுறுதியுடனேயே, தமிழ் மன்றம் இதனைப் பிரசுரிக்கிறது.

10. நாலாவது லேன்,
கொஸ்வத்த ரோட்,
ராஜகிரிய, இலங்கை

- எஸ்.எம். ஹனிபா
தமிழ் மன்ற நிறுவனர்

பொருளடக்கம்

1. இளங்கீரனின் வாழ்வும் எழுத்துப் பணியும்	1
2. இளங்கீரனின் ஆக்கங்கள்	29
3. இளங்கீரனின் நாவல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள்	37
4. இளங்கீரனின் நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்பு	87
5. படைப்புத் திறன்	103

இளங்கீரனின் வாழ்வும் எழுத்துப் பணிகளும்

நாவல் இலக்கியம்

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில், இத்தாலியக் கலைஞர்கள் 'நாவேல்' எனும் பெயர் கொண்ட பல கதைச் சொத்துக்களை வெளியிட்டனர். அந்த இத்தாலிய மொழிச் சொல்லான 'நாவேல்' என்பதன் திரிபே நாம் இன்று வழங்கும் 'நாவல்' எனும் சொல். இது 'புதுமை' எனும் பொருள் பொதிந்த படைப்பாக காலம், இடம், சமுதாயம் என்பவற்றுக்கேற்பப் பலவாறு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இன்று மேல்நாட்டு இலக்கிய உலகிலும், மேல்நாட்டு நவீன இலக்கியங்களைப் பின்பற்றி வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சீழ்நாட்டு இலக்கிய உலகிலும் முழுவளர்ச்சி பெற்றுவரும் நாவல், ஆரம்ப காலத்தில் மக்களின் பொழுதுபோக்குக் காகவும், அவர்களுக்குச் சுவையூட்டுவதற்காகவும் எழுதப்படும் ஒரு கற்பனைக் கதையாக இருந்து வந்தது. ஆனால் தற்போது அது, இன்றைய உலகின் அரசியல், சமுதாயப், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் நெருக்கடிகளையும் அலசும் தலையாய சாதனமாகவும், இன்றைய உலகின் பிரதான இலக்கிய வடிவமாகவும் திகழ்கின்றது.

கட்டுப்பாடுகள், இலக்கண வரம்புகள் இன்றிச் சுதந்திரமாகக் கையாளப்படும் நெகிழ்ச்சி மிக்க ஒரு சாதனமாக நாவல் விளங்கினும், அதற்கும் சில உத்திகளும் சில பொதுவான வரையறைகளும் காணப்படுகின்றன.

பிரதானமாக நாவலில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரங்கள், நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் தினமும் நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் உண்மையான உயிரும் உடலும் கொண்ட மனிதர்களைப் போல் அமைய வேண்டும். அவர்கள், நம் கனவுகளையும் நனவுகளையும் உள்ளத்துணர்ச்சிகளையும் பிரதிபலிக்கக் கூடியவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அவர்களின் சொல், செயல், சூழல் என்பன பற்றிக் கூறப்படும் ஒவ்வொரு சிறு விளக்கமும் மனித வாழ்வில் நடப்பது போல் வர்ணிக்கப்படவேண்டும். உண்மையைக் கற்பனையில் குழைத்துக் கதையை அமைக்கும்போது, உண்மைக்கும் கற்பனைக்கும் உள்ள வேறுபாடானது வாசகருக்குப் புலனாகாதவாறு கற்பனையை உண்மையாகக் காட்டவேண்டும். ஆசிரியர் தன் வாழ்விலும் பிறர் வாழ்விலும் சமுதாயத்திலும் கண்டு, கேட்டு அனுபவித்தவற்றை, நன்கு அறிந்தவற்றைக் கதையாக அமைக்கும்போதுதான் நாவல் சிறப்புப் பெறுகின்றது.²

நாவலைச் சமுதாயத்துடன் மிக நெருக்கமாகத் தொடர்புபடுத்தும் நெகிழ்ச்சி, தழுவல் ஆகிய இரு பண்புகளோடு, யதார்த்தமும் நாவலுக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டிய ஒரு பண்பாகும். உலகானுபவத்துடன் ஒட்டியதாக, தனிமனிதனின் உள்ளத்துணர்ச்சிகளையும் செயற்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக, சமுதாயத்தின் உண்மையுருவத்தைக் காட்டக் கூடியதாக நாவல் அமைய வேண்டும். சாதாரண மக்களையும், சாதாரண வாழ்வுகளையும் கதைக் கருப்பொருளாக்கக் கூடிய உண்மைப் படைப்பாக நாவல் அமைய வேண்டும். யதார்த்தமும், கற்பனையும் சம அளவாகக் கலக்கும் போதுதான் நாவல் சிறப்படைகிறது.

“நாவலின் பொருளாகவும் உறுப்புக்களாகவும் சாதாரணமான வாழ்க்கை, வழக்கமான நிகழ்ச்சிகள், பாத்திரங்கள், புனைந்துரையாடல்கள் இன்னோரன்ன சில்லறையான பல்

பொருட்கள் ஆகியன கதை வடிவில் இடம்பெறும் நாவல் உலகானுபவத்திற்கு உட்பட்டது.”³

பிற இலக்கிய வடிவங்களைப் போல் இதற்கும் அழகும், தெளிவும், சம்பீரமும், எளிமையும் கொண்டதோர் மொழி-நடை வேண்டும். ஜீவனுள்ளதாயும்; நிகழ்ச்சிகள் கண்முன்னே நடப்பன போல் பிரமை கொண்டு பாத்திரங்களின் சொல்லிலும், செயலிலும் ஐக்கியமடையச் செய்யும் ஆற்றலுடைய தாயும்; ஆசிரியனின் கற்பனைக்கும் உள்ளத்தெழும் உணர்ச்சிகளுக்கும் ஏற்றதாயும் மொழிநடை அமைதல் வேண்டும். நாவலாசிரியர் தம் மனத்தில் படைத்துக் கொண்ட கற்பனையுலகு, வாசகரின் உள்ளத்திற்கு மாற்றப்பட அல்லது அத்தகைய உலகு அவனின் உள்ளத்திலும் உருவாக மொழிநடை உதவ வேண்டும். காலம், இடம், சமூகம், தனிமனிதன், சமூக உறவுகள் ஆகிய நாவலின் அடித்தளங்களுக்கு ஏற்ப, இலக்கிய வழக்கை மட்டுமன்றி எல்லா வகையான பேச்சு வழக்குகளையும், எல்லா வகையான மொழிப் பிரயோகங்களையும் செம்மையான முறையிற் கையாளும் போதே நாவல் சிறப்புப் பெறுகின்றது.⁴

நாவலுக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் இன்றியமையா உறுப்புக்களுள் பாத்திர உரையாடலும் ஒன்று. மனிதனின் தினசரி வாழ்வில் நடைபெறும் உரையாடல்களின் போக்கை ஒட்டியதாக நாவலில் பாத்திர உரையாடல் இடம்பெற வேண்டும். தெளிவற்ற, தேவையற்ற சொற்கள், சுவையற்ற பகுதிகள் என்பவற்றைத் தவிர்த்து, கதைக்குத் தேவையான உரையாடல்களை அமைக்க வேண்டும். கற்போரின் சிந்தனையைத் திசைதிருப்பாமல் கதைக் கருவையே நோக்கிச் செல்லக் கூடியதாயும், கதைமாந்தரின் பண்புகளை விளக்கக்கூடியதாயும் உரையாடல் அமைதல் வேண்டும். இது நாடகப் பாங்கில் பேச்சு வழக்கை ஒட்டியே அமைய வேண்டும்.

கதைப்போக்குக்குத் தேவையான அளவில் இயல்பாக உரையாடல் அமையும் போது, நாவல் சிறப்புப் பெறும்.⁵

காவியத்தில் போலவே நாவலிலும் எண் வகைச் சுவையும் வர்ணனையும் இடம் பெறலாம். வர்ணனையைக் கூட்டவும் குறைக்கவும் கதாசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. என்றாலும் உணர்ச்சிகளுக்கும், கற்பனைக்கும் ஏற்ற அளவில் பாத்திரங்களையும், சம்பவங்களையும் இரசனையுள்ளதாகக் கும் வகையில் தெளிவு கொண்டதாக நாவலில் வர்ணனை இடம் பெற வேண்டும்.⁶

காவியம், நாடகம் என்பன போலன்றி, நாவலின் தொடக்கம், முடிவு என்பன இவ்வாறுதான் அமைய வேண்டும் என்ற கட்டுத்திட்டம் எதுவுமில்லை. தொடக்கம், முடிவு ஆகியவற்றைக் கொண்ட நாவலின் வடிவ அமைப்பு எவ்வாறும் அமையலாம். அது ஆசிரியரின் அறிவுக்கும், கற்பனை வளத்துக்கும் ஏற்ப அமையலாம்.⁷

மேலே நடைபெறப் போவதை அறியும் ஆவலை வாசகனின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தக் கூடியதாயும், சம்பவங்கள் மனக்கண்ணில் தோன்றக் கூடியதாயும், மனதில் பதியக் கூடியதாயும், சிந்தனையைத் தூண்டுவதாயும் நாவலின் கதைப் போக்கு அமைய வேண்டும். அத்துடன் நாவலில் இடம் பெறும் நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புற்று ஒருமைப் பாட்டுடன் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். பார்க்கும் போதே படிக்கத் தூண்டும் கவர்ச்சி கொண்டதாயும், சிந்திக்க வைப்பதாயும் அமைந்த தலைப்புக்களும் நாவலை விளங்க வைக்கும் தன்மையுடையன.

இத்தகைய உறுப்புக்களைக் கொண்ட உருவம் மட்டுமன்றி, நாவலுக்கு சிறந்ததொரு உள்ளடக்கமும்(கதைக்கரு) அமையவேண்டும். உருவமற்ற உள்ளடக்கமோ, உள்ளடக்க

மற்ற உருவமோ அன்றி, இவையிரண்டும் சமமாகக் கலக்கும் போதுதான், நாவல் முழுமை பெற்றுத் தனிச் சிறப்படைகிறது. நாவலின் உள்ளடக்கம், ஆசிரியர் வரிந்து அமைப்பதாக இல்லாமல் இயற்கையாக, நம்பத் தகுந்ததாக, கவர்ச்சியாக அமைய வேண்டும். அதை எங்கிருந்து பெற்றுக் கொண்டாலும், ஆசிரியர் உணர்ந்து, தேர்ந்ததாக அமைய வேண்டும்.

கடிதம், நாட்குறிப்பு, ஆசிரியரின் நேரடிக் கூற்று, கதை மாந்தர் கதை கூறல், வர்ணனை, நாடகப் பாங்கான உரையாடல், எண்வகைச் சுவை, கவர்ச்சியான கதைக்கரு, அழகும் தெளிவும் கொண்ட மொழிநடை, யதார்த்தவாதம் போன்ற இன்னோரன்ன உத்திகளை நாவலில் கையாள்வதன் மூலம் நாவல் என்ற படைப்பைச் சிறப்பிக்க முடியும்⁵ என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே இத்தகைய அம்சங்களைக் கொண்டு நாவலைச் சிறப்பிப்பது ஆசிரியரின் திறமையாகும்.

தமிழில் நாவல் இலக்கியம்

உலகில் எந்த நாட்டிலும், மக்களின் உணர்வுகள் மனோ பாவங்கள், நடை உடை பாவனைகள் போன்றவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்ற போதுதான், மக்கள் மாற்றமான ஒரு நிலையை விரும்புகின்ற போதுதான் சமுதாய மாற்றங்கள் நிகழுகின்றன. அம்மாற்றங்களின் ஊடாகவேதான் அவற்றை வெளிப்படுத்தக் கூடிய புதுப்புது இலக்கிய வகைகளும் உதயமாகின்றன.

இதன்படி, பரம்பரை பரம்பரையாக வேரூன்றிப் போயிருந்த நிலவுடமைச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றி, தனி மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்ற மன நிலையை ஐரோப்பிய மக்கள் விரும்பினர். அந்த விருப்பம் புரட்சியாக வெடித்தபோது நிலவுடமை ஆட்சியுறை சிதறுண்டது. கிரேக்க உரோமப் பேரரசுகள் தகர்க்கப்பட்டன.

அதன் காரணமாக மரபுமரபாய் மதிப்புப்பெற்று வந்த லத்தீன், கிரேக்க மொழிகள் முக்கியத்துவம் இழந்தன. சுதேசிய மொழிகள் முக்கியம் பெற்று விழிப்படைந்தன. அதனூடாகக் கல்வியறிவு வளர்ந்தது. கல்வி வளர்ச்சியின் ஊடாக செய்யுள் நடைமாறி உரைநடை தோற்றம் பெற்றது. உரைநடை வளர்ச்சி பெற்றதால் காவியங்களின் மீது மக்களுக்கிருந்த சுவை குன்றத் தொடங்கியது. அவர்களுக்கு உரைநடையிலான இலக்கிய வடிவங்கள் தேவைப்பட்டன. அதன் விளைவாக நாவல், சிறுகதை ஆகிய புதிய உரைநடை இலக்கிய வடிவங்கள் மேனாட்டில் உருவாகின. இவ்விலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, கைத்தொழிற்புரட்சியால் உருவான அச்சப் பொறியும், பத்திரிகைகளும் துணையாக இருந்தன.

கி. பி. 17ம் நூற்றாண்டிலேயே இத்தாலி, பிரெஞ்சு, ஜெர்மனி, ரஷ்யா, ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகிய மேனாட்டு மொழிகள் அனைத்திலும் நாவல் இலக்கியம் தோற்றம் பெறலாயிற்று. இருந்தாலும் அவற்றுக்குப் பொருளாக அரசர்களின் காதல் வாழ்க்கை, வீரதீரச் செயல்கள், அறநெறிக் கதைகள், நீதிக் கதைகள், கட்டுக்கதைகள் என்பனவே கொள்ளப்பட்டன. மக்களிடம் காணப்பட்ட வாசிக்கும் பழக்கமே இதற்குக் காரணமாகும். இதனால் மக்கள் இன்பம் பெறும் பொருட்டு நாவல்கள் இயற்றப்பட்டனவே தவிர, அவற்றில் நடைமுறை வாழ்க்கையும் பிரச்சினைகளும் இடம்பெறவில்லை.

ஆனால், 17ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே மக்களின் வாழ்க்கை முறை, உள்ளத்துணர்வுகள், குணாம்சங்கள், பிரச்சினைகள், அவற்றுக்கான தீர்வுகள் உடையதாகவும் முன்னர் கூறப்பட்ட நாவலுக்குரிய இலக்கணங்களைக் கொண்டதாகவும் நாவல்கள் மேலை நாடுகளில் தோன்றலாயின. 18ம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பிய இலக்கியத்தில்

நாவல் தனியிடம் பெறலாயிற்று. 19ம் நூற்றாண்டில் மற்றெல்லா இலக்கிய வகைகளையும் விட ஒங்கி வளர்ந்தது. இன்று, அது முழுவடிவம் பெற்றுத் தனிப்பெருமையோடு காட்சி தருகின்றது.¹⁰

கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் எழுச்சியுடன் தோற்றம் பெற்ற நாவல் இலக்கியத்தைத் தொடக்கி வைத்தவர் “சாமுவல் ரிச்சர்ட்ஸன்” (Samuel Richardson) ஆவார். ஒரு கடிதத் தொகுப்பாக எழுதிய ஒரு பெண்ணின் கதையே இவரது முதல் நாவலாகும். இது “பாமெலா” (Pamela) என்ற பெயரில் 1740ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. இதுவே, ஆங்கிலத்தில் முதல் நாவல் என்ற பெயரையும் பெற்றுக் கொண்டது. இவர் மேலும் “சால்ஸ் கிராண்டிசன்” (Sir Charles Grandison) “ஜோஸப் அண்ட்ரூஸ்” (Joseph Andrews), “கிளாரிஸ்ஸா” (Clarissa) போன்ற நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.”

அதேபோன்று, நாவல் துறையில் இங்கிலாந்தோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளுள் பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. மேனாட்டு நாவலிலக்கியத்தின் முக்கிய காலகட்டம் எனக் கருதப்படும் 18-19ம் நூற்றாண்டுகளில், இங்கிலாந்தில் பல சிறந்த நாவலாசிரியர்கள் தோன்றினர். ஹென்றி பில்டிங்கின் “டாம் ஜோன்ஸ்”, சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸின் “டேவிட் காப்பர் பீல்டு”, ஹென்றி ஜேம்ஸின் “த அம்பெஸிடர்”, ஜோய்ஸின் “யூலிஸீஸ்”, எட்வர்ட்டு யார்டினின் “Les Lauriers Sont Coues”, டொரதி ரிச்சர்ட்ஸனின் “Pointed Roofs”, ஜோர்ஜ் எலியர்டின் “The Waste Land”, வில்லியம் கோல்டிங்கின் “Lord of the Flies, the Inheritors” என்பன இக்காலப் பகுதி நாவல்களில் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். இவர்களுடன் எச். ஜி. வெல்ஸ், டீபோ, வால்டர் ஸ்காட், வர்ஜீனியா உல்ப்,

ஆர்னால்ட் பென்னட், போர்டு மேடக்ஸ், ஜோர்ஜ் ஸான்ட், ஜோரஜ் மெரிடித், தோமஸ் ஹார்டி, ஜோஸெப் கொன்ராட் என்போர் ஆங்கில நாவலாசிரியர்களுள் சிறப்பிடம் பெறுவோராவர்.

இக்காலகட்டத்தில் ரஷ்யாவில் தோன்றிய நாவல்களில் டால் ஸ்டாயின் “போரும் அமைதியும்”, டாஸ்டாவ்ஸ்கியின் “கார்மஸாவி சகோதரர்கள்” என்பன குறிப்பிடற்பாலன.

பிரான்ஸ் நாவலாசிரியர்களும் பல சமுதாயச் சித்திரங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். பால்ஸ்ஸாக், பிளாபர்ட், விக்டர் ஹியூகோ, எமிலி ஜோலா ஆகியோர் பிரான்ஸ் நாவலாசிரியர்களுள் முக்கியமானவர்கள் எனலாம்.¹²

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் எந்த ஒரு மொழியிலும் செய்யுள் நடையின் பின்னரே, உரைநடை வளர்ச்சியடைந்திருப்பதைக் காணலாம். அதன்படி, தமிழிலும் மரபு மரபாகப் பேணப்பட்டு வந்த செய்யுள்நடை மாறி மேனாட்டார் தொடர்பு, சமயப் போட்டி, ஆங்கிலக் கல்வியின் வளர்ச்சி, அச்சப் பொறியின் வருகை, சமுதாயத்தின் மாற்றம் போன்ற காரணங்களால், உரைநடை வளரத் தொடங்கியது. உரைநடை வளரத் தொடங்கியது மட்டுமன்றி, உரைநடை இலக்கிய வடிவங்களும் தோன்றலாயின. அவ்வாறு தோன்றிய இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்றுதான் இன்று முழு வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நாவல்.

மேனாட்டு நாவலிலக்கியம் நூறு வயதைத் தாண்டிய பின்னரே, தமிழில் நாவல் என்னும் குழந்தை பிரசவமானது. கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் தோற்றத்துடன் மேனாட்டில் நாவலிலக்கியம் தோன்றியது போலவே, அவ்வர்க்க எழுச்சியின் பிரதிபிம்பமாகத் தமிழிலும் 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நாவலிலக்கியம் உதயமாகத் தொடங்கியது.¹³

அதன் பயனாக, மேனாட்டு இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழிலும் உருப்பெற வேண்டும் என்று விரும்பிய அறிஞர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை 1876ல் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” என்ற படைப்பைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்தார். அவர் மேலும் “சுகுண சுந்தரி சரித்திரம்” என்ற நாவலை 1877ல் வெளியிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் குருகவாமி சர்மா 1893ல் “பிரேமகலா வதீயம்” என்பதனையும், இராஜமையர் 1896ல் “கமலாம்பாள் சரித்திரம்” என்பதையும், மாதவையா 1898ல் “பத்மாவதி சரித்திரம்” என்பதையும் வெளியிட்டனர். தமிழின் ஆரம்ப கால நாவல்களான இவற்றில் அக்காலச் சமுதாயப் பின்னணி இடம் பெற்றிருந்தாலும், அக்கால மக்களின் அரசுக் கதைகள் கேட்கும் ஆர்வத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக எழுதப்பட்டவை எனலாம். இவற்றை நாவல்கள் என்று கூறுவதை விட, “அற்புதக் கற்பனைக் கதைகள்” என்று கூறுவதே பொருந்தும். “பத்மாவதி சரித்திரம்” போன்ற ஒரு சில நாவல்கள் இவற்றுக்குப் புறனடையாக விளங்குகின்றன.¹⁴

மேற்கூறப்பட்ட இந்த நாவல்களைத் தொடர்ந்து, மேலும் சில நாவல்கள் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றி இருக்கின்றன. அவற்றுள் செந்தமிழ் நடையில் 1889ல் வெளிவந்த சூரிய நாராயண சாஸ்திரியாரின் “மதிவாணன்”, பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தின் சில பகுதிகள் அப்படியே பிரதி செய்யப்பட்டு 1896ல் வெளிவந்த நடராஜ ஐயரின் “ஞான பூவுணி” என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றைத் தவிர, இன்று குறிப்புகள் எதுவும் கிடைக்காமல் போன நாவல்களான “வினோத சரித்திரம்” (1886), “ஜீவரத்தினம்” (1889), “நீலா” (1900) என்பனவும் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றியவையே. மேலும் 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய நாவல்களுள் அக்கால மறவர் வாழ்க்கை முறை, மதமாற்ற முயற்சிகள், ஜமீன்தார் வாழ்க்கை முறை என்பனவற்றைக் குறிப்பிடும்

மாதவையாவின் “விஜய மார்த்தாண்டம்”, முதன் முதலில் விதவைத் திருமணத்தை ஆதரிக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட அவரின் “முத்து மீனாச்சி” என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவை இரண்டும் பேச்சு வழக்கு நடையில் 1903ல் வெளிவந்தவை. இவை யாவற்றிலும் கல்வி, கடமை, சுகாதாரம் என்பன வலியுறுத்தப்பட்டாலும் சகோதரத்துவம், பாசம், கணவன் மனைவி அன்பு, சுற்பு, நாணயம், நன்றி, பிறர் நலம் பேணல் ஆகிய பண்புகள் யாவும், பழைய சுட்டுக்கோப்புக்குள்ளேயே எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

மாதவையாவின் நாவல்களைத் தொடர்ந்து வெளிவந்தனவற்றுள் பண்டித ச. ம. நடேச சாஸ்திரியின் “தீனதயானு”, “திக்கற்ற இரு குழந்தைகள்”, “சோமளம் குமரியானது” போன்றனவும்; வேளாளர் வாழ்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நாவல் எழுதிய கி. ம. பொன்னு சாமிப் பிள்ளையின் “கமலாஷி”, “ஞானாம்பிகை”, “ஞானப் பிரகாசம்” போன்றனவும்; சீர்திருத்த வேகத்தில் எழுதும் வ. ரா. வின் “விஜயம்”, “கோதைத்தீவு”, “சந்தரி”: “போன்றனவும்; வேங்கடரமணியின் “முருகன் ஒரு உழவன்”, “சந்தன் ஒரு தேசபக்தன்” போன்றனவும்; குறிப்பிடத்தக்கன. இவர்களோடு சுப்ரமணிய பாரதியார், மறைமலையடிகள், பேரா. வையா புரிப்பிள்ளை ஆகியோரும் வை. மு. கோதை நாயகி அம்மாள், பண்டித விசாலட்சி அம்மாள், கஜாம்பிகை அம்மாள், கிரிஜாதேவி முதலிய நாவலாசிரியைகளும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.¹⁵

19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய நாவல் இலக்கியம் 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை ஒரு நல்ல வளர்ச்சிப் படியைக் காணாவிட்டாலும் குழந்தை நிலையிலேயே இருந்து வந்தது. இதன் பின் சில ஆண்டுகளுக்குள் நிலைமை மாறத் தொடங்கியது. நடைமுறை வர்த்துவோடு

நெருக்கமுற்றிருந்த நாவல் திசை மாறியது. இக்காலப் பகுதியில் மேனாட்டுத் துப்பறியும் நாவல்களின் மொழி பெயர்ப்புகளும், அவற்றின் தழுவல்களும், துப்பறியும் நாவல்களும் தமிழில் குவிந்தன. இத்துறையில் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், ஜே. ஆர். ரங்கராஜர், கோதை நாயகி அம்மாள் முதலியோர் ஆதிக்கம் செலுத்தி நின்றனர். இவற்றுள் சில, பல தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. உபதேசங்கள், பெண்களுக்கான அறிவுரைகள், புராணக் கதைகள், மாயாந்திரக் கதைகள், அதீத கற்பனைக் கதைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய படைப்புகள் பல நாவல் என்ற போர்வையை மாட்டிக் கொண்டன. உதாரணமாகச் “சாவித்திரி”, “ஆயிரம் தலை வாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி” என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப் பகுதியை, நாவல் வரலாற்றில் ஒரு தேக்கமான காலம் எனலாம்.¹⁶

இவ்வாறு திசைமாறிப் போய்க் கொண்டிருந்த தமிழ் நாவலைத் தம் கதை கூறும் ஆற்றலால் தடுத்து நிறுத்தி, மீண்டும் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர் கல்கியே. நாவலின் வடிவம் குலையாமல், படிப்போரின் சுவை குன்றாமல் புதுப் புதுக் கருப்பொருள்களை அமைத்துக் கதைகள் எழுதிய தால், இவர் தமிழ் நாவலுலகில் தனியிடம் பெற்றுக் கொண்டார். விதவைக் கொடுமை, பாலியல் திருமணம், பொருந்தா மணம், பெண்ணடிமை, அந்நிய மோசம், கல்வியறிவின்மை, சாதிக் கொடுமை ஆகிய சமூகச் சீர்கேடுகள் இவரது நாவல்களுக்குப் பொருளாயின. “கள்வனின் காதலி” (1937), “தியாகபூமி” (1938), “பார்த்திபன் கனவு” (1941-43) “சிவகாமியின் சபதம்” (1944-46), “பொன்னியின் செல்வன்”, “சோலை மலை இளவரசி”, “அலையோசை”, “பொய்மான் காடு” என்பன இவரது நாவல்களில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவரைப் பின்பற்றி அகிலன் “இன்ப நினைவு”, “பெண்”, “நெஞ்சின்

அலைகள்”, “சினேகிதி”, “வாழ்வு எங்கே?”, “புது வெள்ளம்”, “சித்திரப்பாவை”, “பொன்மலர்”, “எங்கே போகிறோம்”, “வேங்கையில் மைந்தன்”, “கயல்விழி”, “வெற்றித் திருநகர்” முதலான நாவல்களைத் தமிழுக்குத் தந்தார்.

இவர்களோடு சேர்ந்து எம். எஸ். கல்யாண சுந்தரம் “இருபது வருஷங்கள்” என்பதையும், திருவாட்டி ராஜம் கிருஷ்ணன் “வளைக்கரம்” என்பதையும், ரா. க. நல்ல பெருமான் “கல்லுக்குள் ஈரம்” என்பதையும், தேவன் “மிஸ்டர் வேதாந்தம்”, “லட்சுமி கடாட்சம்”, “ஜஸ்டிஸ் ஜகந்நாதன்” என்பவற்றையும் நாவல் உலகுக்குத் தந்தனர். இவர்களின் பின்வந்தோரில் “செந்தாமரை”, “பாவை”, “அந்த நாள்”, “கள்ளோ? காவியமோ?”, “கரித்துண்டு”, “பெற்ற மனம்” முதலான பதினைந்து நாவல்களைத் தந்து இலக்கிய உலகில் பிரகாசிப்பவர் மு. வரதராசன்.¹⁷

பாரதத்தின் விடுதலைக்கு பின் தோன்றிய தமிழ் நாவல்கள், நடைமுறை வாழ்வில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைத் திருத்தும் வகையில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டனவாக விளங்கின. இவை சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு வழிகோலுவனவாக அமைந்தன. இந்த வகையில் தி. ஜானகிராமனின் “உயிர்த்தேன்”, “மோகமுள்” என்பனவும், நா. பார்த்தசாரதியின் “குறிஞ்சி மலர்”, “பொன் விலங்கு” என்பனவும், கோவி. மணிசேகரனின் “தவமோ? தத்துவமோ?” வும், சங்கர ராமின் “மண்ணாசை” யும், திருவாட்டி ராஜம் கிருஷ்ணனின் “அமுதமாகி வருக” வும், திரு. ஆர். வி. யின் “அணையா விளக்கும்”, சி. என். அண்ணாத்துரையின் “ரங்கோன் ராதா”, “குமரிக்கோட்டம்” என்பனவும், மு. கருணாநிதியின் “புதையல்”, “வெள்ளிக்கிழமை” என்பனவும் டி. கே. சீனிவாசனின் “ஆடும் மாடும்”, ராதா மணாளனின் “பொற் சிலை” யும், விக்கிரமனின் “நந்திபுரத்து நாயகி” யும் குறிப்பிடத்தக்கன.¹⁸

மேலும் விடுதலைக்குப் பின்னரே பெண் கல்வி, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், சுரண்டல், அரசியல் பிரச்சினைகள், குடும்பப் பிரச்சினைகள், தொழிலாளர் வர்க்கப் போராட்டங்கள் என்பவற்றையும் யதார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டும் சமூக நாவல்களும் தோற்றம் பெற்றன. இந்த வகையில் ஆர். சண்முகசுந்தரத்தின் “பூவும் பிஞ்சும்”, “நாகம்மாள்”, “அழியாக்கோலம்” என்பனவும், ஆ. பழனியப்பனின் “காவிரிக் கரையினிலே”யும், ஹெப்ஸியா ஜேசுதாசனின் “புத்தம் வீடு”, “டாக்டர் செல்லப்பா” என்பனவும், சி. சு. செல்லப்பாவின் “வாடிவாசல்”, நாரண துரைக்கண்ணனின் “தியாகத் தழும்பு”, “தரங்கினி”, “கோகிலா” என்பனவும், சிதம்பர சுப்பிரமணியத்தின் “மண்ணில் தெரியுது வானம்”, “இதய நாதம்”, “விதி வழியே” என்பனவும் சாவியின் “விசிறி வாழை”, தொ. மு. சி. இரகுநாதனின் “பஞ்சம் பசியும்”, விந்தனின் “பாலும் பாவையும்”, இதயனின் “மனைவியின் நண்பன்”, ஏ. ஏஸ். பி. யின் “காதலென்னும் தீவினிலே”, “சின்னம்மா”, “நீ” என்பனவும், மாதவனின் “புனலும் மணலும்”, வி.ஏ.எம். அழகமுத்துவின் “இப்படியும் உறவுகள்”, செல்வராஜின் “மலரும் சருகும்”, “தேனீர்” என்பனவும், பொன்னீலனின் “கரிசல்”, சின்னப்ப பாரதியின் “தாகம்”, நீல பத்மநாபனின் “தலைமுறைகள்” ஜெயகாந்தனின் “ஊருக்கு நாலு பேர்”, “மூங்கில்காட்டு நிலா”, “ஆயுத பூசை” என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்க நாவல்களாகும். இவை சமூகத்தின் புரட்சிக்கும், வெற்றிக்கும் அடிப்படையாக இருந்த சாதனங்களாக விளங்கின. இவற்றுட் கணிசமானவை மாக்ஷியக் கருத்துக்களைக் கொண்டவை.”

லக்ஷ்மி, அநுத்தமா, சூடாமணி, வசுமதி ராமசாமி முதலிய நாவலாசிரியைகளும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள், இவ்வாறு தமிழில் நாவலிலக்கியம் தன் படிப்படியான வளர்ச்சிகளைக் கண்டு, இன்று சமூகப் பிரச்சினைகளை

அப்பட்டமாக வெளிக்காட்டி அவற்றுக்குத் தீர்வு காணக் கூடிய வழிவகைகளையும் காட்டும் யதார்த்தப் படைப்பாக முன்னேறிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.²⁰

ஈழத்தில் தமிழ் நாவல்கள்

இந்தியாவில் போன்றே இலங்கையிலும் நிலவுடமைச் சமூக அமைப்பின் தோற்றம், ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சி, மேனாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயம் முதலான காரணங்களால் தமிழிலக்கியப் போக்கில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அதன் பிரதிபலிப்பாக 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியமும் தோற்றம் பெற்று, இன்று பல்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படுகின்றது.

ஒரு நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடி நிலைத்து இருக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிக்கியம், அறிஞர் சித்தி லெப்பையினால் 1885ல் வெளியிடப்பட்ட “அஸன்பே கதை” யோடு ஆரம்பமாகியது. தமிழ் நாட்டில் நாவல் தோன்றிய சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே ஈழத்திலும் தமிழ் நாவல் தோன்றி விட்டது. “அஸன்பே” கதையை அடுத்து, திருகோணமலையைச் சேர்ந்த எஸ். இன்னாசித்தம்பியின் “ஊசோன்-பாலந்தை” கதை 1891ல் வெளிவந்தது. இது ‘Orson and Valen line’ என்பதன் தழுவலாகும், இதன்பின் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் “மோகனாங்கி” 1895ல் வெளிவந்தது. இவை யாவும் ஈழத்தவரால் எழுதப்பட்ட போதும், பிறநாட்டுச் சம்பவங்களைக் கூறுவதாகவே உள்ளன. இவை வசனத்தில் அமைந்த நெடுங் கதைகளாக அமைந்தனவே தவிர, நவீன இலக்கியமான நாவலுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டனவாக அமையவில்லை. ஆதலால், இவையும் ஆரம்பகாலத் தமிழ் நாவல்களைப் போன்று அற்புத சம்பவக் கதைகளாகவே அமைந்தன.²¹

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் இந்நிலையிலேயே இருந்தன. உதாரணமாக, சி. வை. சின்னப்ப பிள்ளையின் “வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம்” (1905) “உதிர பாசம் அல்லது இரத்தின பவாணி” (1914), “விஜயசீலம்” (1916), போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை யாவும் சமகாலப் பிரச்சினைகளைக் கொண்டவை போலக் காணப்பட்டனும், கற்பனைக் கதைகளே. இத்தன்மையான கதைகளே ஏறத்தாழ 1915ம் ஆண்டு வரை அதிகம் தோன்றியுள்ளதைக் காணலாம்.²²

ஏறத்தாழ 1915ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் சமூகப் பிரச்சினைகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. பாத்திர அமைப்பு, பாத்திர உரையாடல், கதைப் பின்னல் என்பவற்றில் நாவலாசிரியர்கள் தம் கவனத்தைச் செலுத்தாவிட்டாலும், சமூக நடைமுறைகளை நாவல்களில் சிறிது வெளிக்காட்டலாயினர். அதாவது சமுதாய நடைமுறையில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்களான ஏற்றத்தாழ்வுகள், சீர்கேடுகள் என்பன கதைகளுக்குப் பொருளாயின. இருந்தாலும் அவை மரபு ரீதியான அறிவியல் அடிப்படையிலே எழுதப்பட்டன. இவ்வகையில் எழுதப்பட்ட நாவல்களில் “மங்கள நாயகம்” தம்பையாவின் “நொறுங்குண்ட இருதயம்” (1914), “தேம்பா மலர்” (1929), தம்பிமுத்துப் பிள்ளையின் “சுந்தரம் செய்த தந்திரம்” (1918), ம. வே. திருஞான சம்பந்தபிள்ளையின் “காசிநாதன் நேசமலர்” (1927), “கோபால நேசரத்தினம்” (1927), “துரைரத்தினம் நேசமணி” (1927), இடைக்காடரின் “நீலகண்டன் அல்லது ஓர் சாதி வேளாளன்” (1925), “சித்த குமாரன்” (1925)²³ என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

1930களில் நாவல் சம்பந்தமான எதையும் கருத்திற் கொள்ளாத, சமூக நிலைமையைக் கண்டுகொள்ளாத, அளவில் நீண்ட வெறும் கற்பனைக் கதைகள் நாவல் என்ற பெயரில் குவியத் தொடங்கின.

வாசிப்புப் பழக்கம், தினசரிப் பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி முதலியன இதற்குக் காரணமாகும். 1931ல் தொடங்கப்பட்ட “வீரகேசரி” பத்திரிகையின் ஆரம்ப ஆசிரியரான எச். நெல்லையா, அவரின் பின் ஆசிரியராயிருந்த கே. வி. எஸ். வாஸ் போன்றோர் இத்தகைய கதைகளைத் தம் பத்திரிகையில் எழுதி வந்தனர். இவற்றுள் எச். நெல்லையாவின் “சந்திரவதனா அல்லது காதலின் வெற்றி” (1934), “இரத்தினாவளி அல்லது காதலின் மாட்சி” (1938), காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி” (1938), “பிரதாபன் அல்லது மகாராஷ்டிர மங்கை” (1941), “சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு” (1940) என்பனவும்; கே.வி.எஸ். வாஸின் “குந்தளப் பிரேமா”, “உதயகன்னி”, “நந்தினி”, “பத்மினி”, “சாரினி”, “மலைக் கன்னி” என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றைவிட, இராசம்மாளின் “சரஸ்வதி அல்லது காணாமற் போன பெண் மணி” (1929), வரணியூர் ஏ. சி. இராசையாவின் “அருணோதயம் அல்லது சிம்மக் கொடி” (1933), “பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம்” (1932), சிவராமலிங்கம் பிள்ளையின் “பூங்காவனம்” (1930), சி.வே. தாமோதரம் பிள்ளையின் “காந்தமலர் அல்லது கற்பின் மாட்சி” (1936), வே. க. நவரத்தினத்தின் “செல்வரத்தினம்” (1935), எம். செல்லப்பாவின் “சந்திரவதனா அல்லது இன்பக்காதலர்” (1937), எம்.ஏ. செல்வநாயகத்தின் “செல்வி சரோசா அல்லது தீண்டாமைக்குச் சவுக்கடி” (1938)²⁴ முதலியவையும் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மேற்கண்டவாறு கற்பனைக் கதைகள் குவிந்து கொண்டிருக்க, மனித உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தும் வகையான நாவல் எழுதும் போக்கு 1940களில் தோற்றம் பெறலாயது. இத்தகைய நாவல்களுள், க. தி. சம்பந்தனின் “பாசம்” 1947லும், க. சச்சிதானந்தனின் “அன்னபூரணி” 1942லும், க. வேலுப் பிள்ளையின் “மன நிழல்” 1948லும் வெளிவந்தன, மேலும் க. சிவகுருநாதனின் (கசின்) “சகட யோகம்” (1949) “இதய

ஊற்று” (1951), “குமாரி இரஞ்சிதம்” (1952), “இராசமணியும் சகோதரிகளும்”, “கற்பகம்”, “சொந்தக்கால்” என்பனவும்; கனக. செந்திநாதனின் “விதியின் கை” (1953), “வெறும் பாணை” (1956); வ. அ. இராசரத்தினத்தின் “கொழுக்கொம்பு” (1959) என்பனவும் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. மேலும் “மறுமலர்ச்சி”யில் வெளிவந்த வரதனின் “வென்று விட்டாடிய ரத்தனா”; தினகரனில் வெளிவந்த சுயாவின் “ராமப்பிரேமன்”, “ஆப்பக்காரி”; ஜே. எஸ். ரவீந்திராவின் “காதல் உள்ளம்”²⁵ என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் புதியதொரு சகாப்தம் 1950 களின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பமாகியது. நாட்டு நிலைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றமே இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். தேசியக் கொள்கை வலுப்பெற்று, தேசிய மரபுகளும், பண்பாடுகளும் பேணப்பட்ட காலகட்டத்தில் தமிழரும் தமிழும் ஈழத்தின் பிரிவு என்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. தமிழருக்கும் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் உண்டென்ற உணர்வு விழித்துக் கொண்ட இக்காலப் பகுதியில், இடதுசாரி அரசியல் கருத்துக்களைக் கொண்ட, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் முதன்மை பெற்ற ஒரு சங்கமாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயற்பட்டது. இலக்கியத்தில் தேசியப் பிரச்சினைகள் இடம் பெற வேண்டும் என்ற கருத்தை இச்சங்கம் வலியுறுத்தியது. இச்சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தோரான இளங்கீரன், கே. டானியல், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் இராசதுரை, செ. கணேசலிங்கம் முதலியோரும் வேறு சிலரும் குறிப்பிடத்தகுந்த தரமான நாவல்களைப் படைத்தனர்.²⁶

முற்போக்குவாத மாக்ஷியக் கருத்துக்களைக் கொண்டு சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருளாக்கியவர்களுள் மூத்தவர் இளங்கீரன். 1951ல் நாவலுலகில் பிரவேசித்த இவர், “ஒரே அணைப்பு”, “மீண்டும் வந்தாள்”, “பைத்தியக்காரி”,

“பொற்கூண்டு”, “கலாராணி”, “மரணக்குழி”, “காதலன்”, “அழகு ரோஜா”, “வண்ணக் குமரி”, “காதல் காதல் உலகினிலே”, “பட்டினித் தோட்டம்”, “நீதிபதி”, “எதிர் பார்த்த இரவு”, “மனிதனைப் பார்”, “புயல் அடங்குமா?”, “சொர்க்கம் எங்கே?”, “தென்றலும் புயலும்”, “மனிதர்கள்”, “மண்ணில் விளைந்தவர்கள்”, “நீதியே நீ கேள்”, “இங்கிருந்து எங்கே?” என்பவற்றையும், 1970களில் “கள்ளத்தோணி”, “அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்”, “காலம் மாறுகிறது”, “அன்னை அழைத்தாள்” என்பவற்றையும் ஈழத்து நாவல் உலகுக்குப் பரிசாக வழங்கினார்.²⁷

இளங்கிரனைத் தொடர்ந்து 1960களின் பிற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட நாவல்களில் செ. கணேசலிங்கனின் “நீண்ட பயணம்” (1965), “சடங்கு” (1966), “செவ்வானம்” (1967), “தரையும் தாரகையும்” (1968), “போர்க்கோலம்” (1969), “மண்ணும் மக்களும்” (1970) “அபலையின் கடிதம்” (1965) என்பனவும்; எஸ். அகஸ்தியரின் “எரிநெருப்பில் இடைப் பாதை இல்லை”, “திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்”, “மண்ணில் தெரியுதொரு வானம்” முதலியனவும் கே. டானியலின் “பஞ்சமர்” (1972) “போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” (1975) “கானல்”, “அடிமை”, “கோவிந்தன்” முதலியனவும் முக்கியமானவை. இவர்களது நாவல்களில் அரசியல் பிரச்சினைகள், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, சாதிக்கொடுமை, தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டம், ஆலயப் பிரவேச இயக்கங்கள் என்பன பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவற்றோடு சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்த மலையக மக்களையும், அவர்களது பிரச்சினைகளையும் பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவல்களுள், பெனடிக்ற் பாலனின் “சொந்தக்காரன்”, நந்தியின் “மலைக் கொழுந்து” (1964), கோகிலம் சுப்பையாவின் “தூரத்துப் பச்சை” (1964), தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “காலங்கள் சாவதில்லை”

முதலியனவும் தி. ஞானசேகரனின் “குருதிமலை”, டேவிட்டின் “வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது” முதலியனவும் செ. யோகநாதன், சி. சுதந்திரராஜா முதலியோரின் நாவல்களும் வெளிவரலாயின.²⁸

இதே காலப்பகுதியில் இப்போக்குக்கு மாறாகப் பாலியல் உணர்வுகளையும், பிரச்சினைகளையும் கூறும் நாவல்கள் பலவும் வெளியாகின. எஸ். பொன்னுத்துரையின் “தீ” (1961), “சடங்கு” (1966), அருள் சுப்பிரமணியத்தின் “அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது” (1973), “நான் கெடமாட்டேன்” (1976), பெனடிக்ற் பாலனின் “குட்டி” (1963), இந்து மகேஷின் “ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்” (1974) “நன்றிக்கடன்” (1975) என்பன இவ்வகையில் வெளியான நாவல்களுட் சிலவாகும்.

1960களின் பிற்பகுதிகளிலிருந்து இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் குறிப்பிடத்தக்க நாவலாசிரியராக செங்கை ஆழியான் கருதப்படுகிறார். இவர் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட ஊழல், சுரண்டல், சாதி முரண்பாடு போன்ற பல பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ளார். “நந்திக்கடல்” (1969) “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” (1969), “அலைகடல்தான் ஓயாதோ” (1972), “சித்ரா பெளர்ணமி” (1972), “முற்றத்து ஒற்றைப்பனை” (1972), “இரவின் முடிவு” (1972), “வாடைக் காற்று” (1973), “பிரளயம்” (1975), “கொத்தியின் காதல்” (1975), “காட்டாறு”, “ஜென்ம பூமி” முதலியன இவரது நாவல்களுட் சிலவாகும்.

இக்காலப் பகுதியில் பிரதேசப் பண்புடன் கூடியனவாக வறுமை, சீதனம், சாதி, போன்ற பிரச்சினைகளையும் கொடுமைகளையும் எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை ஒழிக்கும் நோக்குக் கொண்டெழுந்த நாவல்களும் குடும்ப உறவுகளோடு பின்னிப்பிணைந்த காதல் பாசம், தியாகம் முதலான

உணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் நாவல்களும் எழுந்திருப்பதைக் காணலாம். இவற்றுள் பாலமனோகரனின் “நிலக்கிளி”, “குமாரபுரம்”, ஜோன் ராஜனின் “போடியார் மாப்பிள்ளை”, வை. அஹ்மதின் “புதிய தலைமுறை”, தாமரைச் செல்வியின் “சுமைகள்”, சாந்தனின் “ஓட்டுமா” போன்ற நாவல்கள் முதல் வகைகையச் சார்ந்தன.²⁹

இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்த நாவல்களுள் சிற்பியின் “உனக்காகக் கண்ணே” (1959), ந. பாலேஸ்வரியின் “சுடர் விளக்கு” (1965) “பூஜைக்கு வந்த மலர்” (1972), “உறவுக் கப்பால்” (1975) கே. எஸ். ஆனந்தனின் “உறவும் பிரிவும்” (1964), “தீக்குள் விரலை வைத்தால்” (1972), “சுர்ப்பக் கிருகம்” (1974) “காகித ஓடம்” (1974), நயீமா ஏ. பஷீரின் “வாழ்க்கைப் பயணம்” (1974), செல்வி. சிவம் பொன்னையாவின் “நீல மாளிகை” (1974), உதயணனின் “பொன்னான மலரல்லவோ?” (1975), “அந்தரங்க கீதம்” (1976), கவிதாவின் “கனவுகள் வாழ்கின்றன” (1976), மொழி வாணனின் “யாருக்காக” (1975), யாழ் நங்கையின் “உள்ளத்தின் சுதவுகள்” (1975), வித்யாவின் “உனக்காகவே வாழ்கிறேன்” (1977), பொ. பத்மநாதனின் “புயலுக்குப்பின்” (1973), “யாத்திரை” (1976), புரட்சி பாலனின் “உமையாள் புரத்து உமா” (1976), மணிவாணனின் “காற்றில் மிதக்கும் சருகுகள்” (1975), குடமியனூர் அ. நடராஜனின் “யார் அனாதை” (1974), மதுபாலனின் “விதவையின் வாழ்வு” (1975) கே. எஸ். சிவகுமாரனின் “ஒரே ஒரு தெய்வம்” (1973), கே. விஜயனின் “விடிவுகால நட்சத்திரம்” (1977), பாலமனோகரனின் “கனவுகள் கலைந்த போது” (1977) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.³⁰

1980களில் சிங்கள-தமிழ் இனப் பிரச்சினை, சீதனக் கொடுமை, ஏமாற்றுகள், மோசடிகள், வெளிநாட்டு மோசத்தால் உண்டாகும் தாய் நாட்டுப் பற்றின்மை

முதலானவற்றைக் கருவாகக் கொண்டு தமிழ் நாவல்கள் சில எழுந்துள்ளன. பரம்பரைச் சூழலின் சிந்தனைகளிலிருந்து இன்றைய இளைஞர்கள் விடுபட்டுப் போகும் ஒரு போக்கினை இக்காலப் பகுதி நாவல்களில் காணலாம். இவ்வகையில் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியத்தின் “ஒரு கோடை விடுமுறை”, “உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்”, “தேம்ஸ் நதிக்கரையினிலே”, செங்கை ஆழியானின் “யாக குண்டம்”, “அக்கினி”, செ. கணேசலிங்கத்தின் “அயலவர்கள்”, “விலங்கில்லா அடிமைகள்”, “உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்”, “அந்நிய மனிதர்கள்”, “வதையின் கதை”, செ. யோகநாதனின் “தனியாக ஒருத்தி”, “கிட்டி”, “வனமலர்” போன்ற நாவல்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

வாழ்க்கைப் பின்னணி

நவீன இலக்கிய வடிவங்களுள் ஒன்றான நாவலிலக்கியம் மேனாட்டுத் தொடர்புகள் காரணமாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் தமிழில் உருப்பெறத் தொடங்கியது. அவ்வாறு உருப்பெற்ற நாவல், தன் வளர்ச்சிக் கட்டத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியை இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அடைந்தது. ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் அக்குறிப்பிடத்தக்க பகுதியான 1950களில் ஒரு முக்கிய புள்ளியாகக் கருதப்படுபவர் “சுபைர் இளங்கீரன்”. பல பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராய் இருந்த அவர் நாவல், நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரை, நூல்கள் முதலான பல்வகை ஆக்கங்களைத் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு அளித்திருக்கிறார்.

அவர், இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணம் முஸ்லிம் வட்டாரத்தில், 1927ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நான்காம் திகதி அன்று, சாதாரண தையல் தொழிலாளியான சுல்தான் முஹியித்தின் - முஹியித்தின் நாச்சியா தம்பதி

களுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்தார். இவருக்குப் பெற்றார் முகம்மது கலீல் என்றே பெயரிட்டாலும், சுபைர் என்றே வீட்டில் அழைக்கப்பட்டார். “இளங்கீரன்” என்பது இவரது புனைப்பெயராகும். இவர் தம் ஆரம்பக் கல்வியை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஆங்கிலக் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையான கிளினர் கல்லூரியில் 1933ம் ஆண்டு தொடங்கினார். ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்றதனால் ஆங்கில மொழியில் பரிச்சயம் பெற்றதோடு தமிழ் மொழி, கணிதம், புலியியல் போன்ற பாடங்களையும் விரும்பிக் கற்றார். இடையில் இவர் காலில் ஏற்பட்ட சுகயீனம் காரணமாகவும், பொருளாதார வசதியின்மை காரணமாகவும் 1940ம் ஆண்டில் ஏழாம் வகுப்புடன் கல்வியை நிறுத்திக் கொண்டார். அவ்வாறு கல்வி இடைநிறுத்தப்பட்டாலும், கல்வி மீதான விருப்பம், தாயின் ஊக்குவிப்பு முதலியவை காரணமாக, அனைத்துத் துறைப் புத்தகங்களையும் தேடிப்பிடித்துத் தன் அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டார்.³¹

மலேசியாவுக்குச் சென்ற இவரது தந்தையார் தொழில் வாய்ப்புக் காரணமாக அங்கேயே தங்கிவிட்டார். தாயகம் திரும்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம் தொடங்கி விட்டது. மலேசியாவிலிருந்த தந்தையைக் காணும் விரும்பினாலும், பிற நாட்டினைக் காண்பதில் கொண்டிருந்த ஆவலினாலும் யுத்தம் முடிவடைந்தபின், அதாவது 1947ம் ஆண்டில் தனது இருபதாம் ஆம் வயதில் இளங்கீரன் மலேசியா சென்றார்.

மலேசியா சென்ற இளங்கீரன், அங்கு நடைபெற்ற சில கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு பேசினார். அவரது பேச்சு ஆற்றலைக் கண்ணூற்ற பத்திராசிரியர்கள், பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுமாறு வேண்டினர். அந்த வேண்டுகோள்களின் பேரிலும், தான் அறிந்தவற்றைப் பிறருக்கும் அறியச்

செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பின் பேரிலும், 1948ல் தன் எழுத்துப் பணியை மலேசியாவில் ஆரம்பித்தார். இதன் விளைவாக இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்திற்குப் பிற்பட்ட உலக நிலைமை பற்றிய இவரது கன்னிப் படைப்பான கட்டுரை, “ஜனநாயகம்” என்ற மலேசியப் பத்திரிகையில், இரு தினசரி இதழ்களில் வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, “இளங்கீரன்” என்ற புனைப்பெயரில் இவரது ஆக்கங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவரத் தொடங்கின.

மலேசியாவிலிருந்து எழுத்துப்பணி புரிந்து கொண்டிருந்த இளங்கீரன், 1950ம் ஆண்டில், நாடுகாண் நோக்கில் இந்தியா சென்றார். அங்கும் பல இலக்கியப் படைப்புக்களை எழுதினார். அங்கிருக்கும் போதே ஒரு கல்லூரி மாணவர் களுக்காக, தன் முதல் நாடகமான “காதலன்” என்ற நகைச் சுவை நாடகத்தை எழுதினார். அது கல்லூரி மேடையில் நடிக்கப்பட்டு, நல்ல வரவேற்பையும் பெற்றது.

1951ம் ஆண்டில் தாயகம் திரும்பிய இளங்கீரன், இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி, இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். பத்திரிகைகளோடு மட்டுமன்றி, இலங்கை வானொலியுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இவரது நாடகங்களும் உரைச் சித்திரங்களும் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின. நேரடியாக வானொலிப் பேச்சுக்களை வழங்கியுமிருக்கிறார்.

ஆக்கங்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தது மட்டுமன்றி, இனமணி, தொழிலாளி, ஜனவேகம், தேசாபிமானி, முஸ்லிம் அபேதவாதி முதலிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகவும் இருந்து பணிபுரிந்தார். அத்தோடு “மரகதம்” என்ற கலை இலக்கிய சஞ்சிகையையும் சொந்தமாக நடத்தினார். 1961ல் இலங்கையில் மிகுந்த பரபரப்புடன் வெளியான இச்சஞ்சிகை, ஒருவரின் ஏமாற்றுச் செயல், பொருளதாரக் கஷ்டம்

முதலான காரணங்களால் நான்கு இதழ்களுடன் நின்று போனது வருந்தத்தக்கதாகும். இப்பத்திரிகைகளிலும், ஜனநாயகம், தமிழ்முரசு, முயற்சி முதலான மலேசியப் பத்திரிகைகளிலும், தினகரன், வீரகேசரி முதலான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும், இவரது அநேகமான ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன.³²

தான் சுகவீனமுற்றிருந்த காலத்தில் தாயாரின் உதவியால் கிடைக்கப் பெற்ற கதைப் புத்தகங்களைப் படித்ததனால், இவருக்கு இலக்கியத் தாகம் ஏற்பட்டது. இதனால்தான் “நீதியே நீ கேள்!” என்ற நாவலைத் தாயாருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். அத்துடன், தன் ஆக்கங்களுக்குக் கிடைத்த பணப் பரிசுகளும், பாராட்டுக்களும் இவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்குத் தூண்டுகோலாயின.

அரசியல் ஆதிக்கத்தின் அடக்கு முறைகள், ஒடுக்கு முறைகள் முதலானவற்றால் நடைமுறைச் சமுதாய வாழ்வில் காணப்பட்ட வறுமை, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், பொருளாதாரச் சுரண்டல்கள், சாதி, இன வேறுபாடுகள், ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்திற் காணப்பட்ட பெண் அடிமைத்தனம் போன்ற சமுதாயச் சீர்கேடுகளை அவரும் அவரது சமகால எழுத்தாளர் சிலரும் வெறுத்தனர். இவற்றையே படைப்புக்களுக்குப் பொருளாகவும் கொண்டார். இவற்றை ஒழிப்பதற்கான தீர்வுகளை, சமூக ஆய்வு முறையான மாக்ஷிய வாதத்தின் அடிப்படையில், ஆக்கங்களில் வெளியிட்டார்.

தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்காகப் போராடிய, முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இளங்கீரன், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஸ்தாபகர்களில் ஒருவராக இருந்து, அதன் சார்பில் வாதாடி, பல உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்த ஒருவராகவும் மதிக்கப்படத்தக்கவர். இச்சங்கத்தின் வாயிலாக, எழுத்தாளருக்காக வாதாடி, 1950களில் ஆக்கங்களுக்குப் பணம் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

தமிழகத்திலிருந்து வருவதே “தரமான தமிழிலக்கியம்” என்றிருந்த நிலையை மாற்றி, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியங்களுக்குப் பலமான இடத்தைத் தேடிக் கொடுத்ததோடு, தமிழக இலக்கியப் படைப்புக்களைத் தாங்கி வந்த ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் ஈழத்து இலக்கியங்களுக்கும் இடமெடுத்துக் கொடுக்க முடிந்தது. ஈழத்துத் தமிழுக்குக் குறிப்பாகப் பேச்சுத் தமிழுக்கு, ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடிந்தது.

அகில இலங்கை ரீதியில் எழுத்தாளர் மாநாடுகளை நடாத்தி, ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கும் சன்மானம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்து வெற்றிகாண முடிந்தது. இவை, இச்சங்கத்தின் சார்பில் போராடிப் பெற்ற அழியாத அனுபவங்கள் என இளங்கீரன் குறிப்பிடுகிறார்.

முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் போராட்ட இலக்கியங்களைப் படைத்த இவரது சமகால எழுத்தாளர்கள், ஈழத்தில் டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கம், கே. டானியல், நீர்வை. பொன்னையன் ஆகியோரும்; தமிழகத்தில் ஜெயகாந்தன், புதுமைப்பித்தன் போன்றோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இளங்கீரன் தான் எழுதிய நாவல்களுள், தனக்குப் பிடித்தவை என “இங்கிருந்து எங்கே?”, “அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்” என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றில் இடம் பெறும் சமுதாய வாழ்க்கைமுறை, பாத்திரங்கள், அவற்றைச் சித்திரித்த விதம் என்பன காரணமாக, அவை தன் நாவல்களுட் சிறந்தவை என்கிறார். மாறாக “தென்றலும் புயலும்”, “நீதியே நீ கேள்” என்பன சிறந்தவை என்பது வாசகர்களினதும், திறனாய்வாளர்களினதும் முடிவாகும் என்றும் கூறுகிறார்.³³

இவ்வாறாகத் தன் முழு வாழ்நாளையும் எழுத்துப் பணியில் அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும் இவர், 1952ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நான்காம் நாள், “துல்ஹஜான்” என்ற பெண்ணை மணந்து இல்லறத்தில் ஈடுபட்டார். இவர்களது இல்லற வாழ்வின் அறுவடைகளாக மீலாத் கீரன், மீஆத் கீரன், மெஹர்பான், ரோஜஹான், நூர்ஜஹான், அனார் ஜஹான் ஆகியோர் விளங்கினர். இவர் தற்பொழுது நீர் கொழும்பு பெரிய முல்லைப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகுக்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்த இவர், 1992ம் ஆண்டில் முஸ்லிம் சமய, கலாசார அமைச்சினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட முஸ்லிம் கலாசார விருது விழாவில் ‘தாஜூல் அத்தீப்’ (இலக்கிய வேந்தர்) என்ற பட்டமும், அதே ஆண்டில் இந்து சமய கலாசார, தமிழ் மொழி அமுலாக்கல் அமைச்சினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய விருது விழாவில் ‘இலக்கியச் செம்மல்’ என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார்.³⁴

மலேசியாவில் தமது எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கி, கடந்த நாற்பத்தாறு வருடங்களாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இவர், ஒரு முழுநேர எழுத்தாளர். தற்பொழுதுகூடத் தமது தள்ளாத வயதிலும் சிரமம் பாராது எழுதிக் கொண்டிருக்கும் அவரது இலக்கியப் பணியும் அவர் புகழும் எழுத்துலகில் என்றும் அழியாதிருக்கட்டும்.

சான்றாதாரம்

01. கோதண்டராமன், பி., எழுத்தாளர் தர்மம், 1965, ப. 95.
02. மேற்படி, பக். 96 - 97.
03. கைலாசபதி, க., தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1968, பக்.32- 33.
04. நுஹ்மான், எம். ஏ., திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், ப. 52.
05. மேற்படி, பக். 54--65.
06. வரதராசன், மு., இலக்கிய மரபு, 1960, பக். III.
07. அகிலன், கதைக்கலை, 1981, ப. 63.
08. வீராசாமி, தா. வே., தமிழ் நாவல் இயல், 1986, பக். 28-64.
09. கைலாசபதி, க., மு. கு. நூ., பக். 15-21.
10. மேற்படி, பக். 74 - 77.
11. மேற்படி, ப. 77.
12. மேற்படி, பக். 42, 46, 48, 53, தண்டாயுதம், இரா, நாவல் வளம், 1977, பக். 83, 86, 96, 97.
13. கைலாசபதி, க., மு. கு. நூ., ப. 63.
14. தண்டாயுதம், இரா., மு. கு. நூ., பக். 21-27.
15. மேற்படி, பக். 28-38.
16. மேற்படி, ப. 28.
17. மேற்படி, பக். 40 - 46.
18. மேற்படி, பக். 47 - 48.

19. மேற்படி, பக். 49 - 53.
20. மேற்படி, பக். 49 - 51.
21. மௌனகுரு, சி., சித்திலேகா, மௌ., நுஃமான், எம்.ஏ., இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், 1979, பக். 37-38.
22. மேற்படி, ப. 38.
23. மேற்படி, பக். 40 - 41.
24. மேற்படி, ப. 43.
25. மேற்படி, ப. 44.
26. மேற்படி, ப. 46.
27. செல்வராசன், சில்லையூர்., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி, 1967, ப. 43.
28. மௌனகுரு, சி., சித்திரலேகா, மௌ., நுஃமான், எம்.ஏ., மு.கு.நூ., பக். 48 - 50.
29. மேற்படி, பக். 50 - 53.
30. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, பக். 123 - 124.
31. நேர்காணல் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்கள்.
32. நேர்காணல் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்கள்.
33. நேர்காணல் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்கள்.
34. நேர்காணல் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்கள்.

இளங்கீரனின் ஆக்கங்கள்

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் நாவல் இலக்கியத்துறை இளங்கீரனுக்கு முக்கிய ஸ்தானத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தாலும், சமூகப் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் வேறுபல ஆக்கங்களையும் அவர் அளித்துள்ளார் என்பதை எவராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. அவ்வாறு அவர் அளித்துள்ள ஆக்கங்கள் பற்றித் தனியானதொரு பகுதியில் எடுத்து நோக்குவது, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகம் அவரது எழுத்துப் பணிக்குக் கொடுக்கும் தனி மதிப்பாகும்.

சிறுகதைகள்

கவிதைத் துறையில் கவனம் செலுத்தாத இளங்கீரன், சிறுகதைத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு அக்கறை காட்டியிருக்கிறார். இத்துறையில் இவர் எடுத்துக் கொண்ட முதல் முயற்சி “கருகிய மொட்டு” என்பதாகும். தொடர்ந்து “மதுரகீதம்” என்ற சிறுகதை வெளிவந்தது. பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்ததும், வானொலியில் ஒலிபரப்பாக்கியதுமான இவரது சிறுகதைகள், சில தொகுப்புக்களாக உருப்பெற்றுள்ளன, “தாலிக்கொடி”, “மதுரகீதம்”, “கருகிய மொட்டு”, “கள்ளத்தோணி”, “நிறைவைத் தேடி” என்பனவே அத்தொகுப்புக்களாகும். கனடாவின் தமிழ்ச் சஞ்சிகை ஒன்றில் அண்மையில் வெளிவந்த “செல்லாச்சி”

என்ற இவரது சிறுகதை கூட ஐந்து கனேடிய டொலர்களைப் பரிசாகப் பெற்றுக் கொண்டது!

நாவல்கள்

“ஐம்பதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலுக்குப் புதிய பரிணாமத்தைக் கொடுத்தவர் என்ற வகையில், இளங்கீரன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவராகிறார். ஏறத்தாழ இருபது நாவல்களை எழுதிச் சாதனை புரிந்தவர் என்ற வகையில் மட்டுமல்லாமல், சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படைகளை அணுகித் தீர்வு கூற முனைந்த நாவல் ஆசிரியர் என்ற வகையிலும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களுக்குத் தேசியச் சாயல் தரமுயன்ற முதல்வர் என்ற வகையிலும் இவருக்குச் சிறப்பானதோர் இடமுண்டு”² என்று சிறப்பிக்கப் படுவதிலிருந்து இளங்கீரன் நாவல் இலக்கியத்துறையில் பெறும் இடம் புலனாகின்றது.

தன் வாழ்வில் பெற்ற அனுபவங்களையும், சமுதாயத்தில் பிறர் வாழ்விலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களையும் கொண்டு, சமூகப் பிரச்சினைகளைக் சொல்லோவியங்களாக்கியவர், இளங்கீரன். அந்தச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக அரசியல் ஆதிக்கத்தின் அடக்கு முறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும், பொருளாதாரச் சுரண்டல்களுமே இருக்கின்றன என்பதையும், அவற்றுக்கான தீர்வுகளை மாக்ஷிய சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் பெறலாம் என்பதையும் நாவல்களில் எடுத்துரைத்தவர் இளங்கீரன்.

இந்த வகையில் 1950ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவர் எழுதிய நாவல்களை, “பைத்தியக்காரி” (1950), “பொற்கூண்டு” (1951),

“மீண்டும் வந்தாள்”(1951), “ஒரே அணைப்பு”(1951), “கலாராணி”(1951), “காதல் உலகினிலே”(1951), “மரணக் குழி”(1951), “மாதுளா”(1952), “வண்ணக் குமரி”(1952), “அழகு ரோஜா”(1952), “பட்டினித்தோட்டம்”(1952), “நீதிபதி”(1953), “புயல் அடங்குமா?”(1954), “சொர்க்கம் எங்கே?”(1955), “எதிர்பார்த்த இரவு”(1955), “மனிதனைப் பார்”(1956), “நீதியே நீ கேள்”(1962), “இங்கிருந்து எங்கே?”(1961), “மண்ணில் விளைந்தவர்கள்”(1960), “காலம் மாறுகிறது”(1964), “இலட்சியக் கனவு”, “அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்”(1972)³ என நிரல்படுத்தலாம். யதார்த்தப் படைப்புக்களான இவரது இந்நாவல்கள் யாவும் பத்திரிகைத் தொடராக வந்து பின்னர் நூலுருப் பெற்றவையே. 1977-78ஆம் ஆண்டுகளில் “சிரித்திரன்” என்ற சஞ்சிகையில் தொடராக எழுதி வந்த இவரது இன்னுமொரு நாவலான “அன்னை அழைத்தாள்” என்பது நிறைவு பெறாமலிருக்கிறது. எவ்வித ஒப்பிடுதலும் இன்றிச் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை அப்பட்டமாக வெளிக்காட்டும் நாவல்களாகவே இவரது நாவல்கள் காணப்படுகின்றன.

நாடகங்கள்

காலத்துக்கேற்ற இலக்கியங்களைப் படைப்பதில் கை தேர்ந்த இளங்கீரன் பல நாடகங்களையும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு ஆக்கியளித்துள்ளார். இவர் இந்தியாவில் இருந்தபோது, ஒரு கல்லூரியின் மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட “காதலன்” என்ற நகைச்சுவை நாடகமே இத்துறையில் எழுந்த அவரது முதற் படைப்பாகும். இரசிகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெற்ற இவரது இன்னொரு

நாடகம் “மகாகவி பாரதியார்” என்பதாகும். இது, 1982இல் மருதானை டவர் அரங்கிலும், 1983ல் பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டு, பலரின் பாராட்டுக்களைத் தட்டிக்கொண்டது. இவரது மற்றொரு புரட்சிகரமான நாடகமான “நீதிக்காகச் செய்த அநீதி” நீர்கொழும்பு சேனநாயக்கா கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்டது. ஒரு நத்தார்ப் பண்டிகைத் தினத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட மற்றொரு நாடகம் “கவிதை தந்த பரிசு” என்பதாகும். இம்மூன்று நாடகங்களும் வானொலியிலும் ஒலிப்பரப்பாயின.

இம்மூன்று நாடகங்களும் “தடயம்” என்ற தொகுப்பாக (1992) வெளி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது மற்றுமொரு சிறந்த தயாரிப்பான “பலஸ்தீன்” என்ற நாடகம் மேடையேறத் தயாராக இருந்த சந்தர்ப்பத்தில், அரசு தணிக்கைச் சபையினால் தடை செய்யப்பட்டது.

இவை தவிர இவரது இன்னும் பல நாடகங்கள் வானொலியில் ஒலிப்பரப்பாகின. அவற்றுள் 1970களில் இரண்டரை வருடங்களாக இலங்கை வானொலியில் தொடர் நாடகமாக ஒலிப்பரப்பாகிய “வாழ்ப் பிறந்தவர்கள்” என்ற நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது இன்னும் சில வானொலி நாடகங்கள், “வெறுங் கனவல்ல” எனும் தொகுப்பாக 1992ல் வெளிவந்துள்ளது. 1983ம் ஆண்டிலிருந்து 1992ம் ஆண்டு வரை சில காலம், வானொலியுடன் இவருக்கிருந்த தொடர்பு அறுந்திருந்தது. விடுபட்டிருந்த அத்தொடர்பு, 1992ல் வானொலியில் தொடர் நாடகமாக ஒலிப்பரப்பாகிய சீதனப் பிரச்சினையைக் கருவாகக் கொண்ட

“வாழ்க்கை ஒரு சவால்”⁴ என்ற நாடகத்துடன் மீள மலர்ந்தது. இந்நாடகம் இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையில் ஒலிபரப்பாகிப் பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றது, என்பதும் முக்கியமாக குறிப்பிடத்தக்கது.

கட்டுரைகள்

1948ம் ஆண்டில் மலேசியாவில் இருக்கும்போது “ஜனநாயகம்” என்ற மலேசியப் பத்திரிகைக்கு எழுதிய, இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பின்னருள்ள உலக நிலைமை பற்றிய கட்டுரையுடனேயே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார், இளங்கீரன். ஒரு கட்டுரையோடு எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைத்த இவரது சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, இலக்கியம், மொழி, சமயம் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் சம்பந்தமான நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகள் இலங்கை, இந்திய, மலேசியப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியாகின.

இவரது நூலருவம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் “ஆணும் பெண்ணும்” (1953), “இலங்கையில் இரு மொழிகள்”, “பேராசிரியர் க. கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துக்களும்”, “பாரதி கண்ட சமுதாயம்” (1956) என்பன முக்கியமாகக் குறிப்பிடக்கூடியன. அத்தோடு ஈழத்தில் பாரதியார் பற்றிய நூலை முதல் முதல் வெளியிட்டவர் இவரே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் இவரது கட்டுரைகள் “மாறுதல் பெறுவதே மரபு”, “திறனாய்வு”, “தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளை”, “தமிழ் உணர்ச்சி”, “கொச்சை” முதலான கட்டுரைகள் “தேசிய இலக்கியமும் மரபும் போராட்டமும்” என்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்

சங்க வரலாறு” என்ற கட்டுரை நூல் அச்சாகி வெளி வந்துள்ளது.

பத்திரிகைகளில் நூற்றுக்கணக்காக வெளிவந்த இவரது கட்டுரைகளுள் “புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்று வித்த சோவியத் புரட்சி”, “சோம சுந்தரப் புலவரின் தேசியப் பார்வை”, “பாரதியாருக்குத் தேவைப்பட்ட மறுமலர்ச்சி”, “விலங்கிட்டவர்கள்”, “நானும் எனது நாவல்களும்”, “அரபு இலக்கியம்”, “சமுதாய மாற்றம்” “கொலைகள் குற்றங்களைத் தொலைக்க வேண்டுமானால் சமூகக் குறைபாடுகளை நீக்க வேண்டும்”, “குற்றங்கள் பெருகுவதேன்” “இலங்கை முஸ்லிம்களும் மொழியும்”, “சமூகத் தொண்டன் பாரதியின் கனவு”, “இலங்கை சரித்திரத்தில் ஒரு பொன்னேடு - உலக சமாதான மாநாட்டில் மாண்பு மிக்க வரலாறு”, “புதுமை இலக்கியம்”, “முஸ்லிம்களும் சாதிகளும்”, “சோசலிச அமைப்பை நிலைநிறுத்திய வரலாற்று நாயகன்”, “உலகின் கவனத்தைப் பெற்ற தலைவர்”, “இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியம் அன்றும் இன்றும்”, “வள்ளுவன் கூறுகிறான்”, “சிரித்திடும் சிகப்பு”, “வானம்பாடி”, “சாதாரண மனிதன்”, “பொம்மைவெளி”, “புத்தர்”, “சம்மட்டி அடி”; “மானும் மாஜிகளும்” முதலான தலைப்புகளில் வெளியான கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

ஏனையவை

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை போன்ற படைப்புகள் தவிர, வானொலி உரைச்சித்திரங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். “மாதச் சம்பளக்காரர்”, “மனித புராணம்” என்பன அவற்றுட் சில.

மற்றும் அவர் வானொலியில் பல சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் நிகழ்த்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “அனுபவ சாலிகள்” (1976, மே), “ஊர்-இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்” (1976, ஜனவரி), “பிரகரப் பிரச்சினை” (1977, ஆகஸ்டு), “கணித மேதை சகுந்தலா” (1973, மே), “மருத்துவத் துறைக்கு அறபிகளின் பங்களிப்பு”, “நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள்” (1973), “அல்குர்ஆனைப் பற்றி பிற அறிஞர்கள்” (1982, பெப்ரவரி), “இஸ்லாம்”, “இஸ்லாமும் மனித உரிமைகளும்”, “குதுபுல் ஹிந்த் ஹஸ்ரத் ஹாஜா முயீனுத்தீன் ஆண்டகை”, “நூல் நிலையங்கள்”, “அரபு இலக்கியம் பற்றி”, “பேரறிஞர் இப்னு ஸீனா”, “பொற்காலம் பூத்தது”, “அருள்வாக்கு”, “மாணவரும் ஒழுக்கமும்”, “அறிவு வளர்ச்சியில் படிப்பு”, “சிறு முயற்சிகளும் இலக்கிய முயற்சிகளும்”, “பிரகாசத்தை நோக்கி”, “அபூர்வ மனிதர்” (1992)⁶, முதலான தலைப்புக்களில் இவர் வானொலியில் உரைநிகழ்த்தியுள்ளார்.

இவை மட்டுமல்லாமல் பல நூல் மதிப்புரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இன்னும் இவர் பல படைப்புக்களைத் தருவார் என எதிர்பார்க்கலாம். அத்தோடு இவர் தன் சுயசரிதையைக் கூடிய விரைவில் தர எண்ணியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் நாவல், நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரை எனப், பல வடிவங்களுக்குள் சமூகப் பிரச்சினைகளைப் புகுத்தி, அதன் மூலம் அவற்றை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்து, அவற்றுக்கு முற்போக்கான தீர்வுகளைத் தந்த முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடி, அரசியல் விடயங்களை ஆக்க

இலக்கியங்களுட் புகுத்தியவருள் ஒருவர், இதற்கு பாராட்டுக் களைப் பெறும் சபைர் இளங்கீரன் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வானில் ஒரு விடிவெள்ளியாகப் பிரகாசிக்கிறார்.

சான்றாதாரம்

1. நேர் காணல் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள்.
2. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, ப.65.
3. நேர் காணல் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள்.
4. நேர் காணல் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள்.
5. நேர் காணல் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள்.
6. நேர் காணல் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்கள்.

இளங்கீரனின் நாவல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள்

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் 1950களில், ஒரு புதிய சகாப்தம் உருவெடுக்கிறது. நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றத்துக்கு, 1956 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்து அரசியல் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றம் முக்கிய காரணமாய் அமைந்தது. தேசியம் என்ற உணர்வு வலுப்பெற்று, தேசிய மரபுகளும், பண்பாட்டம்சங்களும் பேணப்பட்ட இக்காலகட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழர்களிடத்திலும், 'தாம் ஒரு தனித் தேசிய இனம், தமக்கும் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் உள்ளன' என்ற எண்ணம் வளரலாயிற்று. மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட சோசலிச சிந்தனையின் வளர்ச்சியும், முதலாளித்துவத்தை எதிர்க்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் எழுச்சியும் இவ்விழிப்புணர்வுகளுக்கு வழிவகுத்தன.

இக்காலகட்டத் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தின் புதிய போக்கிற்கு மற்றுமொரு காரணமாக, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்தையும் குறிப்பிடலாம். இடதுசாரி அரசியல் சித்தாந்தங்களைப் பொதுவாகச் சார்ந்திருந்ததும்; இளங்கீரன், கே. டானியல், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் இராசதுரை, செ. கணேசலிங்கம், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, டொமினிக் ஜீவா போன்ற பல முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டிருந்ததுமான இச்சங்கம், இலக்கியத்தில் தேசியப்

பிரச்சினைகள் இடம்பெற வேண்டும் என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தியது.

இவ்வாறான காரணங்களால், ஈழத்தின் ஆரம்பகாலத் தமிழ் நாவல்களில் இடம்பெறாத அளவுக்கு, 1950களில் தோன்றிய நாவல்களில் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்த அரசியல், சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் அதிகளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பிரச்சினைகள் மட்டுமன்றி, அவற்றுக்கான காரணங்களும் அவற்றை ஒழிப்பதற்கான மாக்ஸியத் தத்துவத்தின் அடிப்படையிலான தீர்வு மார்க்கங்களும் இடம் பெறலாயின.

இவ்வாறாக சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு நாவல் எழுதிய, இக்காலகட்டத்து ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் முதலிடம் வகிப்பவர், இளங்கீரன். ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டு எழுதிய முதல் நாவலான இவரது “தென்றலும் புயலும்” 1956ல் நூலுருவில் வெளி வந்தது. இவரது நாவல்களுள் வாசகர்களின் வரவேற்பைப் பெற்ற மற்றும்மொரு நாவலான “நீதியே நீ கேள்” 1962இல் நூலுருப் பெற்றது. பலரும் பாராட்டிய இந்நாவலைப் பற்றி,

“சமூகத்தில் உள்ள வர்க்க முரண்பாட்டை இனங்கண்டு அதற்குப் பரிசாரம் காணும் வகையில் எழுதும் இளங்கீரனின், நீதியே நீ கேள்(1962) நாவல், சிதம்பர் ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும்(1953) நாவலுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்க சிறப்புடைத்து. ஏழைத் தொழிலாளர் வாழ்வின் இன்னல்களை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றுக்குத் தீர்வுகாண விழைவதை இவரது நாவலில் காணலாம்”²

என்று நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் இது பெற்றிருக்கும் இடத்தை உணர முடிகின்றது.

ஈழத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை விவரிக்கும் வகையில் காதல், தியாகம் என்ற தனிமனித உணர்வுகளைக் கருவாகக் கொண்டு, சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் பகைப்புலத்தில் நின்று இவ்விரு நாவல் களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் கதைச் சுருக்கத்தைத் தெரிந்துகொள்வது இவற்றில் இடம்பெறும் பிரச்சினைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

“தென்றலும் புயலும்” நாவலில், யாழ்ப்பணத்தில் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த பாலுவின் குடும்பம் வீட்டை ஏலத்தில் இழந்து, அல்லலுறுகின்றது. வேலை தேடி கொழும்புக்குச் சென்ற பாலு பல கஷ்டங்களைப்பட்டு, இறுதியில் தன் நண்பன் நடராசனின் உதவியால் சில பணக்கார வீடுகளில் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்துக் கொடுக்கும் தொழிலைப் பெறுகிறான். அங்கு, தான் கற்பிக்கச் செல்லும் ஒரு பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணான மனோன்மணியுடன் காதல் கொண்டு, ஒரு நாள் சந்தர்ப்பவசத்தால் அவளுடன் உடலுறவும் கொள்கிறான். இதன் காரணமாகக் கருவுற்ற மனோன்மணியின் கரு, பெற்றோரால் அழிக்கப்படுகிறது. பின்னர், அந்தஸ்து வேறுபாட்டால் மனோன்மணி வேறொருவனுக்கு மனைவியாகி, தன் காதலன் பாலுவையும் மறந்து விடுகிறாள். பாலுவின் தங்கை தங்கம், தாழ்ந்த சாதிக்காரனான பூபதியைக் காதலித்து பல கஷ்டங்களுக்கும், பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கும் மத்தியில் மணம் புரிகிறாள். மனமுடைந்த பாலுவும், தந்தை சபாபதியும் மரணத்தைத் தழுவுகின்றனர். பாலுவின் உள

உறுதி கொண்ட நண்பனான நடராசன், சமயத்தில் சகலருக்கும் உதவுகின்றான். உலகை, சமுதாயத்தை நன்கு உணர்ந்த புரட்சிப் போக்குள்ள பாத்திரமாக அவன் கதையில் இடம் பெறுகிறான்.

“தென்றலும் புயலும்” நாவல்தொட்டுக்காட்டிய வர்க்க வேறுபாட்டை விரித்து வளர்த்துக் காட்டுவது நீதியே நீ கேள்! நாவல்.”

“நீதியே நீ கேள்!” நாவலில் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய முதலாளியான பரமசிவத்தின் மகன் கணேஷ், தன் தந்தையினால் வேலையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட தொழிலாளி வல்லிபுரத்தின் மகள் பத்மினியைக் காதலிக்கிறான். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு அவர்களுக்குத் தடையாகிப் பல துன்பங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. அவற்றை மீறி, அவர்கள் இணைய முயலும்போது, பத்மினி திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். கணேஷின் தங்கை தவமணி, தன்னை ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய சிங்கள டாக்டரான பிரேம தாஸவை தந்தையின் எதிர்ப்பையும் மீறி மணம் புரிகிறாள். தென்றலும் புயலும் நாவலில் வரும் நடராசன் போன்று நீதியே நீ கேள்! நாவலில் வரும் அன்சாரி இன, மத பேதங்களைக் கடந்து பிறர் துன்பத்தில் உதவுகிறான். தொழிலாளர்களுக்காகப் போராடுகிறான்.

இவ்விரு நாவல்களிலும் காதலே உயிர்நாடி, முதல் நாவலில் சாதியை மீறும் காதலும் இரண்டாம் நாவலில் இனத்தை மீறும் காதலும் வெற்றி பெற, இரண்டிலும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு உட்பட்ட காதல்கள் தோல்வியடைகின்றன. காதலை மையமாக வைத்து இவ்விரு நாவல்களையும் படைத்த இளங்கீரன், தன் சமகால

சமுதாயத்தில் மண்டிக்கிடந்த மடமைகளையும் சீர்கேடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் வெளிக்கொண்டு வருகிறார். அவற்றுக்கான காரணங்களையும் தீர்வுகளையும் காட்டி, புதியதொரு சமுதாய மொன்று மலர வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர், தன் நாவல்களில் காட்டும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளைத் தனித்தனியே நோக்கும் போது, அக்கால கட்டச் சமுதாய நிலை நன்கு புலப்படும்.

அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்

அரசியலும் பொருளாதாரமும் ஒன்றோடொன்று, பின்னிப்பிணைந்து ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தியை நிர்ணயிக்கின்றன. ஒரு நாட்டில், காலத்துக்குக்காலம் ஏற்படும் அரசியல் மாற்றங்களே, அந்நாட்டின் பொருளாதார முறைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளாதார முறைகளால் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் விதத்தைப் பொறுத்தே அந்நாட்டின் பொருளாதார நிலை மதிப்பிடப்படுகிறது. இப்பொருளாதார நிலை சமூகத்திலும் பல விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

இந்த வகையில் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில், பிரித்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறை, சமூகத்தில் பல புதிய வர்க்கங்களைத் தோற்றுவித்தது. இச்சமூக வர்க்கங்களை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

“விவசாயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட பகுதிகளிலே,

1. ஆங்கிலேயரால் உண்டாக்கப்பட்ட புதிய நிலப் பிரபுக்களான ஜமீன்தாரர்கள்;

2. தலத்திலாப் பண்ணையார்கள்;
3. ஜமீன்தாரர்களிடமும், தலத்திலாப் பண்ணையார்களிடமிருந்தும் நிலத்தை குத்தகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள்;
4. சிறு நில உரிமையாளர்;
5. விவசாயப் பாட்டாளிகள்;
6. புதியமுறை வியாபாரிகள்;
7. புதிய முறை வட்டிக் கடைக்காரர்.

நகரங்கள் சார்ந்த பகுதிகளிலே,

1. நவீன முதலாளிகள்;
2. நவீன தொழிலாள வர்க்கத்தினர்;
3. முதலாளித்துவ அமைப்புடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ள சிறு வர்த்தகர், கடைக்காரர்;"⁴

என்ற பிரிவுகளே அவை. இப்புதிய சமூக வர்க்கத்தினரில் ஜமீன்தார்கள், பண்ணையார்கள், முதலாளிகள் போன்றவர்கள் விவசாயப் பாட்டாளிகள், தொழிலாளிகள் போன்றவர்களின் உழைப்பையும், உடைமைகளையும் பல வழிகளில் சுரண்டிச் சுகபோக வாழ்வு வாழ்ந்தனர். சுரண்டப்பட்டவர்கள் தாழ்ந்த நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். இதனால், நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் பெரும்பகுதி, ஒரு சில மக்களிடத்தில் தேங்கிக் கிடக்க, பெரும் பாலான மக்கள் வறுமைக் கிடங்கில் தள்ளப்பட்டனர். நாடு சுதந்திரமடைந்த பின்னரும் இந்நிலை தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது.

இந்நிலையை வெறுத்த மக்கள் புதிய மாற்றமொன்றை விரும்பினர். எனவேதான், சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சாதனமான இலக்கியங்களில் இவை இடம் பெறத் தொடங்கின. இவ்வகையில் 1950களில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் இப்பிரச்சினைகள் இடம் பெற அடியெடுத்துக்

கொடுத்த இளங்கிரன், தம் நாவல்களில் அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் அவற்றுக்கான காரணங்களையும் மாற்றுவழிகளையும் ஆங்காங்கே காட்டிச் செல்கிறார்.

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில், பல இளைஞர்கள் படிப்பிருந்தும் திறமையிருந்தும், தொழிலின்றி அலைந்தனர். அவ்வாறு அலைந்து தொழில் தேடச் சென்ற இடங்களில், மக்களின் பொருளாதாரத்தைச் சுரண்டும் இலஞ்சம் என்ற பேய் தலை நீட்டியது. அவற்றைக் கண்ட எத்தனையோ ஏழை உள்ளங்கள் ஏங்கித் துடித்தன. இப்பிரச்சினையை, இளங்கிரன் தன் தென்றலும் புயலும் நாவலில் வெளிச் சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார்.

படித்த இளைஞனான பாலு குடும்பக் கஷ்டம் காரணமாக, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வேலை தேடிச் சொழும்புக்கு வருகிறான். பல இடங்களுக்கு சென்று வேலை கேட்கிறான். அலைகிறான்; கஷ்டப்படுகிறான்; தோல்வியடைகிறான், வேலை தேடிச் சென்ற சில இடங்களில் லஞ்சம் கேட்கின்றனர். இதனால் மனமுடைந்த பாலு, ஊரிலிருக்கும் தன் நண்பன் பூபதிக்கு தன் நிலைமையைக் கூறிக் கடிதமெழுதுகிறான். அக்கடிதத்தில்,

“நான் சொழும்புக்கு வந்து மாதங்கள் இரண்டாகி விட்டன. எனக்கு இன்னும் வேலை கிடைக்கவில்லை. நண்பன் நடராசன் கூட என்னவோ முயற்சி செய்தான். தோல்விதான் கண்ட பலன். இரண்டொரு வேலை கிடைக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆனால், அதற்கு ஆயிரக்கணக்கில் இலஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஊதிப் பெருத்து இருக்கும் திருவாளர் லஞ்சப்பரைக் கண்டு என் மனம் கொதிக்கிறது. அரசாங்க உத்தியோகமாயிருந்தாலும் சரி,

கம்பனி உத்தியோகமாயிருந்தாலும் சரி திருவாளர் லஞ்சப் பரின் உதவிதான் வேண்டியிருக்கிறது. நானும்-நடராசனும் பசியப்பர்கள். எங்களுக்குத் திருவாளர் லஞ்சப்பரின் உதவி எப்படிக் கிடைக்கும்?"⁵ என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து சமுதாயத்தில் இலஞ்ச ஊழலின் செல்வாக்கும், அது மக்களைச் சுரண்டும் விதமும் வெளிப்படுகிறது.

சமுதாயத்தில், முதலாளித்துவம் உருவாக்கி விட்ட முதலையான வட்டிக்கடைக்காரர், ஏழைகளுக்கு இரக்கங்காட்டுவது போலப் பாசாங்கு செய்து, கடன் கொடுப்பர். வட்டி கூடும் வரை இருந்து விட்டு கடன் பட்ட ஏழையின் சொத்துக்களில் கண் வைப்பர். அப்போதுதான், அவர்கள் தம் வேஷத்தைக் கலைத்து கைவரிசையையும், கல் நெஞ்சத்தையும் காட்டத் தொடங்குவர். கடன்பட்டவன் வேறு வழியில்லாது, சொத்துக்களை இழந்து தவிப்பான். சமுதாயத்தில் ஏழைகளின் சொத்துக்கள் முதலாளி மார்களால் இவ்விதம் அபகரிக்கப்படுவதை, இளங்கீரன் தன் இரு நாவல்களிலும் காட்டத் தவறவில்லை.

“தென்றலும் புயலும்” நாவலில் ஏழையான பாலுவின் தந்தை சபாபதி, வட்டிக்கடைக்காரர் அருணாசலத்திடமும்; நீதியே நீ கேள்; நாவலில் தொழிலாளியான பத்மினியின் தந்தை வல்லிபுரம், முதலாளி பரமசிவத்திடமும் வட்டிக்குக் கடன் படுகின்றனர். வட்டி கூடி, கடன் சுட்ட முடியாத நிலையில் இரு குடும்பங்களின் வீடுகளும் முதலாளிகளால் அபகரிக்கப்படுகின்றன. அபகரிக்கப்பட்ட போதும் வீட்டை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாத அவர்கள், சொந்த வீட்டுக்கே வாடகை கட்டி வாழ்கின்றனர். நீதியே நீ கேள்; நாவலில் வல்லிபுரத்தின்

வாடகை குறைவென்று, கூடிய வாடகைக்குக் கொடுக்க நினைக்கும் முதலாளி பரமசிவம், கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி வல்லிபுரத்திடம் வீட்டை விட்டு வெளியேறுமாறு கூறுகிறார்.

“வட்டியையும் முதலையும் தந்து எப்போது மீளப் போகிறீர்? இந்தாரும் நான் சொல்வதைக் கேளும். ஈட்டின் மேல் உள்ள கடனையும் வட்டியையும், இங்கே உமது கணக்கில் பற்றியிருக்கிற தொகையையும் பார்த்தால் கிட்டத் தட்ட உமது வீட்டின் பெறுமதிக்கே வந்து விடும் போலிருக்கு. ஆகையினால் வீட்டை எனக்கு விற்றுவிட்டு வட்டியும் முதலும் போக மீதிக் காசை ரொக்கமாக வாங்கிக் கொள்ளும். உமக்கும் தொல்லைவிட்டது. எனக்கும் கரைச்சலில்லை. இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்யும்”⁶ என்று முதலாளி பரமசிவம் வல்லிபுரத்திடம் கூறும் இக்கூற்றிலிருந்து வட்டி என்ற பெயரில் சமுதாயத்தில் நடமாடும் பொருளாதாரச் சுரண்டலை இளங்கீரன் இனங் காட்டுகிறார்.

நகரங்களில் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு கடைகளைத் திறந்து மூடாமல், அதற்கு மேலாக நடைபெறும் சட்டத்துக்கு முரணான வியாபார நடவடிக்கைகளையும் இளங்கீரன் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“சாய்ப்புச் சட்டப்படி மாலை ஆறு மணிக்குக் கடைகள் சாத்தப்பட்டு, சிப்பந்திகள் வெளியே போயாக வேண்டும். ஆனால், இந்தச் சாய்ப்புச்சட்டம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வியாபாரிகளைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறதே தவிர, அதை நினைத்து வியாபாரிகள் பயப்படுவதில்லை. சட்டப்படி ஆறுமணிக்குக் கடைகள் சாத்தப்பட்ட போதிலும் எட்டு

மணி வரை, ஒற்றைக்கதவு திறந்திருக்க உள்ளே வியாபாரம் நடக்கும். பிறகு ஒன்பது, பத்து மணிவரை 'ஓவர்டைம்' சம்பளமில்லாமல் சிப்பந்திகள் வேலை வாங்கப்படுவர்.”

எனும் “நீதியே நீ கேள்” நாவலில் வரும் இக்கூற்றில் சட்டத்துக்கு முரணான இந்த வியாபாரச் சுரண்டலை, ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

முதலாளிமார்கள் தொழிலாளரின் உழைப்பைச் சுரண்டிச் சேர்க்கும் சொத்துக்களைப் பற்றி இடித்துரைக்கிறார், இளங்கிரன். பரமசிவம், வல்லிபுரத்தின் குடும்பத்தினருக்கு வீட்டை விட்டு வெளியேறும் படி கூறிய போது, கோபம் மேலிட்ட பத்மினி இவ்வாறு கூறகிறாள்:

“சொத்து சொத்து என்று அங்கலாய்க்கிறார்களே அது என்ன? மற்றவர்களுடைய உழைப்பை தங்களுடைய பணமாக மாற்றிக் கொள்ளும் ஒரு திருட்டுத்தனந்தான் சொத்து. வேறொன்றுமில்லை.”⁸

என்னும் கூற்றிலிருந்து சமமாகப் பங்கிடுப்படாத சொத்தை ஆசிரியர் வெறுக்கிறார் என்பதை அறியலாம்.

சில பொருட்கள் தட்டுப்பாடாகும் காலங்களில், அப் பொருட்களை பதுக்கி வைத்து கறுப்புச் சந்தையில் கூடிய விலைக்கு விற்றுக் கொள்ளை இலாபம் சம்பாதிக்கும் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தை அம்பலத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார், இளங்கிரன்.

இரண்டாம் உலக யுத்தக் காலப்பகுதியில் கள்ளச் சந்தை வியாபாரத்தில் திடீர் பணக்காரர்களாகியவர்களுள் ஒருவரான பரமசிவம், நகரில் சூடம் தட்டுப்பாடான போது

அவற்றைப் பதுக்கி வைக்குமாறு தொழிலாளி ஆறு முகத்திடம் கூறுகின்றார்.

“ஆறுமுகம், கையிருப்பிலுள்ள சூடம் பெட்டிகளை இனி விற்கவேணாம். பஜாரில் சூடம் தட்டுப்பாடாயிருக்குது. நாளைக்கு இன்னும் விலை கூடும், பஜாருக்குச் சரக்கு வரும் வரை, விலை ஏறிக் கொண்டு போகும். பார்த்துத்தான் விற்க வேண்டும்”⁹

என்ற கூற்றிலிருந்து கள்ளச்சந்தை வியாபாரத்தின் மூலம் மக்களின் பொருளாதாரத்தை முதலாளிகள் சுரண்டுவதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறு சம்பாதித்து இரும்புப் பெட்டியில் பணத்தைப் பூட்டி வைக்கும் முதலாளிகளை ஆசிரியர், “பேராசை பிடித்த கள்ள மார்க்கெட் வியாபாரிகள்”¹⁰ என்று திட்டுகிறார்.

மேலும், இளங்கீரன் தனது நீதியே நீ கேள்; நாவலில் எவராயிருந்தாலும் சுரண்டும் வர்க்கம், ஒரு வர்க்கமே என்று இடித்துரைக்கின்றார்.

ஹாஜியார் அப்துல்லா முதலாளி, அன்சாரியைக் ‘களவெடுத்தான்’, எனப் பொய்க் குற்றம் சாட்டி, கடையிலிருந்து விலக்குகிறார். அப்போது அன்சாரி முதலாளிகளைப் பற்றி பின்வருமாறு சிந்திக்கிறான்.

“எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களானாலும் சரி, எந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆனாலும் சரி, எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களானாலும் சரி, வர்த்தகர்களும் பெரும் முதலாளிகளும் இப்படிச் சுரண்டத்தான் செய்வார்கள். இவர்கள் வெவ்வேறு இனத்தையும் மதத்தையும் நாட்டையும் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும் இவர்கள் ஒரே வர்க்கம். சுரண்டும் வர்க்கம்....”¹¹

இதிலிருந்து முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் உருவாக்கி விட்ட சுரண்டும் வர்க்கத்தை சமூகத்திலிருந்து பிரித்துக் காட்டுகின்றார்.

மற்றும் ஏழைத் தொழிலாளரின் உழைப்பால் பெறும் வருமானத்திலே பெரும்பகுதி நகரத்துப் பெண்கள் அழகு சாதனப் பொருட்களுக்குச் செலவிடப்படுவதையும் காட்டுகிறார். முதலாளித்துவ நாடுகளான மேலைநாடுகள் நம் நாட்டின் தேசியக் செல்வங்களைக் கொள்ளையடிப்பதையும், பிரயோசனமற்ற ஆடம்பரப் பொருட்களை பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவு செய்து வாங்கும் இந்நாட்டு அரசாங்கத்தின் மூடத்தனத்தையும் கிண்டல் செய்கிறார், இளங்கீரன்.¹² இதுவும் நாட்டின் அபிவிருத்திக்குத் தடையான ஒரு பொருளாதாரப் பிரச்சினையாகும்.

இவ்வாறு இளங்கீரன் தன் நாவல்களில், சமுதாயத்தில் வட்டி, இலஞ்சம், கள்ளச்சந்தை வியாபாரம், சொத்து போன்ற பெயர்களில் நிலவிக் கொண்டிருக்கும் பொருளாதாரச் சுரண்டல்களையும், அச்சுரண்டல்களின் காரணமாகத் தோன்றும் பிரச்சினைகள் நாட்டு முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருப்பதையும், அரசாங்கம் அவற்றுக்கு ஒத்துப் பாடுகின்றது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

சமுதாயப் பிரச்சினைகள்

இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் சமகால சமுதயத்தில் நிலவிய வறுமை, சாதிபேதம், பெண்கள் நிலைமை போன்ற சமுதாயப் பிரச்சினைகளையும் காட்டத் தவறவில்லை.

அடிமையாகக் கைகட்டி நின்று சேவகம் செய்ய விரும்பாத மனப்போக்கினையும், இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும்

தன்மானத்தையும், சுயமரியாதையையும் பேணும் மனப் போக்கையும் கொண்ட மாறிவரும் மக்கள் சமுதாயத்தைத் தனது “தென்றலும் புயலும்” நாவலில் எடுத்துக் காட்டுகிறார், இளங்கீரன்.

கொழும்புக்கு வேலை தேடிச் சென்ற பாலு தனக்குத் தெரிந்த சிலரிடம் சென்று வேலை கேட்கிறான். அப்போது அவர்கள் தங்களுக்கு பந்தம் பிடித்தால் தொழில் தருவதாகக் கூறி விடுகின்றனர். அதனைப் பாலு விரும்பவில்லை. இந்நிலையைப் பாலு தன் நண்பன் பூபதிக்கு கடிதத்தில் எழுதுகிறான்.

“அரசாங்க அலுவலகங்களில் செல்வாக்குள்ள ஒரு பெரிய மனிதர் எனக்குத் தெரிந்தவர். அவர் உதவியை நாடினேன். அந்தப் பெரிய மனிதர், சில விஷயங்களில் தனக்குப் பந்தம் பிடிக்கச் சொன்னார். தலை வணங்காத தன்மானமும், வளைந்து கொடுக்காத மனப் போக்கும் கொண்ட நான் இதற்கு இணங்கியிருக்க மாட்டேன் என்பதை நீயே அறிவாய்.”¹³

இக்கூற்றிலிருந்து மனப்போக்கு வளர்ச்சியடையும் மக்களைக் கொண்ட சமுதாய நிலையை அறிய முடிகிறது. அத்தோடு, மக்களை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்த பெரிய மனிதர்களே சமுதாயத்தில் இருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

இதே போன்று, இந்நாவலில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தவர் கொண்டிருந்த உத்தியோக மோகத்தின் பேரிலேயே தம் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்ததையும் மாறாகக் கல்வியை வளர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் அவர்களிடம் இருக்க வில்லை என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“தங்கள் பிள்ளைகள் படித்து அறிவை வளர்க்க வேண்டும், வாழ்க்கையின் பொருளுணர்ந்து, அதன் பயன் அறிந்து வாழ வேண்டும். இதற்குக் கல்வி ஓர் சிறந்த கருவி. உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி, அதை விசாலமாக்கி மனிதத் தன்மையை வளர்க்கப் பயன்படும் ஒரு சாதனந்தான் கல்வி. எனவே இந்தக் கல்வி நம் பிள்ளைகளுக்கு அவசியம் தேவை என்ற கருத்தில் தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க வில்லை. இன்றைய பெற்றோர்களுக்கு இந்த எண்ணமே கிடையாது! மகன் ஏதாவது உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால்தான் படிக்க வைக்கின்றனர். குறிப்பாக யாழ்ப்பணத்தார் உத்தியோகத்தில் கொண்டுள்ள மோகம்”¹⁴

என்ற இக்கூற்றிலிருந்து, அக்கால மக்கள் கல்வியை எதற்காக விரும்பினர் என்பதைக் காட்டுவதோடு, கல்வியால் சமூக மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்பவில்லை என்பதையும் காட்டுகின்றது.

மனித சமுதாயத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதும், தமிழர் சமுதாயம் மட்டும் தமது கட்டுத்திட்டங்களை விட்டு மாற விரும்புவதில்லை. அவர்கள் சாதி வெறியில் திளைத்து இருந்தனர். குழந்தைகளாக இருக்கும் போது இல்லாத சாதிப் பாகுபாடு, வளர்ந்த பின்னால் அவர்களை கட்டி வைத்தது. தனிமனித உணர்வுகளுக்குக் கூட விலங்கிட்ட அந்தச் சாதிப்பிரிவு சமுதாய ஐக்கியத்தையும், சமுதாய முன்னேற்றத்தையும் தடுத்தது. அதனால் விரக்தி கொண்ட மக்கள் பலர், அதனை வெறுத்தனர். இந்நிலை மாற வேண்டும், மாற்றப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினர். இதனை எழுத்தாளர்களும் வரவேற்றனர்.

இதன் பிரதிபலிப்பே, இளங்கிரனின் தென்றலும் புயலும் நாவல். இந்நாவல் முழுவதிலும் சாதிப்பிரிவு, அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் உயர் சாதியினரான பாலுவின் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீடு, தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த பூபதியின் வீடு, இதனால் பாலு, தங்கை தங்கம், பூபதி ஆகிய மூவரும் சிறு வயதிலிருந்து ஒன்றாகவே பழகி வந்தனர். அப்பழக்கம் வளர்ந்த பின்னரும் இருந்ததால் பூபதிக்கும் தங்கத்துக்கும் இடையில் காதல் ஏற்படுகின்றது. சாதியில் ஊறிவிட்ட தந்தை சபாபதி இதனை அறிந்ததும் கொதித் தெழுகிறார். இதனால் குடும்பத்தில் குழப்பமும் கூச்சலும் ஏற்பட இச்செய்தி ஊரவர்களுக்கு எட்டுகின்றது. அப்போது ஊரில் முரடன் எனப் பேர் வாங்கிய மணியம், பூபதியை அடித்து நொறுக்குகிறான். பின்னர் தங்கமும் பூபதியும் தற்கொலை செய்ய முயற்சிக்கும் போது முற்போக்கு எண்ணங்கொண்ட பாலுவும், அவன் நண்பன் நடராசனும் புத்திமதி கூறித் தடுக்கின்றனர். இறுதியில் தங்கமும் பூபதியும் சமுதாயத்தினதும், குடும்பத்தாரினதும் எதிர்ப்பை மீறி திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். தென்றலும் புயலும் நாவலின் இக்கதையோட்டத்தினிடையே, சமுதாயத்தில் சாதிப் பிரிவு பெற்றிருந்த செல்வாக்கையும், அதில் ஊறிவிட்ட முதியோரையும், அதிலிருந்து விடுபட நினைக்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இளைஞர்களையும் காட்டிச் செல்கிறார், நாவலாசிரியர்.

ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் பூபதியும் தங்கமும் வேலி யோரத்தில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது,

வேளாளர் குலத்தினனான தன்காதலி தங்கத்தை மணக்க, அவளது சகோதரன் பாலு சம்மதித்தாலும், அவளது பெற்றோர் சம்மதிக்கார் எனப் பூபதி தங்கத்திடம் கூறுகிறான். அப்பொழுது தற்செயலாக அவ்வார்த்தை தங்கத்தின் தந்தை சபாபதியின் காதில் விழுகிறது. பின் தன் மகள் தாழ்ந்த சாதிக்காரனைக் காதலிப்பதா என்ற அவரது வைதீக உள்ளம் கொதிப்படைகிறது.

இன்னுமொரு நாள் இவ்விசயம் காரணமாக தங்கத்தின் வீட்டில் பெரிய குழப்பம் ஏற்படுகிறது. அதனால் இவ்விசயம் ஊருக்குத் தெரிய வருகிறது. அப்பொழுது ஏற்கெனவே பூபதியிடம் கோபம் கொண்டிருந்த முரடன் மணியம் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, பூபதியைத் தாக்குகிறான். அவ்வேளை அங்கு குழுமியிருந்த ஊரவர்கள்,

“விடாதே மணியம்! இந்தக் கீழ்சாதிப் பயல்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்க வேணும். அப்போது தான் ஒழுங்காக நடப்பான்கள். தங்களுடைய நிலைமையை உணராமல்”¹⁶

என்று கூறுகின்றனர். பின்னர் அடிப்பட்ட பூபதியை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டு வந்த பாலுவைக் கண்ட சபாபதி, தன் மகன் செத்தாலும் பூபதியை மருமகனாக ஏற்பதில்லை...”¹⁷

என்று கூறுகிறார். பின்னர் ஒரு நாள் நடராசனும் பாலுவும், தங்கம்-பூபதி திருமணம் பற்றி சபாபதியிடம் விருப்பம் கேட்ட போது, ஊரிலில்லாத வழக்கத்தை, பிறர் செய்யாத காரியத்தை தானும் செய்யப் போவதில்லை என்றும், தன் சாதியைச் சேர்ந்த அங்கவீனன் ஒருவனைத் தன் மருமகனாக ஏற்றுக்கொண்டாலும் தாழ்ந்த சாதியினனான பூபதியை ஏற்பதில்லை¹⁸ என்றும் கூறுகிறார்.

கடைசியில் தங்கமும் பூபதியும் திருமணம் செய்து கொண்டதால் மனமுடைந்த சபாபதி, ஒரு நாள் மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்கிறார். அப்போது தன் வீட்டை நோக்கி தங்கமும் பூபதியும் ஓடுகின்றனர். அங்கே நின்ற பெரியவர்கள் தங்கத்தைத் தடை செய்யாது, பூபதியை மட்டும் உள்ளே போக விடாது தடை செய்கின்றனர்.¹⁹

தென்றலும் புயலும் நாவலின் கதையோட்டத்தில் இடம்பெறும் மேற்காட்டிய சம்பவங்கள் மூலம், தன் சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமுதாயத்தில் நிலவிய சாதிப் பாகுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறார், இளங்கீரன். செத்தாலும் சாதிவெளியிலிருந்து விடுபட விரும்பாத மனப்பான்மையையும், தனிமனித உணர்வுகளுக்கு இடம் கொடுக்காத, இறுதிமரியாதைக்குக் கூட இடமளிக்காத தன்மையையும் கொண்ட சாதிவெறியில் கட்டுண்டு கிடந்த, யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமுதாய நிலைமையை இந்நாவலின் மூலம் அறியலாம்.

தனிமனித உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திப் பலவகைச் சமூகச் சீர்கேடுகளுக்கும் வழிவகுக்கும் வறுமை, என்றும் சமுதாயத்தில் தலைவிரித்தாடும் ஒரு பிரச்சினையாகும். சமுதாயத்திலிருக்கும் சகலரினதும் சுயதேவைப் பூர்த்தி இன்மையே இதுவாகும். சமூகத்தில் பட்டம், பதவி, பணம் ஆகிய சகல சம்பத்துக்களையும் பெற்று, பெரிய மனிதர்கள் என்ற பெயரில் நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் சிலரின் ஓர் வஞ்சனையாலும் கொடுமையாலுமே இப்பிரச்சனை உருவாகின்றது. சமுதாயத்தில் காணப்படும் மது, சூது, கொலை, கொள்ளை, பொய் முதலான பஞ்சமா பாதகங்களுக்கும், குடும்பப் பிரிவுகளுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் மூலகாரணம்

வறுமையே. இந்த வறுமைக்கான காரணங்கள், அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள், அதற்கான தீர்வுகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் தன் நாவல்களில் காட்டியிருக்கிறார் இளங்கீரன்.

சமூகத்தில் சகல அந்தஸ்துக்களையும் வசதிகளையும் பெற்று உயர் நிலையிலிருந்த முதலாளிகள் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை உண்டாக்கி சமூகப் பிரிவுகளை வளர்த்தனர். அவர்கள் தொழிலாளிகளின் உழைப்பையும், உடைமையையும் சுரண்டி ஆடம்பரமாக, உல்லாசமாகச் சுகம் அனுபவித்தனர். நாட்டில் வறுமையையும், வறியோரையும் உருவாக்கினர். சுரண்டப்பட்டவர்கள் உணவு, உடை, உறையுள் ஆகிய அத்தியாவசியத் தேவைகளைக் கூட ஒழுங்காகப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியாமல் கடமைகளுக்கும், ஆசைகளுக்கும், கௌரவத்துக்கும் இடையில் முட்டி மோதிப் போராடினர். வறுமை என்ற கொடிய பேய் அவர்களது அன்பு, பாசம், காரல் என்ற உள்ளுணர்வுகளையும் குடும்ப உறவுகளையும் கொன்றது. அடிமை நிலை, களவு, விபச்சாரம், பொய், மது, சூது போன்ற அட்டுழியங்களை உருவாக்கியது. இச்சமுதாய நிலையை இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் பிரதிபலித்துள்ளார்.

சமுதாயத்தில் நிலவிய வறுமை நிலையைத் “தென்றலும் புயலும்” நாவலில் தொட்டுக்காட்டிய இளங்கீரன் “நீதியே நீ கேள்” நாவலிலே அதன் கொடுமையின் உச்சத்தை விரிவாக வெளிக்காட்டுகிறார்.

அந்நாவலில் வரும் முதலாளி பரமசிவத்திடம் தொழில் புரியும் தொழிலாளி வல்லிபுரத்தின் குடும்ப நிலையைக் காட்டும்போது வறுமைப் பிரச்சினையை வெளிக்காட்டுகிறார். முதலாளிகளே வறுமையை உருவாக்குபவர்கள்

என்பதை அறியாத ஏழைகள், முதலாளிகள் அதிஷ்டக் காரர்கள் என்றும். தம்மை தரித்திரம் பிடித்தவர்கள் என்றும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டனர். நீதியே நீ கேள் நாவலில் முதலாளி பரமசிவத்தை அவர்கள், “அவர் ஒரு யோகக்காரர்”²⁰

என்றே கருதினர் என்பதை நாவலாசிரியர் பொருத்தமாகக் காட்டி உள்ளார். தனக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தின் மூலம் சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலையில் தொழிலாளி வல்லிபுரம் முதலாளி பரமசிவத்திடம் கடன் வாங்கி, அதனை அடைக்க முடியாமல் வீட்டை ஈடு வைத்து விடுகிறார். அதன் பின்னரும், காசநோயையும் சுமந்து கொண்டு, கடையில் உழைக்கிறார். இந்நிலைமையைப் பற்றி,

“கடும் உழைப்பும் தகுந்த போசாக்கான உணவில்லாத குறை, குடும்பக் கவலைகள், இத்தகைய காரணங்களால் வல்லிபுரத்தின் உடம்பில் காசநோயும் மெல்லக் குடியேறி அவரைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அரித்துக் கொண்டு வந்தது. தான் படுத்து விட்டால் குடும்பம் தெருவில் நிற்க வேண்டிவருமே என்று அஞ்சி அந்த நோயை உடம்போடு சுமந்த வண்ணம் பரமசிவம் பிள்ளையின் கடையில் உழைத்து வந்தார்”²¹

என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடும் இடத்தில் சமுதாயத்தில் நிலவிய வறுமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். மற்றுமொரு சமயம் வல்லிபுரத்தின் மனைவிக்கு இருதய நோய் வந்து விட்டது. அந்நிலைமையைப் பற்றி ஆசிரியர்,

“ஒரு சமயம் வல்லிபுரத்தின் மனைவிக்கு இருதயம் சம்பந்தமான நோய் வந்தது. இரண்டு மாதமாகப் படுக்கையில் கிடக்கவேண்டி வந்து விட்டது. வறுமையே ஒரு பொல்லாத

நோய். அத்துடன் இந்த உடல் நோயும் சேர்ந்து கொண்டால் கேட்கவா வேண்டும். துக்கமும் கவலையும் வல்லிபுரத்தின் மனதைத் துளைத்தன. தன் மனைவி பிழைத்து எழுந்திருக்க வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் அவரை வாட்டியது. ஆனால் வைத்தியத்துக்கும் பணம் வேண்டுமே: எங்கே போவது?"²²

என்று குறிப்பிடும்போது, வந்த நோயைக் குணப்படுத்தக் கூட முடியாத வறிய நிலையை காட்டுகிறார்.

குடும்ப வாழ்க்கை குதூகலமாக அமைய வேண்டும் என்று தான் ஒவ்வொருவரும் ஆசைப்படுகிறார்கள். அந்த ஆசை பெரும்பாலும் நிறைவேறாதபோது உள்ளம் விரக்தியடைந்து வேதாந்தத்தில் சரணடைகிறது. இந்நிலைமை பற்றி வல்லிபுரம் மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார், ஆசிரியர். குடும்பச் சுகமை, வட்டி, கடன் என்ற கவலைகளும் உடல் நோயும் சேர்ந்து உள்ளத்தையும் உடலையும் வாட்ட வாழ்க்கையில் சலிப்புத் தட்டியவராக வல்லிபுரம் வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவரது சிந்தனை,

“ஹூம்...என்ன வாழ்க்கை என்ன குடும்பம்...! நாம் என்ன சுகத்தைத்தான் கண்டோம்!-ம்...மனைவி, மக்கள், குடும்பம்...! இதெல்லாம் என்ன? எல்லாம் நாடகம். வாழ்க்கையே ஒரு நாடகம். அதில் நான் நடிக்கிறேன். நம்மை நொந்து என்ன? எல்லாம் அவன் நம்மை படைத்து விட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் ஆண்டவன் செயல்: அவன் சித்து! நான் வினை! ம்... எல்லாம் தலையெழுத்து!”²³

என்றவாறு சிறகடித்துப் பறக்கிறது. இதன் மூலம் ஆசிரியர் வறுமை மனிதனை விரக்தியடையச் செய்து வேதாந்தம் பேச வைப்பதைக் காட்டுகிறார்.

காலமெல்லாம் உழைத்தாலும் தாகத்துக்குக் குடிக்க ஒரு நேரம் தேனீர் கூடக் கிடைக்காமல் போய் விடுகிறது. சமுதாயத்தில் நிலவிய இவ்வறிய நிலையை ஒரு சமயம் வல்லிபுரத்துக்கும் அவர் மனைவி மகாலெட்சுமிக்கும் இடையில் நடைபெறும் உரையாடல் மூலம் பிரதிபலிக்கிறார், இளங்கீரன்.²⁴

முதலாளி பரமசிவத்தின் கடையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த வல்லிபுரம் கடையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட கவலையுடன் வீட்டுக்கு வருகிறார். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவரது இளைய மகன் சுந்தரராஜன் சட்டை வாங்கித்தரும்படி கேட்கிறான். உள்ளத்தில் கவலையும், வெறுப்பும் கொண்ட வராக வந்த வல்லிபுரத்துக்கு அது எரிச்சலாகப்பட, மகனின் கன்னத்தில் அறைகிறார். மகன் அலறுவதைக் கேட்டு ஓடி வருகிறாள், தாய் மகாலெட்சுமி. குழந்தைக்கு அடித்தது தவறு என்று கூறிய மனைவியிடம்,

“தரித்திரம் பிடித்த சனியன்களுக்குச் சட்டைதான் ஒன்று குறைச்சல்”

என்று எரிந்து விழ, இருவருக்கும் வாக்குவாதம் நடைபெறுகின்றது. அப்போது கணவன் வேலையிலிருந்து விலக்கப்பட்ட செய்தியைறிந்ததும் அதிர்ச்சியும் கவலையும் அடைகிறாள். அப்பொழுது, மீண்டும் அவளிடம் சட்டை கேட்ட மகனுக்கு அவளும் அடிக்கிறாள்.²⁵

வேலையிழந்த பின்னர், அப்பம் சுட்டு வீடுகளுக்கு விற்று வியாபாரம் செய்கின்றனர், வல்லிபுரம் குடும்பத்தினர். அப்போது தாயும் மகளும் அப்பம் சுட்டுக் கொடுக்க, அதிகாலையில், பனிக் குளிரில் வீடுவீடாக எடுத்துச் சென்று

விற்கின்றனர், சிறுவர்களான சரோஜினியும், சுந்தரராஜனும். அவ்வாறு விற்றுவிட்டு வந்த சரோஜினி தனக்குக் கொடுத்த அப்பத்தை உண்டு விட்டு, இன்னும் தரும்படி கேட்கிறாள். அப்போது கோபங் கொண்ட மகாலெட்சுமி அகப்பைக் கம்பால் அடிக்கிறாள்.²⁶

மற்றுமொரு சமயம், அப்பம் விற்கச் சென்றபோது மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. மழைக்கு ஒதுங்கி ஓடிய சுந்தரராஜன் கால் இடறி விழுகிறான். அப்போது பெட்டியில் இருந்த அப்பம் யாவும் காணில் விழுந்து நீரில் அடித்து சென்று விட்டது. அன்று வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்கு வந்த தன் அருமை மகனை, அவன் மழையில் நனைந்ததையும் பாராது அடிக்கிறார் வல்லிபுரம். மகாலெட்சுமியும் அடிக்கிறாள்.²⁷

இச்சம்பவங்கள் யாவும் வறுமையின் காரணமாக ஏற்பட்டதே. குடும்பத்தில் நிலவும் அன்பு, அமைதி, பாசம், ஒற்றுமை எல்லாம் வறுமை காரணமாக சிதைகின்றது. சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படுகின்றன. சில சமயங்களில் கணவன் மனைவி பிரிவு கூட ஏற்பட்டு விடுகிறது. சமுதாயத்தில் வறுமை காரணமாக ஏற்படும் பிரச்சினைகளை மேலே காட்டிய சம்பவங்களின் மூலமாகத் தன் நாவலில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார், இளங்கீரன்.

இவை மட்டுமன்றி சமுதாயத்தில் நிலவும் கொலை, கொள்ளை முதலிய சீர்கேடுகளுக்கு வறுமையே காரணமாகின்றது. இரண்டு மாத வீட்டு வாடகை கொடுக்க முடியாது போனபோது வல்லிபுரம் ஒருநாள் கடைத் தெருவுக்கு செல்கிறார். அப்போது அவரது நண்பரான ஒரு மருந்துக்கடைக்காரர் அவரைக் கூப்பிட்டுக் கடையில்

சிறிது நேரம் இருக்குமாறு கூறி சாப்பிடச் செல்கிறார். அப்போது அவரது நண்பரான அக்கடைக்காரர் மறதியாகக் காசு வைக்கும் கல்லாய்ப் பெட்டியின் சாவிக் கொத்தை விட்டுவிட்டு போய்விடுகிறார். அதனைக் கண்ட வல்லி புரத்தின் மனம் வீட்டு வாடகைக்கான பணத்தைத் திருடும்படி தூண்டுகிறது. இவ்வாறாகச் சிறிது நேரம் அவரது அறிவுக்கும் ஆசைக்கும் இடையில் போராட்டம் நடந்து இறுதியில் அறிவு வெற்றி பெறுகின்றது.²⁸

இச்சம்பவத்திலிருந்து ஒரு மனிதனைத் திருடத் தூண்டுவதும் வறுமையே என்ற உண்மையைக் காட்டுகிறார் இளங்கீரன்.

இவ்வாறு கடையில் இருந்துவிட்டு வீடுநோக்கி வந்து கொண்டு இருக்கிறார், வல்லிபுரம். அவ்வாறு வரும் வழியில் அவரது உள்ளத்தில் தற்கொலை எண்ணம் தலைதூக்குகிறது. வாடகைக் காசு கொடுக்காவிட்டால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் தெருவில் நிற்க வேண்டுமே என்ற நினைவு வந்ததும் அவர் தற்கொலை செய்வது சிறந்தது என்ற முடிவுடன் வீட்டை நோக்கி வருகிறார். அவரது உள்ளம்,

“என்ன வாழ்க்கை! என்ன பிழைப்பு! குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வழியற்ற நான் ஏன் உயிருடன் இருக்க வேண்டும். எனக்கு எதுக்கு மனைவியும் மக்களும்: நான் வாழ்ந்துதான் என்ன பயன்? ஒரே மூச்சில் சாவது மேல்! ஆம் தூக்கு! இந்த நரக வாழ்க்கையை விட்டு ஓய்வு. கவலை, கண்ணீர், துக்கம், வறுமை, பசி பட்டினி எல்லாவற்றுக்கும் ஓய்வு?”

என்று எண்ணுகின்றது. இம்முடிவோடேயே வீட்டுக்கு வந்தார், வல்லிபுரம்.²⁹ இதுதிலிருந்து மனிதன் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு விரக்தியை ஏற்படுத்துகிறது வறுமை என்பதைக் காட்டுகிறார் இளங்கீரன்.

தந்தைப்பாசம், தாய்மையன்பு, காதல், திருமணம் என்பவற்றுக்குத் தடையாக நின்றல், களவு, கொலை, போட்டி, பொறாமை என்பவற்றுக்குத் தூண்டு கோலாயிருத்தல், மொத்தமாகச் சமுதாய உறவுகளைச் சீர்குலைத்தல் என்ற வகையில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளை தன் நாவலினூடாகக் காட்டுகிறார்.

சமுதாயத்தில் முக்கிய கூறாகிய பெண்களைப் பற்றியும் சமுதாயத்தில் அவர்கள் பெற்ற இடத்தையும், நிலையையும் தன் நாவல்களில் எடுத்துக் காட்டுகிறார், இளங்கீரன். பெண்களின் உணர்வுகளுக்கு சமுதாயம் அளிக்கும் இடம், அவர்கள் பெற்ற கல்வி நிலை, அவர்களது உணர்வுப் போராட்டம், நகர்ப்புறப் பெண்களுக்கும் கிராமப் புறப் பெண்களுக்கும், பெரிய இடத்துப் பெண்களுக்கும் வறிய இடத்துப் பெண்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள், பெண்களுக்குச் சமுதாயத்தினால் சமத்தப்படும் வீண்பழி விடயங்களைத் தன் நாவல்களில் அலசியுள்ளார்.

உல்லாசமாக வாழும் நகர்ப்புறப் பெரிய இடத்துப் பெண்கள், ஆடவருடன் சகஜமாகக் கதைப்பது மட்டும் அல்லாமல், விரும்பியவருடன், விரும்பிய நேரத்தில், விரும்பிய இடங்களுக்குச் செல்லும் சுதந்திரத்தைப் பெற்று இருந்தனர். இந்நிலையைத் தன் தென்றலும் புயலும் நாவலில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். வெள்ளவத்தையில் உள்ள ஒரு பங்களாவிற்கு வேலை தேடிச் சென்ற பாலு பசி மயக்கத்தால் மயங்கி விழுகின்றான். அப்போது அங்கேயிருந்த ஒரு அழகிய இளம் பெண் அவனது மயக்கத்தைத் தெளிவித்து அவனைப் பற்றி விசாரிக்கின்றாள். அன்று அவனுக்கு உணவும் பரிமாறுகிறாள். பின்னர் பாலு அங்கிருக்கும் இரு

சிறுவர்களுக்குக் கற்பித்துக் கொடுக்கும் முகமாகத் தினமும் அங்கு போய் வருகிறான். ஒருநாள் அங்கு நடைபெற்ற பிறந்தநாள் வைபவத்தில் கலந்து கொண்ட பாலுவை அவ் விளம்பெண் இரவு எட்டு மணியளவில் 'கோல்பேஸ்' (காலி முகத்திடல்)க்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அங்கே இருவரும் நீண்ட நேரம் அளவளாவுகின்றனர்.³²

இதேபோன்று நீதியே நீ கேள் நாவலில் இடம்பெறும் பாத்திரமான 'ராணி' என்ற கொழும்பு நகரப் பெண்ணும் கணேஷுடனும், பல்கலைக்கழகத்திலும் வெளியிலும் பிற ஆடவருடனும் சகஜமாகப் பேசிப் பழகுகின்றாள்.³³

இதிலிருந்து வசதிபடைத்த நகரத்துப் பெண்கள் பலருடனும் சர்வ சாதாரணமாகப் பழகுவதை ஆசிரியர் புலப்படுத்துகின்றார்.

அத்தோடு நகரத்துப்பெண்களும், பெரிய இடத்துப் பெண்களும் அதிக விலையுள்ள ஆடம்பரமான அழகு சாதனப் பொருட்களை வாங்கித் தம்மைச் செயற்கையாக அலங்கரித்துக் கொள்வர். இப்பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்ய அதிக செலவு ஏற்படுகின்றது. நாட்டில் பெரும் பகுதியினர் வறுமையில் வாட, ஒரு சிலருக்காக அதிக செலவு செய்வது வீணானதாகும். இதனால் ஆசிரியர், அரசாங்கம் இப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதையும் அவற்றைப் பாவிக்கும் பெண்களையும் வெறுக்கிறார். அந்த வெறுப்பு அவரது நாவல்களில் பல இடங்களில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

ஒருநாள் கொழும்புக்கு வந்த பூபதியை அழைத்துக் கொண்டு நடராஜன், விக்டோரியாப் பூங்காவுக்குச்

சென்றான். அங்கு ஒரிடத்தில் இருவரும் அமர்ந்து அங்குள்ள காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது நடராஜன் பின்வருமாறு சிந்திக்கிறான்.

உடல் மினுக்கிகள், முகம் மினுக்கிகள், இவர்கள்தான் இப்போது பெருகிக் கொண்டு வருகிறார்கள். வேலையில்லாதோர் பெருகுவது போல! தோட்டத்திலே வேலை செய்யும் தொழிலாளி, வேறு துறைகளிலே பாடுபடும் பாட்டாளி ஆகியோருடைய வியர்வையால் விளையும் வெள்ளிப் பணம் மேல்நாட்டு ஆடம்பரச் சாமான்களுக்குச் செலவழிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் இந்த அலங்காரிகள்தான். முடைநாற்றம் வீசும் முதலாளித்துவ நாகரீகம் முகமினுக்கிகளைத்தான் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறது. வாழ்வு நிர்வாணமாக்கப்படுகிறது. முகப்பவுடரும் உதட்டுச் சாயமும் விற்பனை செய்யும் முதலாளித்துவ நாடுகளான மேலை நாடுகள் இந்நாட்டிலே புகுந்து தேசிய செல்வத்தைக் கொள்ளையடிக்கிறது. இறப்பரையும் தேயிலையையும் கொடுத்து பவுடரையும், உதட்டுச் சாயத்தையும் அங்கங்களை வெளியே காட்டும் ஆடைகளையும் வாங்குகிறது இந்நாட்டு அரசாங்கம்.”

இக்கூற்றில் பெண்களின் நவநாகரிக அலங்காரத்தினால் ஏற்படும் அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, அதன் மூலம் அவ்வலங்காரத்தை வெறுக்கிறார் ஆசிரியர். ஒரு நாள் கணேசம், ராணியும் நாடக ஒத்திகை முடிந்தபின் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது அவளது அலங்காரத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

“அவளுடைய ஆடை அணிகலங்களும் அலங்காரங்களும் மனோவிகாரத்தை உண்டாக்கும் தற்காலத்துக் கொழும்பு நாகரீகத்திலிருந்தன. அவள் அணிந்திருந்த வைர நெக்லசும், வைரக் கம்மலும்”³⁵

மற்றுமொருநாள் தவமணி தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து அண்ணன் கணேஷிடம் காட்டுகிறாள். அப்போது அவன் தங்கை பூசியிருந்த லிப்ஸ்டிக், மை, கியூடெக்ஸ், பவுடர் என்பவற்றையும் அணிந்திருந்த வைர, பவுண் நகைளையும், ஆடம்பர அலங்காரங்கள் என்றும், அது தேவையில்லை என்றும் கூறிகின்றான்.

“கண்களுக்கு அழகு தருவது கருமையல்ல, கருணை நிறைந்த பார்வை. முகத்துக்கு அழகு தருவது பவுடரல்ல, சாந்தம். அதரங்களுக்கு அழகு தருவது லிப்ஸ்டிக்கல்ல, புன்னகை. கரங்களுக்கு அழகு செய்வது பவுண் வளையல்களல்ல, கொடை. பொதுவாக பார்வைக்கு அழகு தருவது பகட்டல்ல, தூய்மையான எளிமை”³⁶

என்று தங்கை தவமணிக்கு கணேசு புத்திமதி கூறுகின்றான். இக்கூற்றுக்களில் மூலம் வசதிபடைத்த பெண்களின் அலங்காரத்தை எடுத்துக் காட்டுவதோடு அதைத் தான் வெறுப்பதையும் ஆசிரியர் பாத்திரங்களின் வாயிலாகத் தன் நாவல்களில் காட்டியுள்ளார்

மேலும் வசதியான இடங்களில் பெண்கள், தான் விரும்பியவனோடு காதல் கொண்டு கர்ப்பம் தரிக்கின்றனர். பின்னர் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவர்களின் கௌரவத்தையும் அந்தஸ்தையும் காப்பாற்றுவதற்காகவும் ஆடம்பரமான வாழ்வை மேற்கொள்வதற்காகவும் கருவை

அழித்துக் கொண்டு வேறொருவருடன் திருமணம் செய்து வாழ்கின்றனர். இந்நிலைமையை தனது தென்றலும் புயலும் நாவலில் அழகாகக் காட்டியுள்ளார்.

கொழும்புக்கு வேலைதேடிச் சென்ற பாலு பெரிய இடத்துப் பெண்ணான மனோன்மணியுடன் காதல் கொண்டு உடலுறவும் கொள்கிறான். அதன் காரணமாக அவள் கர்ப்பமடைகிறாள். தன் பெற்றோருக்கு விடயம் தெரிய வந்ததும் அவர்கள் அவளது கருவைக் கலைக்கின்றனர். அதற்கு அவளும் சம்மதிக்கிறாள். பின்னர் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கிணங்க, தன் சுகவாழ்வை விரும்பி, காதலித் தவனை உதறித்தள்ளி விட்டு தன் மைத்துனன் இராஜலிங்கத்தை மணமுடிக்க சம்மதிக்கிறாள். பின்னர் தன் வீடு தேடி வந்த பாலுவை உதாசினம் செய்து விட்டு மைத்துனனுடன் கை கோர்த்துக் கொண்டு சென்று விடுகிறாள். அந்த விரக்தியால் பாலு இறுதியில் மரணமடைகிறான்.³⁷

பொதுவாகப் பணக்கார இடத்துப் பெண்கள் பெருமளவு உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பெற்றவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

அதே நேரம் அதற்கு எதிர்திசையில் சாதாரண நிலையில் உள்ள பெண்கள் கல்வி கற்றிருந்த போதும் சாதி, வறுமை என்பன காரணமாக தம் உணர்வுகளுக்கும் ஆசைகளுக்கும் விலங்கிடப்பட்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். அவர்களைப் பெற்ற பெற்றோர்களும், சகோதரர்களும் சீதனம் என்ற கொடுமையை நினைத்து வேதனைப்படுகின்றனர். இப் பெண்கள் வீண்பழி சுமத்தப்படுகின்றனர். இந்நிலைமைகளைத் தன் நாவல்களில் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

மகன் பாலுவுக்கு தொழில் கிடைத்து விட்டதை நினைத்து நிம்மதி அடைந்த தந்தை சபாபதி, மகள் தங்கத்தைப் பற்றி மனவேதனைப்படுகிறார்.

“வாழைக்குடுத்துப் போல் வளர்ந்து குமராகவிருக்கும் தங்கத்துக்கு யாரையாவது கேட்கவேண்டும். மாப்பிள்ளை தேடுவது என்ன சாதாரண வேலையா? எவ்வளவோ பணம் வேண்டும். இதற்கு என்ன செய்வது? தங்கத்தின் கழுத்தில் தாலியேறினால் அதுவே போதும். நிம்மதியாகச் சாவேன். பெருமானே நீதான் துணை.”³⁸

அதேபோல் தங்கை தங்கத்தின் திருமணத்தைப் பற்றியும், சீதனத்தால் அது தடைப்படுவது பற்றியும் கவலை கொள்ளும் பாலுவுக்கு ஆறுதல் கூறும் நண்பன் நடராசனின் வார்த்தைகளில் சீதனத்தின் கொடுமை தெரிகிறது. அதனால் பல பெண்களின் வாழ்வு வாடிப் போவதைக் காட்டி தன் சமுதாயத்தில் சீதனங் காரணமாக இளம் பெண்களின் வாழ்வு பாழாக்கப்படுவதையும் காட்டுகிறார், இளங்கீரன்.

“சீதனம் கொடுக்க வசதியில்லாததால் எத்தனையோ வஞ்சிக் கொடிகள் வாட்டமுற்றுக் கிடக்கிறார்கள். நமது சமூகத்திலே எத்தனையோ சாபத் தீடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றிலே ஒன்று இந்தச் சீதன வழக்கம்.....சீதனம்: இது கோதையரின் வாழ்வைக் குலைக்கும் கொலைகாரத் திட்டம்.....”³⁹

இவ்வாறாக சமூகத்தில் நிலவிய சீதன வழக்கத்தை எடுத்துக் காட்டி அதற்குத் தீர்வு காண விழைகிறார். அத்தோடு கல்வி கற்க அவர்களுக்கு உரிமையிருந்தாலும், சொந்த வாழ்க்கையில் தனிமுடிவுகளை எடுத்துக் கொள்வதில் தடை

செய்யப்பட்டார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் எடுக்க முயலும் பட்சத்தில் அவர்களைப்படிக்க வைத்தது தவறு எனக் கண்டித்தனர்.

பாலுவின் தங்கை தங்கம் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த பூபதியை காதலிக்கிறாள். அவ்விசயம் அவள் தந்தைக்குத் தெரியவந்ததும் கொதித்தெழுகிறார். அப்போது அவர்,

“நீ தான் சொன்னாய் படிக்க வையுங்கள் ஐயா, படிக்க வையுங்கள் ஐயா என்று. உன் தங்கச்சி செய்த காரியத்தைப் பார்த்தியே?... படித்தபடிப்பு, கீழ்சாதி பயல்களோடெல்லாம் காதல் கொள்ளச் சொல்லுதோ...”⁴⁰

என்று பாலுவிடம் கூறுகிறார். இதிலிருந்து பெண்களின் விருப்பங்களுக்கு இடமளிக்காது அவர்களை அடக்குவது தெரிகிறது. இவ்வடக்கு முறையிலிருந்து, பெண்கள் விடுபட வேண்டும் என்ற கருத்தை ஆசிரியர் தன் நாவல்களில் சாதியை எதிர்த்த தங்கம் -பூபதி திருமணத்தின் மூலமும்⁴¹ இனத்தை எதிர்த்த தவமணி-பிரேமதாஸா திருமணத்தின் மூலமும்⁴² எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அத்தோடு முஸ்லிம் மக்களிடத்தில் காணப்பட்ட பருவமடைந்த பின் பெண்களுக்கு படிப்பெதற்கு என்ற நிலையை எடுத்துக்காட்டி அந்நிலை மாற்றமடைய வேண்டும் என்பதற்கான தீர்வையும் காட்டியிருக்கிறார். இளங்கீரன்.

“கதீஜா” பெரிய மனுஷி ஆனதும் அவளைத்தொடர்ந்து படிக்க வைக்க தாய் ஆயிஷாவுக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆனால் அதனை மகன்-அன்ஷாரி ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மாறாக கதீஜாவைப் படிக்க வைக்க விரும்பிய அவன் தாயாரிடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்:

“....அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து விடும் கல்வியைப் புறக் கணித்ததால் ஏற்பட்ட பிற்போக்கான நிலையை உணர்ந்து இன்று ரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறது. இந்த இமாலயத் தவறைத் தொடர்ந்து செய்து வரக்கூடாது என்று எண்ணி இப்போது கல்வியில் கவனஞ் செலுத்தத்துவங்கியிருக்கிறது. எனினும் இந்த அக்கறை சமூகத்தின் சரி நேர்பாதியான பெண்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்ற எண்ணமும் இருந்து வருகிறது. ஒரு கண்ணைத் திறந்து மறு கண்ணைக் குருடாக வைத்திருக்கும் இந்த எண்ணம் எத்தகைய தவறோ அதே போல சமூகத்தின் இரு கண்களில் ஒன்றான பெண் குலத்தைக் கல்வித்துறையில் புறக்கணிப்பதும் தவறாகும். ஆண்கள் எந்தளவுக்கும் படிக்கலாமென்றால் பெண்களும் ஏன் அந்தளவுக்குப் படிக்கக் கூடாது? பதின்மூன்று - வயதில் பெரிய மனுஷியாகி விட்டாள் அறிவிலும் பெரிய மனுஷியாகி விட்டாள் என்று அர்த்தமா? தங்கச்சி கதீஜா சிறியவள்தான். அவள் தொடர்ந்து படிக்கத்தான் வேண்டும்”⁴³

இக்கூற்றிலிருந்து பெண் கல்வியை வற்புறுத்தும் இளங்கிரன், அவர்கள் படித்து உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்பதை, பத்மினி படித்துக் கண்டியில் ஆசிரியை யாகப் பணிபுரிகின்றாள் என்ற கதையோட்டத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். தூய்மையான பெண்கள் மீது சமூகம் சுமத்தும் வீண்பழியையும் ஆசிரியர் தன் நாவல்களில் சித்திரிக்கிறார். தங்கத்தின் மீது மோகங்கொண்ட முரடன் மணியம் அவளது அண்ணன், காதலன் பூபதி ஆகியோர் ஊரிலில்லாத ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவளைக் கடத்துகிறான். அகபட்டுக் கொண்டபோது தங்கத்தின் மீது வீண் பழி சுமத்துகிறான்.

“நான் தங்கத்தை பலாத்காரமாகக் கடத்திக் கொண்டு போகவில்லை. அவள் தானாகவே என்னைத் தேடி வந்தாள். என்மேல் தனக்கு ஆசையுண்டென்றும் வீட்டிலிருந்தால் அந்த ஆசை நிறைவேறாது என்றும் ஆகையினால் தன்னை அழைத்துச் சென்று எங்கேயாவது ஒளித்து வைக்கும் படியும் சொன்னாள். அதனால்தான் ஒரு நாளிரவு என்னிடம் வந்த போது அவளை அழைத்துச் சென்றேன். மேலும் தங்கம் கெட்ட நடத்தைக்காரி. கீழ்சாதிக்காரன் என்று தெரிந்தும் பூபதியோடு தொடர்பு வைத்துக் கொண்டாள். திடீரென்று அவன் வீட்டை விட்டு வெளியூர் சென்றதும் என் மீது தன்வலையை வீசினாள்.”⁴⁴

அதே போல் நீதியே நீ கேள் நாவலிலும், ஏழைப் பெண்கள் மீது எந்தப் பழியையும் சுமத்தச் சமூகம் தயங்காது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார். எல்லாவகையிலும் தம் குடும்பத்துக்கு உதவிகள் புரியும் அயல் வீட்டுக்காரனான அன்சாரியுடனும் அவன் குடும்பத்துடனும் பத்மினியும் அவள் குடும்பமும் உறவாடுகின்றனர். அந்த உறவை வைத்துக் கொண்டு ‘பத்மினியை அன்சாரி விரும்புவதால்தான், பல உதவிகளையும் அவள் குடும்பத்துக்குச் செய்கிறான், என அன்சாரி மீது அவள் கொண்டிருந்த சகோதரப் பாசத்துக்குக் களங்கம் கற்பிக்கின்றது, சமூகம். அவ் வதந்தி அவளது காதலனான கணேஷ் கூட நம்புமளவுக்குப் பரவிவிட்டது. ஒரு நாள் கணேஷ் பெற்றோருடன் காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, பெற்றோரிடையே நடக்கும் உரையாடலில் முதலாளி பரமசிவம்,

“சரிதான் நடக்கும், நடக்கும், வல்லிபுரம் தான் என்ன செய்வார். உழைப்புப் பிழைப்பில்லை. வாழ வழி இல்லை.

அந்த அன்சாரிதான் பணம் கிணம் கொடுத்து இதர உதவிகளும் செய்து வருவதாகப் பேச்சு அடிபடுது. பத்மினிக்கும் அவனுக்கும்.... பத்மினியை உத்தேசித்துத்தான் அவன் அவர் குடும்பத்துக்கு ஏதோ உதவிகள் செய்கிறான்.”⁴⁵

என்று கூறியதை அப்படியே நம்மி, தன் நண்பனுக்கும், காதலிக்கும் மன முறியும் வகையில் தாக்கிப் பேசி விடுகிறான். மற்றுமொரு முறை பத்மினி - கணேஷ் காதல் செய்தி தெரிய வந்ததும் பரமசிவம் பத்மினி வீட்டுக்குச் சென்று அவளையும் அவளது தந்தை வல்லிபுரத்தையும் வாய்க்கு வந்தபடி ஏசுகின்றார்.

“உன் பெண்ணின் விசயம் தான் ஊரெல்லாம் நாறிக் கிடக்குதே. இதோ நிற்கிறானே மாப்பிள்ளையாட்டம்; இவனோடு கூடிக் குலாவுவது போதாதெண்டு.....”⁴⁶

என்று அன்சாரியின் மீதும் பத்மினியின் மீதும் வீண் பழி சுமத்துகிறார். இவ்வாறாக இளங்கீரன் சமூகத்தில் பெண்கள் மீது வீண்பழி சுமத்தப்படுவதைத் தன் நாவல்களில் காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறாகப் பெண்கள் மீது வீண்பழி சுமத்தப் பட்டாலும் ஒரு பெண் ஒருவனைக் காதலித்து அது தெரிய வந்துவிட்டாலும் தன் காதலனோடு சென்று விடுவதைத் தவிர வேறு ஒரு நல்வாழ்வு அமையப் போவதில்லை. ஆனால் இந்நிலை கிராம மட்டத்திலும் சாதாரண பெண்கள் விடயத்திலுமே காணப்பட்டது. தன் சமுதாயத்தில் காணப் பட்ட இந்நிலையை, தங்கம் பூபதி காதல் விசயம் ஊருக்குத் தெரிய வந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஊரவர்களின் உரையாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

“மகளை மாடு போல் வளர்த்து இந்த மாதிரிக் கேவலமாக நடக்கும் அளவுக்கு இடங்கொடுத்து விட்டார். இனி அந்தப் பெட்டையை யார் தான் கலியாணம் செய்யப் போகிறார்கள்.....”⁴⁷

என்று சபாபதிக்கு ஊரவர்கள் குறை கூறினார்கள். இவ்வாறாக இளங்கிரன் தமிழ் பேசும் மக்கள் சமுதாயத்தில் நிலவிய பெண்களது நிலைகளைத் தன் நாவல்களில் வெளிப்படுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

தொழிலாளர் பிரச்சினைகள்

நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்காகத் தம் உடலைச் சாறாகப் பிழிந்து உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் சமூகத்தில் மிகவும் அடிமட்டத்தில் இருந்தார்கள். இன, மத, மொழி பேதங்களைக் கடந்து முதலாளி என்ற அந்தஸ்துக்குள் ஒன்றிவிட்ட எசமானர்களுக்கு கசவாழ்வு தேடிக் கொடுத்த அவர்களது வாழ்க்கை வறுமையின் கோரப் பிடியில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தது. ஒழுங்காக உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, இருக்க இடமின்றி வறுமையில் தவித்த அவர்களது உழைப்பு முதலாளிகளால் சுரண்டப்பட்டது. கடன், வட்டி என்ற பெயர்களில் அவர்களது உடமைகள் பறிக்கப்பட்டன. இயன்றவரை அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டி விட்டு, அவர்கள் நோயாளர்களாக மாறும்போது எவ்விதத் தயை தாட்சண்யம் இன்றி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். அடிமைகள் போல் நடத்தப்பட்ட அவர்கள் அவ்வாறு இயங்க மறுக்கையில் அல்லது சட்டப்படி வேலை செய்கையில் வேலையில் இருந்து நிறுத்தப்பட்டார்கள். முதலாளிகள் நினைத்தபோது வேலைக்குச் சேர்ப்பதும், நினைத்தபோது விலக்குவதுமாக அவர்களது தொழில்

நிரந்தரமில்லாதிருந்தது. மொத்தமாக அவர்களது தொழிலுக்கும் அதில் தங்கியிருந்த வாழ்வுக்கும் எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் இல்லாதிருந்தது.

இலங்கையில் மட்டுமின்றி, உலகில் பல நாடுகளிலும் இந்நிலையிலிருந்து மாறவேண்டும் என்று விரும்பிய தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடி, சங்கங்களை உருவாக்கித் தம் உரிமைகளுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலகட்டங்களில் தான் இளங்கீரன் நாவல்களை எழுதினார். ஆதலால் அவரது நாவல்களில் தொழிலாளர்களது வாழ்வு, அவர்களது பிரச்சினைகள், மன உணர்வுகள் என்பனவற்றையும், அவர்கள் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கான மாற்று வழியையும் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்தரித்துள்ளார் எனலாம்.

தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை மட்டுமன்றி, நாட்டில் தொழில் இல்லா இளைஞர்களது நிலையினையும் இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் எடுத்துக் காட்டத் தவறவில்லை. “தென்றலும் புயலும்” என்ற அவரது நாவலில் இடம்பெறும் பாத்திரமான பாலு படித்து முடித்து விட்டு, தொழில் தேடியாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வருகிறான். அங்கு தினமும் தொழில் தேடி அலைந்து விட்டு இறுதியில் அங்கிருக்கும் ஒரு கிளப்புக்குச் செல்கிறான். அங்கே அவனைப் போல் வேலையின்றி விரக்தியடைந்த பல இளைஞர்களைக் காண்கிறான். அங்கு அவர்களது நிலையை ஊரிலிருக்கும் தன் நண்பன் பூபதிக்குக் கடிதத்தில் எழுதுகிறான்.

“இங்கே ஒரு கிளப் இருக்கிறது. நடுத்தர வருமானமுள்ள சிலர், இந்தக் கிளப்பை வைத்து நடத்துகிறார்கள். என்றாலும், படித்து விட்டு வேலையின்றித் திரியும் பலர், இந்தக் கிளப்புக்குத் தினமும் வந்து, தங்களுடைய கிளப்பைப்

போல் கருதிக்கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்துவார்கள். காலை ஒன்பது மணியிலிருந்து இரவு பத்து மணிவரை ஒரே கலகலப்பாக இருக்கும். கேரம்போர்ட், காட்ஸ், செஸ், டேபிள் டென்னிஸ் இப்படிப் பல விளையாட்டுகளும் நடக்கும். அது மட்டுமல்ல ஐசனோவரின் அறிக்கையிலிருந்து இங்குள்ள ஐயனார் கோவில் திருவிழா வரையிலே உள்ள எல்லா விசயங்களைப் பற்றியும் நீண்ட விவாதங்கள் நடக்கும். சர்வதேசப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, இங்கிருந்து தப்பிப் போக - முடியாது.....”⁴⁸

இதிலிருந்து இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் தன் காலத்தில் நாட்டிலிருந்த தொழிலில்லாப் பிரச்சினையை எடுத்துக் காட்டி உள்ளமை புலப்படுகிறது.

முதலாளிமார்களால் தொழிலாளிகளின் உழைப்பு சுரண்டப் படுகின்றது. போதிய சம்பளமில்லாமலும், முழுக்க முழுக்க சம்பளம் இல்லாமலும் வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் உழைப்பினால் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு முதலாளிமார்கள் செல்வமாக வாழ்கிறார்கள். இதனை இளங்கீரன்,

“.....பிறகு ஒன்பது பத்துமணி வரை ‘ஓவர்டைம்’ சம்பளம் இல்லாமல் சிப்பந்திகள் வேலை வாங்கப்படுவர்”⁴⁹

“வயிற்றுக்காக - கூலிக்காக - ஏழைகள் பணக்காரர்களிடம் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் உயிரை மட்டும்தான் வைத்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கு எவ்வளவு தேவையோ, அவ்வளவுதான் அவர்களுக்கு ஊதியமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்றப்பயனெல்லாம் பணக்காரர்களுக்கு - சொத்துக்குரியவர்களுக்குச் சேர்கிறது. அவர்கள் அதை லாபம்,

வருமானம் என்ற பெயரில் தங்கள் கணக்கில் - வரவு வைத்துக் கொள்கிறார்கள்....”⁵⁰

என்று நாவலில் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தொழிலாளர்கள் சுரண்டப்படுவதை அறியலாம்.

கடன், வட்டி என்ற போர்வையில் முதலாளிகள் ஏழைகளின் சொத்துக்களை அபகரித்தனர். இதனையும் இளங்கீரன் தன் நாவலில் காட்டுகின்றார். தன் பக்கத்து வீடான தொழிலாளி வல்லிபுரத்தின் வீட்டின் மீதும், காணியின் மீதும் முதலாளி பரமசிவத்துக்கு நீண்ட நாட்களாக ஒரு கண். வல்லிபுரம் தன் கடையிலேயே வேலை செய்வதும், அவரின் வறுமையும் முதலாளியின் திட்டத்துக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. வல்லிபுரம் தன் தேவைகளுக்கு முதலாளியிடம் கைநீட்ட அவரும் கடனாக வாரி வழங்கினார். கடனும் வட்டியும் பெருகியதும் அதற்க ஈடாக வீட்டையும், காணியையும் அபகரித்துக் கொண்டார். ஒரு நாள் வல்லிபுரம் கடன் கேட்ட போது,

“...ஏன் காணும்? இப்படியே கடன் வாங்கிக் கொண்டு போனால் அதற்கு ஒரு முடிவே இல்லையா? முந்தியே உம் கணக்கில் பற்று அதிகமாயிருக்குதே. இந்தாரும் இப்படியே கேட்கும் போதெல்லாம் நான் தந்து கொண்டிருக்க முடியாது. ஏதாவது ஒரு பொறுப்பு வேணும் நான் சொல்வதை வித்தியாசமாக நினைக்கக் கூடாது. முந்தியுள்ள பாக்கி, இப்போது வாங்கும் காசு எல்லாத்துக்குமாக உமது வீட்டை எனக்கு ஈடு எழுதிக் கொடும். உம்மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்பதற்காக இப்படி கேட்கவில்லை. எதுக்கும் ஒரு பொறுப்பு, பெலம் வேண்டாமா? மேலும் மனிதனின் சீவியத்துக்கு என்ன நிச்சயம்?”⁵¹

என்று உபதேசம் புரிந்தார் பரமசிவம். இவ்வாறாகத் தன் தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி தன் பங்களாவைச் சுற்றியிருந்த எல்லாக் காணிகளையும் பரமசிவம் வாங்கிவிட்டார். இதனால் தொழிலாளர்கள் தம் சொந்த வீட்டுக்கே வாடகை கட்டி வாழ வேண்டிய நிலை இருந்தது.

உழைப்பையும் உடைமைகளையும் சுரண்டிவிட்டு, உடற் பலவீனத்தால் நோயாளிகளாக மாறும் தொழிலாளிகளை கொஞ்சமும் கருணையின்றி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டதையும் இளங்கீரன் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஒரு நாள் வல்லிபுரம் காசநோய் காரணமாக கடையில் தொடர்ச்சியாக இருமிக் கொண்டிருந்தார். அதனை அவதானித்த பரமசிவம் அவரால் இனி வேலை செய்ய முடியாதென்பதை அறிந்து, வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டு - புதிய ஆள் பார்க்கிறார்.

“ஓய், எங்காணும் இப்படி இருமித் தொலைக்கிறீர்? வேலை செய்யக் கஷ்டமாயிருந்தால் இங்கே எதுக்குங்காணும் வருகிறீர்? வீட்டில் படுத்துக் கொள்ளலாமே?.....”⁵²

என்று கூறி அம்மாதச் சம்பளத்தைக் கொடுத்து, “ஓய், வல்லிபுரம், இனிமேல் நீர் கடைக்கு வரவேண்டிய தில்லை.”⁵³

என்று கூறுகிறார். அதற்கு ஏன் என்று கேட்ட வல்லி புரத்திடம், “உம்மால் இங்கே வேலை செய்ய முடியாது. உமக்குக் கசம் முற்றிவிட்டது. இனிமேல் இங்கே வேலை செய்வது உமக்கும் பிழை; எனக்கும் பிழை. உமக்குப் பதிலாக நான் வேறு ஆளைப் பார்த்து விட்டேன்.”⁵⁴

என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து தொழிலாளிகளால் உழைக்க முடியாது என்று கண்டதும் எவ்வித உத்தரவாதமும் இன்றி அவர்களை விலக்கி விட்டனர் முதலாளிகள் என்பதை

அறியலாம். அதன் பின்னர் தொழிலாளிகளின் எதிர் காலத் தைப் பற்றியோ, அவர்களது குடும்பங்களைப் பற்றியோ முதலாளிகள் கவலைப்பட்டதில்லை. அதன் பின் தொழிலாளிகள் வறுமை, நோய் என்ற துன்பங்களில் சிக்கிச் சீரழிந்தனர். இந்நிலையை ஆசிரியர் வல்லிபுரத்தின் வேலை நீக்கத்தை பத்மினி மூலம் அறிந்து கொண்ட அன்சாரி வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“எங்கள் பிழைப்பே இப்படித்தான் பத்மினி. உடம்பிலே வலிமையிழக்கும் வரை முதலாளிக்கு உழைத்துக் கொடுத்து விட்டு உடல் தளர்ந்த நேரத்தில் வெறுங்கையுடன் வீடு திரும்ப வேண்டியதுதான். பிற்கால வாழ்க்கை எப்படி கழியுமென்று எங்களுக்கே தெரியாது. அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்களுக்கு போனஸ் கிடைக்கிறது. ஓய்வு காலத்தில் பென்ஷன் கிடைக்கிறது. - எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கிறது. தெரியுமா? காசநோய் அல்லது வேறு பல நோய்கள். கவலை, வறுமை, துன்பம், இருண்ட வாழ்க்கை இவை தான். சிழிந்து போன சட்டையை வீசியெறிந்து விட்டு புதிய சட்டையை மாட்டிக் கொள்வது போல வேலை செய்ய முடியாதவர்களை அனுப்பி விட்டுப் புதியவர்களைச் சிப்பந்தியாக நியமித்துக் கொள்கிறார்கள் முதலாளிகள். சாப்புச் சிப்பந்திகளின் வாழ்க்கை, அவர்களுடைய பிற்காலம் எப்படிக்கழிகிறது என்பதற்கு உன் ஐயா ஓர் உதாரணம்”

என்று கூறுகின்றான். சாப்புச் சிப்பந்தியும், பத்மினியின் அயல் வீட்டுக்காரனுமான அன்சாரி, இன்னுமொரு முறை சாப்புச் சிப்பந்திகளின் சங்கக் கூட்டத்தில் பேசும் போது,

“அவர்களுக்கு போனஸ் கிடையாது. பென்ஷன் கிடையாது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளைத் தவிர வேறு லீவுகள்

கிடையாது. 'ஓவர்டைம்' சம்பளம் கிடையாது. சுருங்கச் சொன்னால் அவர்களுக்கு ஒன்றுமே கிடையாது முதலாளி மார்களின் மாதச் சம்பளத்தைத் தவிர. இந்தச் சம்பளமும் எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? தொழிலாளிகளிடமிருந்து ரத்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, சிதலைக் கொடுக்கிறார்கள். இந்தச் சம்பளம் வயிற்றுக்கும் வாய்க்கும் போதாது."⁵⁶

என்று கூறுகின்றான். இதிலிருந்து தொழிலாளர்கள் அனுபவிக்கும் ஏனைய சுஷ்டங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறார், இளங்கீரன்.

முதலாளி பரமசிவம் தன் கடையில் வேலை செய்த சோமசுந்தரத்தைத் தனக்கு அவன் கட்டுப்பட்டு வேலை செய்வதில்லை என்ற காரணத்தால் வேலையிலிருந்து விலக்குகிறார்.⁵⁷ இதிலிருந்து அவர்களது நிரந்தரமற்ற தொழிலைக் கண்டு கொள்ளலாம். சோமசுந்தரத்தை மீண்டும் வேலை செய்ய அழைத்துக் கொண்டு தன் கடைக்குச் சென்ற கணேஷ் அங்கிருந்த தொழிலாளர்களின் நிலையைக் காண்கிறான்.

“அவர்களுடைய திருமேனியை அழுக்கேறிய உடைகள் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவர்களுடைய கரங்களில் தூசி படிந்திருந்தது. கடையில் மூட்டை முடிச்சுகளையும், பார்சல்களையும் சுமந்து, வெளியே நிற்கும் லாரிகளிலும் வண்டிகளிலும் ஏற்றும் தொழிலாளர்களின் உடம்பில் அந்த அழுக்கடைந்த ஆடைகள் கூட இல்லை. அழுக்கால் பழுப் பேறிய துணியைத் தலையில் சுற்றி இருந்தார்கள். அவர்களுடைய முதுகிலே வியர்வைத் துளிகளோடு தூசியும் சேர்ந்து சாந்து போல் அப்பியிருந்தன.”⁵⁸

இந்நிலையில் அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்களைக் கணேஷ் காண்கின்றான். இதன் மூலம் தொழிலாளரின் வறிய நிலையை புலப்படுத்துகிறார், இளங்கீரன்.

கண்டியில் வேலை செய்யும் பத்மினியும் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் கணேஷும் விடுமுறைக்கு ஒன்றாகவே புகைவண்டியில் வீடு செல்கிறார்கள். போகும் வழியில் தேயிலை, இரப்பர்த் தோட்டங்களையும் அவர்கள் வாழும் வீடுகளையும் காண்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி கணேஷும் பத்மினியும் உரையாடி கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர்களது உரையாடல் மூலம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது நிலையை விளக்குகிறார், இளங்கீரன்.

இரயிலில் சென்று கொண்டிருந்த பத்மினி தோட்டத்தில் தேயிலைக் கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருந்த பெண்களையும், அவர்கள் இருந்த கோலத்தையும் கண்டு, அனுதாபம் கொண்டு அவர்கள் அவ்வளவு அநாகரிகமாக இருப்பதற்கான காரணத்தை கணேஷிடம் விசாரிக்கின்றான். அப்போது கணேஷ்,

“இவர்கள் மீனைப் போன்றவர்கள் பத்மினி. தடாகத்தில் உள்ள அழுக்கைத் தின்று அதைச் சுத்தப்படுத்தும் மீனைப் போன்ற இவர்களும் அநாகரிகத்தைத் தாங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டு நாட்டை நாகரிகப்படுத்துகிறார்கள்: ஒரு காலத்தில் காடாகவும், மேடாகவும், கரம்பாகவும் கிடந்த இந்தப் பகுதியை, முட்களும் புதர்களும் மண்டிக் கிடந்த இப்பிரதேசத்தை அழகு கொழிக்கும் பகுதியாக மாற்றியது இத்தொழிலாளர்கள்தான். தங்கள் உழைப்பின் வலிமையால் இந்நாட்டை வனப்புள்ளதாக்கியவர்கள்

இவர்கள்தான். மலைநாட்டுத் தொழிலாளர்களான இவர்கள் தங்கள் சதையையும், வியர்வையையும், இரக்கத்தையும் பலி யிட்டு இப்பிரதேசத்தைச் செல்வம் கொழிக்கும் இடமாக் கினர். தற்போதுள்ள இலங்கையின் மூலச் செல்வங்களான தேயிலையும் இரப்பரும் நமது தேசிய வருமானத்தில் முக்கிய ஸ்தானத்தை வகிக்கிறது. அதற்கு மூலகாரணம் இத் தொழி லாளர்கள்தான். இவர்களின் உழைப்பால் தான் கொழும் பிலே உள்ள தோட்டத் துரைமார்களின், முதலாளிகளின் மாளிகைகள் உருவாகியிருக்கின்றன. அவர்களின் சுகபோகத் தைச் சொர்க்க வாழ்வைச் சிருஷ்டித்தவர்கள் இவர்கள்தான். ஆனால் இவர்களுடைய வாழ்க்கை நரகமாய் இருக்கிறது. நரக வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிற இவர்களிடம் நாகரிகத்தை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? சுத்தத்தையும் சுகாதாரத் தையும், சுகத்தையும் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?”⁵⁹

என்று கூறுகிறான். அதுமட்டுமன்றி அத்தோட்டத் தொழி லாளர்கள் வசிக்கும் இடத்தைப் பற்றியும் பத்மினிக்கு விளக்கிக் கூறுகிறான்.

“இவர்கள் வசிக்கும் இடத்தை வீடுகள் என்று சொல்வது தவறு. இதைவிட நம்முடைய மாட்டுக் கொட்டில்கள் நூறு மடங்கு திறம். குதிரை லாயங்களைப் போல இருண்ட கொட்டகைக்குள் மனிதன் வசிக்கும் அற்புதத்தை குடும்பம் நடத்தும் விந்தையை இங்கே பார்க்கலாம்.”⁶⁰

அத்தோடு அவர்கள் அடிமைகளைப் போல் வாழ்க்கை நடத்தும் விந்தையையும் பத்மினியிடம் கூறுகின்றான்.

“.....கோழி கூவுவதற்கு முன்பே இத்தொழிலாளிகள் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கடுங்குளிரையும் தாங்கிக்

கொண்டு தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கப் போய் விடுவார்கள். இதே சமயத்தில் தோட்டத் துரைமார்களும், முதலாளிகளும் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள், தெரியுமா? பங்களாக் களிலுள்ள பட்டு மெத்தை விரித்த கட்டில்களில் கம்பளிப் போர்வையால் இறுக மூடிக் கொண்டு உல்லாசமாக படுத்துறங்குவார்கள். அவர்களின் இந்த அமைதியான சொகுசான தூக்கத்திற்காக அதிகாலையில் எழுந்து வேலைக்குப் போகும் அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு என்ன சம்பளம் தெரியுமா? நாளொன்றுக்கு இரண்டரை ரூபாய் சம்பளம். பெண்களுக்கு ஒன்றரை ரூபாய் சம்பளம். ஏதாவது சுகயீனம் வந்து வேலைக்குப் போகாவிட்டால் அதுவும் இல்லை. இது மட்டுமா, ஒரு தோட்டத்தை விட்டு ஒரு தோட்டத்துக்குச் சுதந்திரமாய்ப் போக முடியாது. பத்திரிக்கைகள், புத்தகங்கள் படிக்கக் கூடாது என்று கட்டுத்திட்டங்களும் பல தோட்டங்களில் இருக்கின்றன. எண்ண உரிமை, பேச்சுரிமை, கூட்டங் கூடும் உரிமைகளெல்லாம் எத்தனையோ தோட்டங்களில் இல்லை. இவர்களைப் பொறுத்தவரை ஜனநாயக உரிமைகளேயில்லை.”⁶¹

என்று கூறுகிறான். இங்கே கணேஷ் என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக தோட்டத் தொழிலாளரையும், அவர்களது பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் இளங்கீரன்.

இவ்வாறாக இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் பாட்டாளிகள், விவசாயிகள், தொழிலாளிகள், தோட்டத் தொழிலாளிகள் போன்றோரின் வாழ்க்கையையும், அவர்களது பிரச்சினைகளையும் கதையோட்டத்தினூடே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏனையவை

இளங்கீரன் தன் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், சாதி, வறுமை போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகள், பெண்களது பிரச்சினைகள், தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் முதலான முக்கிய பிரச்சினைகளை மட்டுமன்றி, காதல், தியாகம், நட்பு போன்றவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட சில்லறைப் பிரச்சினைகளையும் தன் நாவல்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

காதல் என்ற உணர்வும், அன்பு என்ற உணர்வும் எப்போது எங்கு யாரிடத்தில் ஏற்படுவதென்று எவராலும் வரையறை செய்ய முடியாது. பெற்றார் பிள்ளைகளுக்கிடையில், ஆண், பெண் ஆகியோருக்கிடையில், சகோதரங்களுக்கிடையில் இவ்வுணர்வு ஏற்படலாம். அது நாடு, இன, மத, மொழி, சாதி, வர்க்க, பால் பேதங்களுக்குள் கட்டுப்படாது. எந்தச் சக்தியாலும் அடக்க முடியாது. இது தோன்றும் ஆட்களைப் பொறுத்து சமூகத்தில் பல பிரச்சினைகளும், எதிர்ப்புகளும் உண்டாகின்றன.

தென்றலும் புயலும் நாவலில் சாதி பேதத்தைக் கடந்து தங்கம் பூபதி ஆகியோருக்கிடையில் தோன்றும் காதலும் வர்க்க முரண்பாட்டைக் கடந்து பாலு-மனோன்மணி ஆகியோருக்கிடையில் தோன்றும் காதலும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் முதலாவது காதல் குடும்பத்தினதும், சமூகத்தினதும் எதிர்ப்புகளைக் கடந்து பல பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து இறுதியில் நிறைவேறுகின்றது. இரண்டாவது காதல் வர்க்க வேறுபாட்டால் நிறைவேறாமல் போகவே பாலு அந்த விரக்தியால் மரணமடைகின்றான்.

‘நீதியே நீ கேள்’ நாவலில் வர்க்க முரண்பாட்டுக் குட்பட்ட கணேஷ் --பத்மினி காதல் குடும்பத்தினதும் சமூகத்தினதும் எதிர்ப்புகளைக் கடந்து நிறைவேறும் தருவாயில் இருக்கும்போது கணேஷின் தந்தை பரமசிவத் தாலும், கணேஷை விரும்பிய ராணியின் தந்தை மகாதேவா வாலும் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள் பத்மினி. இன முரண்பாட்டுக்குட்பட்ட கணேஷின் தங்கை தவமணியினதும் சிங்கள டாக்டரான பிரேமதாஸாவினதும் காதல் எதிர்ப்புகளைக் கடந்து நிறைவேறுகின்றது.

இவ்விரு நாவல்களிலும் சாதி, இன முரண்பாட்டுக் குட்பட்ட காதல்கள் நிறைவேற, இரண்டிலும் இடம்பெறும் வர்க்க முரணான காதல்கள் நிறைவேறாமல் போகின்றது.

இதே போன்று தென்றலும் புயலும் நாவலில் முரடன் மணியத்தால் பூபதி தாக்கப்பட்டபோது பாலு பூபதிக்கு உதவுவதும்; நீதியே நீ கேள் நாவலில் வல்லிபுரம் தொழிலை இழந்த பின்னர், அவரது குடும்பத்துக்கு அன்சாரியும் அவனது குடும்பத்தினரும் பல வழிகளிலும் உதவிகள் செய்வதும், தவமணி நீரில் மூழ்கிய போது பிரேமதாஸா காப்பாற்றுவதும் சாதி, இன, மத, பேதங்களைக் கடந்த அன்பு, நட்பு, ஒற்றுமை என்பனவற்றை புலப்படுத்துகிறது.

இதேபோன்று அன்போடு பின்னிப்பிணைந்த ஓர் உணர்வான தியாகத்தையும் தன் நாவல்களில் படைத்துள்ளார், இளங்கீரன். தென்றலும் புயலும் நாவலில் தங்கமும் பூபதியும் தன் அண்ணனுக்காகவும் நண்பனுக்காகவும் தங்களது காதலைத் தியாகம் செய்ய முன்வருவதும் நீதியே நீ கேள் நாவலில் பத்மினி தன் குடும்பத்தினருக்காக தன் காதலைத் தியாகம் செய்ய முன் வருவதும் கணேஷ் பத்மினிக்காகத் தன் குடும்பத்தைப் பிரிவதும், தவமணியும், பிரேமதாஸாவும் தம் குடும்பங்களைப் பிரிவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வேதனையும், விரக்தியும் மேலிடும்போது மனிதன் தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளும் தற்கொலையைப் பற்றியும் இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் காட்டியுள்ளார். தென்றலும் புயலும் நாவலில் சமூகத்திலும் குடும்பத்திலும் எதிர்ப்புகள் கிளம்பியபோது தங்கமும் பூபதியும் தற்கொலை செய்து கொள்ள நினைப்பதும்; நீதியே நீ கேள் நாவலில் வறுமையால் ஏற்பட்ட சலிப்பின் காரணமாக வல்லிபுரம் தற்கொலை செய்து கொள்ள நினைப்பதும், அன்சாரியும் கணேஷும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சொற்களால் தாக்கியபோது பத்மினி தற்கொலை செய்ய முயற்சிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இளைஞர்கள் உணர்ச்சி வேகத்தால் தவறுகளைச் செய்துவிட்டுக் கவலைப்படுவதை, தென்றலும் புயலும் நாவலில் திருமணத்துக்கு முன்னமே பாலு, மனோன்மணியுடன் உடலுறவு கொண்டுவிட்டுப் பின்னர் வருந்துவதன் மூலம் காட்டுகிறார், இளங்கீரன்.

கொழும்பு நகர மக்கள் கொண்டுள்ள மேனாட்டு நாகரிக மோகத்தால் தம் கலாச்சாரத்தையும், மொழியையும் மறந்து இருப்பதை தென்றலும் புயலும் நாவலில் மனோன்மணியின் குடும்பத்தின் மூலம் பிரதிபலிக்கிறார். பாலுவுக்கும், நடராஜனுக்கும் இடையில் ஒரு முறை நடைபெற்ற உரையாடலில் நடராஜன்,

“நமது சமூகத்திலேயிருக்கும் பெரிய மனிதர்களின் பெயர்கள் மட்டுந்தான் தமிழ். அவர்களுடைய மனம் ஆங்கில மயம். நடையுடை பாவனைகள் அமெரிக்க மயம்.”⁶² என்று கூறுவதிலிருந்து இந்நிலை நன்கு புலப்படுகிறது.

இவ்வாறாக இளங்கீரன் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட பல்வகைப் பிரச்சினைகளையும் தன் நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்புடன் கூடியதாகப் படைத்துள்ளார் என்றால் மிகையாகாது.

சான்றாதாரம்

01. மௌனகுரு, சி., சித்திரலேகா, மௌ., நுஃமான், எம். ஏ., இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம், 1979, பக். 46, 47.
02. சுப்பிரமணிய ஐயர், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் (நாலாவது அனைத்துலக தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர்), 1974, ப. 89.
03. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, ப. 66.
04. கைலாசபதி, க., தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1968, ப. 25.
05. இளங்கீரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 5.
06. இளங்கீரன், நீதியே நீ கேள், 1962, ப. 5.
07. மேற்படி, ப. 1.
08. மேற்படி, ப. 72.
09. மேற்படி, ப. 2.
10. மேற்படி, ப. 3.
11. மேற்படி, ப. 361.
12. இளங்கீரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 123.
13. மேற்படி, ப. 5.
14. மேற்படி, ப. 8.
15. மேற்படி, ப. 177, 178, 182.
16. மேற்படி, பக். 58, 59.

17. இளங்கிரன் தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 62.
18. மேற்படி, பக். 177-178.
19. மேற்படி, ப. 182.
20. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், 1962, ப. 2.
21. மேற்படி, ப. 9.
22. மேற்படி, ப. 10.
23. மேற்படி, பக். 11-12.
24. மேற்படி, பக். 12-13.
25. மேற்படி, பக். 22-23.
26. மேற்படி, பக். 43-46.
27. மேற்படி, பக். 49-53.
28. மேற்படி, பக். 92-94.
29. மேற்படி, பக். 94-95.
30. மேற்படி, பக். 127.
31. மேற்படி, பக். 55-60.
32. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, பக். 22-23, 29-35.
33. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள் 1962, பக். 201-206, 276-282, 385-390.
34. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 123.
35. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள் 1962, ப. 279.
36. மேற்படி, ப. 125.
37. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும் 1956, பக். 162-171.
38. மேற்படி, ப. 46.
39. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும் 1956, ப. 53.

40. மேற்படி ப. 55.
41. மேற்படி ப. 179.
42. இளங்கிரன் நீதியே நீ கேள், 1962, பக். 416-417.
43. மேற்படி ப. 32-33.
44. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 148.
45. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள் 1962, ப. 163.
46. மேற்படி ப. 340.
47. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 63.
48. மேற்படி, ப. 06.
49. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், 1962, ப. 01.
50. மேற்படி, ப. 06.
51. மேற்படி, ப. 09.
52. மேற்படி, ப. 17.
53. மேற்படி, ப. 19.
54. மேற்படி, பக். 19-20.
55. மேற்படி, பக். 35-36.
56. மேற்படி, பக். 120.
57. மேற்படி, பக். 115-118.
58. மேற்படி, பக். 141-142.
59. மேற்படி, பக். 289-290.
60. மேற்படி, ப. 290.
61. மேற்படி, ப. 291.
62. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 42.

இளங்கீரனின் நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்பு

சமுதாயத்தோடு தொடர்புடைய இலக்கியம், அதன் முன்னேற்றத்தோடு இணையும் போது உயிர்த் துடிப்புடன் காணப்படுகின்றது. மனித முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக, சமூக அடிமைத்தனம், அநீதிகள், பொருளாதார ஆதிக்கம், சுரண்டல், வறுமை, அறியாமை, மூட நம்பிக்கை, சாதிப்பாகுபாடு முதலான சமூக கொடுமைகள் விளங்குகின்றன. காலத்துக்குக் காலம் பல மாற்றங்களை பெறும் மனித சமுதாயம், மேற்கூறிய கொடுமைகளில் இருந்து விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்ட உடன் தன் சகிப்புத் தன்மையை மீறி குமுறுகின்றது. அவ்வாறு குமுறும் காலகட்டங்களில் தோன்றும் இலக்கியப் படைப்புகளிலும் சமூகத்தின் காணப்படும் கொடுமைகளும், அவற்றுக்கான காரணங்களும், அவற்றில் இருந்து விடுபடுவதற்கான தீர்வு மார்க்கங்களும் தவிர்க்க முடியாது இடம்பெறுகின்றன. சமூக யதார்த்தைப் பிரதிபலிக்கும் இத்தன்மை கொண்ட இலக்கியங்களே முற்போக்கு இலக்கியம் எனப்படுகிறது!

இயற்பண்பும் யதார்த்த வாதமும்

ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும் தோன்றும் இலக்கியங்கள் பல்வேறு கருப்பொருள்களை உள்ளடக்கி, இயற்பண்பை அல்லது யதார்த்தத்தைக் கொண்டு சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே அமைகின்றன.

“அன்றியும் நாடகம் என்பது உலக இயல்பை, உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது.....”²

என்று கணபதிப்பிள்ளை கூறுகிறார். இக்கூற்றில் இருந்து சமுதாயத்தை உள்ளபடி பிரதிபலித்துக்காட்டும் இலக்கியத் தன்மையே இயற்பண்பு என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். அதாவது சமுதாய முரண்பாடுகள், பிரச்சினைகள் என்பவற்றையும், அவற்றால் மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் துன்ப துயரங்களையும் கொண்ட சமுதாய நிலைமையை பிரதிபலிப்பதே இயற்பண்பாகும். ஆனால் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் ஒவ்வொன்றையும் கூர்ந்து நோக்கி, அவற்றுக்கான காரண காரியத் தொடர்புகளை விளக்கி, அவற்றை நீக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் அதற்கான வழிவகைகளையும் விவரித்துக் காட்டுவதே யதார்த்தப் பண்பாகும்.³ இவ்விரு தன்மைகளும் இலக்கியங்களில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

“வாசகரின் கவைக்காகச் சமுதாயத்தை பிரதிபலிப்பது மட்டுமன்றி, சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் மனித வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளின் உண்மை நிலைக்கு புறம்போகாமல், சிறுமைக் குணங்கள், தவறுகள், வீழ்ச்சிகள் முதலியவற்றுடன் கூடிய சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்தில் இருக்கும் உண்மைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு, அப்பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகள், உணர்ச்சி மோதல்கள், சிந்தனைகள் என்பவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் வாழ்க்கை நிலையையும் அதில் காணப்படும் சிக்கல்களையும் எடுத்துக் காட்டி, அதில் இருந்து விடுபடும் மார்க்கத்தையும் உள்ளடக்குகின்ற போதுதான் ஒரு நாவல் யதார்த்தப் படைப்பாகின்றது” என்ற கைலாசபதியின் கூற்றிலிருந்து யதார்த்தத்தின் பொருளை நாம் அறியலாம்.⁴

மேலும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்குக்கு யதார்த்த இலக்கிய படைப்புகளை அளித்துள்ள முக்கியஸ்தருள் ஒருவரான இளங்கீரன் தனது “நானும் எனது நாவல்களும்” என்ற கட்டுரையிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“யதார்த்தம் என்பது உண்மையை தேடிக்காணும் நெறி. உள்ளதை உள்ளபடியே படம்பிடித்துக் காட்டி விட்டால் மட்டும் உண்மை துலங்கி விடும் என்பது இல்லை. மேலோட்டமான நுணுக்க விபரங்களையும் ஊடுருவி உள்ளியல்பைக் கண்டறிய வேண்டும். சமூக வாழ்க்கையின் உட்பொருளை விளக்க வேண்டும். ஒரு புதிய வழியைக் காட்டி, அவ்வழியில் மனிதன் மலர்ச்சியடையுமாறு செய்ய வேண்டும். இதுவே யதார்த்த இலக்கிய நெறியாகும்...”⁵

இக்கூற்றிலிருந்து இயற்பண்பு, யதார்த்த பண்பு என்பவற்றுக் கான விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

சமுதாய வாழ்வின் உண்மை நிலைக்குப் புறம்போகாமல் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை யதார்த்த இலக்கியம் என்பது போல அவ்விலக்கியங்களைப் படைப்பவனே உண்மையான எழுத்தாளான் என்று கூறப்படுகிறான். அதாவது மக்கள் சமுதாயத்தின் மீது அன்பும் கருணையும் கொண்டு, அவர்களது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கப் பாடுபட வேண்டும் என்ற உறுதியான உள்ளத்துடன் வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும் நோக்குடன் பேனா பிடித்து எழுதுபவனே உண்மையான எழுத்தாளனாவான்.⁶ அதேபோன்று சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்தில் இருக்கும் மக்கள் மத்தியிலும், தொழிலாளர் மத்தியிலும் உருவாகும் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களாலும்தான் உண்மையாக, வளரக்கூடிய படைப்புகளைத் தோற்றுவிக்க முடியும்.⁷

மேற்காட்டிய இந்த வர்க்கத்தை சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளர்தான் இளங்கீரன். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முற்போக்கு சிந்தனைக்காலம் எனக் குறிப்பிடப்படும் 1950களில் இருந்து யதார்த்தப் பண்புக்கொண்ட பல நாவலிலக்கியங்களைப் படைத்தளித்தவர்களுள் ஒருவர், இளங்கீரன். சமுதாயத்தில் நிலவிய சுரண்டல், வறுமை, ஏற்றத்தாழ்வு, வர்க்க வேறுபாடு, ஏமாற்று, மோசடி, லஞ்சம், வஞ்சம், பெண் அடிமைத்தனம், சீதனக் கொடுமை, பாலியல் வன்முறை, மூட நம்பிக்கை, சாதி ஒடுக்கு முறை போன்ற சமுதாயக் கொடுமைகளே இவரது நாவல்களுக்கு பொருளாயின. இவ்வகையில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட இவரது நாவல்களில் தென்றலும் புயலும், நீதியே நீகேள் என்று இரண்டும் விதந்து கூறத்தக்கவை.

நீதியே நீ கேள் நாவலில் யதார்த்தப் பண்பு

வர்க்க முரண்பாடு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, வறுமை, சுரண்டல் முதலாளித்துவம் உருவாக்கி விட்ட சமுதாயக் கொடுமைகளைப் பற்றிய விசயங்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்து, அவற்றைச் சமுதாயத்தில் இருந்து விரட்ட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் எழுதப்பட்ட ஒரு நாவலே நீதியே நீ கேள்.

முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பின் வாரிசுகளான முதலாளிகள் பொருட்கள் தட்டுப்பாடான காலத்தில் பதுக்கிவைத்துக் கள்ளச் சந்தை வியாபாரம் செய்து கொள்ளை இலாபம் சம்பாதித்தனர். இதன் மூலம் முதலாளிகள் மேன்மேலும் உயர்ந்து கொண்டு போக சாதாரண மக்கள் மேன்மேலும் வறுமைக் கிடங்கில் தள்ளப்பட்டனர். இரண்டாம் உலக மகா யுத்தக் காலத்தில்

கள்ளச் சந்தை வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுத் திடீர் பணக்கார ராகிவிட்ட முதலாளி பரமசிவம் என்ற பாத்திரத்தின் வாயி லாக இப்பிரச்சினையை வெளிக்காட்டுகிறார் நாவலாசிரியர்.⁸

ஏழைகளின் கஷ்டத்தைக் கண்டு இரக்கப்பட்டு உதவி செய்வதைப் போல் பாசாங்கு செய்யும் முதலாளிகள் வட்டிக்குக் கடனைக் கொடுத்து, வட்டி பெருகியதும் அதற் கீடாக ஏழைகளின் சொத்தை அபகரித்துக் கொள்ளும் அக்கிரமத்தை முதலாளி பரமசிவம் தொழிலாளி வல்லி புரத்தின் வீட்டையும் காணியையும் பறித்துக் கொள்வதன் மூலம் நாவலில் காட்டியுள்ளார்.⁹

உயிரைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு உலகில் வாழ்வதற்கு ஒருவனுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவை மட்டும் கொடுத்து தொழிலாளர்களின் உழைப்பை எவ்வளவு சுரண்ட முடியுமோ அவ்வளவையும் சுரண்டினர், முதலாளிகள். வறுமை காரணமாக ஒழுங்கான போசாக்கு இன்மையாலும், கடுமையான உழைப்புச் சுரண்டலாலும் விரைவில் நோய்க்கும் முதுமைக்கும், வறுமைக்கும் ஆளாக்கப் படும் தொழிலாளர்கள், சாற்றைப் பிழிந்துக் கொண்டு சக்கையை வீசி ஏறிவது போல முதலாளிகளினால் வேலையில் இருந்து விலக்கப்பட்டனர். தொழிலிழந்து பின்னர் தொழிலாளிகளின் குடும்பத்தில் தலைவிரித்தாடும் வறுமை அவர்களிடையே உள்ள அன்பு, பாசம், காதல், ஆசை, மானம் போன்ற யாவற்றையும் அழிக்கும் ய்மனாக விளங்கியது. அதுமட்டுமன்றி சமூகத்தில் ஒரு சிலர் மட்டும் படிப்பு, பட்டம், பதவி, பணம் என்ற எல்லா வசதிகளையும் பெற்றிருக்க, பெரும்பாலான மக்கள் வறுமை நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். இதனாலேயே வர்க்க வேறுபாடு,

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு என்பன சமூகத்தில் தோற்றம் பெற்றன. இதனை பரமசிவம், வல்லிபுரம் ஆகியோரது குடும்ப நிலைகளைக் சித்தரிப்பதன் மூலம் ஆசிரியர் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.¹⁰

உழைப்பையும், சொத்துக்களையும் சுரண்டி, சமூகத்தில் வறுமையையும், ஏழைகளையும் உற்பத்தி செய்து விட்ட முதலாளிகள், தமது அட்டுழியங்களை மறைத்துக் கொள்ள ஏழைகளிடம், கர்மபலன், தலைவிதி என்ற வார்த்தைகளை உருவாக்கி நம்பச் செய்வதை ஆசிரியர்,

“செல்வர்களும், வியாபாரிகளும் தங்கள் மூளைப் பலத்தாலும் பணப்பலத்தாலும் ஏழைகளின் உழைப்பின் பெரும் பங்கை அபகரித்துக் கொண்டு சிறிய பங்கைச் சம்பளமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அபகரித்துக் கொள்ளப் பட்ட இந்த பெரும் பங்கு உழைப்புத்தான் செல்வமாகவும் சொத்தாகவும்-பணமாகவும் பரிணமிக்கின்றன. இதைக் கொண்டு மேலும் பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஏழைகளின் மிச்சச் சொத்துக்களையும் பறித்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தச் சுரண்டல் முறை மறைமுகமாக நடைபெறுகிறது....”¹¹

என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். இச்சமுதாயக் கொடுமையில் இருந்து விடுப்பட்டுச் சமத்துவமாக, சுதந்திரமாக சமமாக எல்லாரும் வாழ்வதற்குரிய வழி, ஏழைகளினதும் தொழிலாளர்களினதும் ஒருமைப்பாட்டால் முதலாளிமார்களுக் கெதிராக நடத்தும் போராட்டமே ஆகும் எனும் சமவுடமைக் கருத்தைக் காட்டுகிறார், ஆசிரியர் இதனை முதலாளி பரமசிவத்தின் கடையிலிருந்து திடீரென விலக்கப் பட்ட தொழிலாளி சோமசுந்தரத்துக்காக, தொழிலாளர் சங்கத்தின் சார்பில் போராடும் அன்சாரி என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் தன் நாவலில் காட்டியுள்ளார்.

“...நாம் சங்கங்களில் ஒன்று திரள விரும்புகின்றோம் ஒரு மாபெரும் தொழிலாளர் இயக்கத்தில், தொழிலாளர் கட்சியில் உழைப்பாளர் அனைவரையும் ஒன்றுபடுத்த விரும்புகின்றோம். நம் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த நம் சக்திகள் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்ட விரும்புகின்றோம். ஒரு புதிய, இதைவிட மேன்மையான ஒரு சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்தப் பாடுபடுகின்றோம். எங்களுடைய இந்த விருப்பத்தை, முயற்சியை உலகில் எந்தச் சக்தியாலும் இனிமேல் தடுத்து நிறுத்த முடியாது”

என்று தன் நாவலில் பாத்திரங்கள் மூலமாக சமூக சீர்கேட்டுக்கு எதிராக முழக்கம் செய்கிறார்,¹² ஆசிரியர். வறுமையிலிருந்தும் சுரண்டலில் இருந்தும் விடுபட இதுவே அவர் காட்டும் தீர்வு மார்க்கம் எனலாம்.

அதுமட்டுமன்றி தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டி விடுதலை பெறுவதற்கு, அவர்கள் மத்தியிலிருந்து சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தோன்றி, ஆக்கங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்ற தன் தீர்வையும் அன்சாரி, கணேஷ் என்ற பாத்திரங்களின் மூலம் சித்திரிக்கிறார்.

அதேபோன்று மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிடுகின்ற போது, அவர்களது உழைப்புச் சுரண்டலிருந்து விடுபட்டு, வறுமை நிலையில் இருந்து நீங்குவதற்கு வழி, சோசலிஸ்ட் சமுதாயத்தின் தோற்றமே எனத் தீர்வு காட்டுகிறார்.

“இயந்திரங்களும், புதிய அபிவிருத்திச் சின்னங்களும் இலட்சக் கணக்கான மக்களைச் சுரண்டி மிகக் குறைவான

சிலருடைய நன்மைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதற்குப் பதிலாக உழைப்பாளிகள் அனைவருக்கும் வேலையின் சிரமத்தைக் குறைப்பதில் பயன்படுத்தப்படும் புதிய உயர்ந்த சமுதாயத்தைத்தான் சோசலிஸ்ட் சமுதாயம் என்று கூறுவது..... சமுதாயத்தில் ஏழையென்றும் பணக்காரரென்றும் இல்லாமல், எல்லோரும் உழைக்கும் நிலைமை வரும்போது.... சோசலிஸம் உருவாகி விடும்” என்று கணேஷ் என்ற பாத்திரத்தின் மூலமாகப் பேச வைக்கிறார்.

சமுதாயத்தின் முக்கிய கூறாகிய பெண்கள் ஆண்களுக்கு இன்பமூட்டும் பொருளாகவும், பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாகவும் சமையற்கட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்த நிலைமாறி, அவர்கள் கல்வி கற்று, உத்தியோகம் பார்த்து, நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு உழைக்க வேண்டும். பருவமடைந்த பின்னர் அவர்களுக்கு மறுக்கப்படும் கல்வி, மீளக்கிடைக்க வேண்டும் என்பதை அன்சாரிக்கும், அவனது தாய் ஆயிஷாவுக்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடல் மூலமும் பத்மினி படித்து ஆசிரியையாக உத்தியோகம் பார்ப்பதன் மூலமும் அறிந்து கொள்ளலாம்.¹⁵

சமுதாயத்தில் தூய்மையான உள்ளத்துடன் இருக்கும் பெண்களுக்குச் சமத்தப்படும் வீண்பழிக்கு அஞ்சி ஒடுங்கி விடாமல் அதற்கு எதிராகத் துணிந்து சவால்விட்டு வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். வறுமையின் காரணமாகப் பெண்கள் மீது சமத்தப்படும் இப்பழிகளுக்கு எதிராகப் போராட வேண்டும் என்பதைச் சகோதர பாசத்துடன் பழகிய பத்மினி, அன்சாரி ஆகியோர் மீது சமத்தப்படும் பழிக்கு எதிராக அவர்கள் வாதாடுவதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.¹⁶

சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் முதலிய பல சமூகத் தவர் வாழும் இந்நாட்டில் இன, மொழி பேதங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் தேசிய ஒற்றுமை சீர்குலைந்து கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வாறான காலகட்டத்தில் நாவல் எழுதிய இளங்கீரன் இப்பிரச்சினையையும் விட்டுவைக்க வில்லை. இந்நிலை மாறித் தேசிய ஒற்றுமை பேணப்பட வேண்டுமானால், இன, மத, மொழி பேதங்களைக் கடந்து ஒருவருக்கொருவர். பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வுடன் உதவிகள் செய்து உறவு கொள்ள வேண்டும். இதனைத் தன் நாவலில் வறுமையில் வாடும் பத்மினி குடும்பத்துக்கு அன்சாரி பல உதவிகள் புரிவதன் மூலமும், ஆபத்தில் சிக்கிய தவமணியைப் பிரேமதாஷா காப்பாற்றுவதன் மூலமும் அவர்கள் காதலர்களாகி, சமூக குடும்ப எதிர்ப்புக்களை மீறித் திருமணம் செய்து கொள்வதன் மூலமும் காட்டுகிறார், ஆசிரியர்.¹⁷

வர்க்க வேறுப்பாட்டைக் கொண்ட காதல் நிறைவேறாது என்பதையும், இருந்தாலும் பணத்துக்கு அடிமைப் படக்கூடாது என்பதையும் பத்மினி-கணேஷ் ஆகிய இருவரின் காதலின் மூலமும், பத்மினி சாகடிக்கப்பட்ட போதும் தன் தந்தையின் பண ஆசைக்கு இடங்கொடுக்காமல் கணேஷ் வாழ்த்துணிவதன் மூலமும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.¹⁸

இவ்வாறாக இளங்கீரன் தன் நீதியே நீ கேள் என்ற நாவலை, தனது சமகால சமுதாயத்தில் நிலவிய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு வறுமை, நோய், வர்க்க வேறுபாடு, காதல் முதலிய பிரச்சனைகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றுக்குக் காரணமான சுரண்டலையும் வெளிக் கொணர்ந்து மாக்ஸிலிசுத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அவற்றுக்குத் தீர்வு மார்க்கத்தையும் காட்டி, யதார்த்தப் படைப்பிலக்கியமாக்கியுள்ளார் எனலாம்.

தென்றலும் புயலும் யதார்த்தப்பண்பு

வர்க்கவேறுபாடு, வறுமை, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு, காதல் போன்ற சமுதாயப் பிரச்சினைகள், தென்றலும் புயலும் நாவலில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள போதும், சாதிப் பிரச்சினையே அதில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இடைக் காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சாதிப்பிரிவு என்ற கட்டு, இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலகில் எத்தனையோ புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்ட போதும் தமிழர் சமுதாயத்தை முன்னேறவிடாமல், சுதந்திரமாக நடமாட முடியாமல் இறுகப் பிணைத்திருந்தது. அதன் கோரப் பிடியுள் அகப்பட்டு மக்கள் படும் துன்பம் சகிக்க முடியாதது.

ஈழத்தில், யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சமுதாயத்தில் தன் சமகாலத்தில் காணப்பட்ட சாதியாசாரத்தை கடுமையாகப் பேணும் மூத்த தலைமுறையில் பிரதிநிதியாக சபாபதி என்ற பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார் இளங்கீரன். வறுமை வாட்டிய போதும், நோயினால் உடல் தளர்ந்து விட்ட போதும் கூட சாதி பேதம் பேணும் உண்மை மனிதனாக அப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார். காதல், பாசம், சுதந்திரம், முன்னேற்றம் என்ற உணர்வுகளுக்கு இடையூறாக இருந்த சாதிக் கட்டுப்பாட்டுக்குக் காரணம், தமிழர்களின் உள்ளங்களில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த வைதீக உணர்ச்சியேயாகும். இதிலிருந்து விடுப்படுவதற்கு ஒரே வழி, சாதியாசாரங்களைக் கடந்து, சமூக உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதேயாகும். இவ்விதம் சாதிப் பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு சுதந்திரமாக நடமாட விரும்பும் இளஞ் சந்ததியினரின் வாரிசுகளாக நடராசன், பாலு, பூபதி, தங்கம் ஆகிய பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கடையொன்றில் கணக்கராக வேலை பார்த்த சபாபதி தன்னைப் பிடித்த பாரிசுவாத நோயின் காரணமாகத் தொழிலையிழந்தார். அவரது வைத்தியச் செலவுக்காக வீடு ஈட்டில் மாளலாறிற்று. குடும்பம் வறுமையில் சிக்கித்தவித்தது. ஈட்டில் மாட்டிக்கொண்ட வீடு, வட்டி பெருகி விட்டதால் பகிரங்க ஏலத்தில் விடப்பட்டு, ஈட்டுக்குக் கடன் கொடுத்த வட்டிக் கடைக்காரர் அருணாசலத்தினால் வாங்கப்பட்டு விட்டது. சொந்த வீட்டுக்கே வாடகை கட்டி வாழவேண்டி வந்துவிட்டது. உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் படிப்பித்த மகன் பாலு, கொழும்பில் வேலை தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தான். திருமணம் செய்து குடும்பமாக வாழ வேண்டிய மகள் தங்கம் குமராக வீட்டினுள் அடைப்பட்டுக் கிடந்தாள். இந்தக் கவலைகளாலும், நோயாலும் உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து வயதுக்கு மிஞ்சிய தளர்ச்சியுடன் காணப்பட்டார், சபாபதி.¹⁹

இந்த நிலைமையில்தான் அயல் வீட்டுக்காரனும், தாழ்ந்த சாதியினனுமான பூபதியுடன் தன் மகள் காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற செய்தி சபாபதிக்குத் தெரிய வருகிறது. தன் நிலைமையில் சாதியாசாரமெல்லாம் பார்க்க முடியாது அது முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருக்கின்றது. பூபதியும் நல்ல குணமுள்ளவனாதலால் மகளை அவனுக்கு கலியாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று அவரது மனம் அப்போது எண்ணவில்லை. மனதில் எங்கோ ஒரு மூலையில் உறங்கிக் கிடந்த அவரது வைதீக உணர்ச்சி வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு விழித்துக் கொண்டது. தன் மகள் செத்தாலும் தாழ்ந்த சாதிக்காரனுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன். தான் உயிருடன் இருக்கும் வரை இது நடக்காது. அங்க

வீனனாக இருந்தாலும் உயர் சாதிக்காரனுக்கே மகளைக் கொடுப்பேன் என்று கொதித்தெழுந்தார், சபாபதி. இதனால் குடும்பத்தில் சண்டையும் குழப்பமும் எற்பட்டு அமைதியிழக்கிறது. சமூகத்துக்குத் தெரிய வந்து எதிர்ப்புகள் கிளம்புகின்றன.²⁰

தங்கள் காதலுக்கு குறுக்கே நின்ற எதிர்ப்புக்களைப் பொருட்படுத்தாது பாலு, நடராசன் ஆகியோரின் உதவியுடன் பூபதியும் தங்கமும் இறுதியில் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். அதனால் மனமுடைந்த சபாபதி தன் கொள்கையிலிருந்து விடுபடாமலே மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்கிறார்.

தென்றலும் புயலும் நாவலின் இக்கதையோட்டத்தின் மூலம் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமுதாயத்தின் மூத்த பரம்பரையினரின் செத்தாலும் சாதியாசாரத்தை விடமாட்டோம் என்ற மனப்பலத்தையும், அதிலிருந்து புதிய இளம் பரம்பரையினர் விடுபடவேண்டிய அத்தியாவசியத்தையும், அதற்கான வழியையும் ஆசிரியர் காட்டிச் செல்கிறார்.

தன் நாவலில் ஓரிடத்தில், தங்கம்-பூபதி திருமணம் பற்றி பாலுவிடம் நடராசன் கதைக்கும் கூற்றிலிருந்து சாதிப்பிரச்சினைக்கான தன் தீர்வை ஆசிரியர் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

“...அவன் தங்கத்தைக் கலியாணம் செய்து கொண்டால் சாதிப்பிரச்சனைக்கு ஒரு சவுக்கடி கிடைக்கும். சீதன வழக்கத் திற்கு ஒரு சம்மட்டி அடி கிடைக்கும். சுருங்கச் சொன்னால், அவர்களுடைய திருமணம் வளர்ந்து வரும் முற்போக்கு உலகத்தின் முழக்கமாயிருக்கும். அவர்களுடைய காதலும்

கலியாணமும் அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, சமுதாயத்திற்கே நன்மை பயக்க வல்லது. சமூக மாற்றத்துக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாயிருக்கும். முற்போக்கு எண்ணம் படைத்தவர்களாய் இருந்தும் செயலிலிறங்க யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ இளைஞர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டும். அவர்களையும் அவ்வழிச் சென்று சமுதாயக் கோணலை நிமிர்த்தத் தூண்டும். மற்றவர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாயிருக்கும். வைதீகர்களின் வரட்டுக் கொள்கைகள் வாழ்க்கைக்கு உதவாது என்பதை உலகுக்கு எடுத்துரைக்கும்.....”²¹

என்ற இக்கூற்றிலிருந்து சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு சமுதாய அமைப்பின் மாற்றம் அவசியம் என்பதையும், பேதங்களைக் கடந்த சமூக உறவுகளே அதற்கான வழி என்பதையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். இந்நாவலில் இளங்கீரன் தன் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட சாதிப் பிரச்சினையை விளக்கி, அதற்குத் தீர்வு காண காதலை முன்வைத்தது போலவே, தன் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட வர்க்க முரண்பாட்டை விளக்கவும் காதலையே முன் வைக்கிறார்.

யாழ்ப்பணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வேலை தேடிச் சென்ற பாலு அங்கு பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணான மனோன்மணியைக் காண்கிறான். அவளது அந்தஸ்த்து, அழகு, அறிவு, அன்பு, செல்வம் எல்லாமே அவனைக் கவர்ந்து மயக்குகின்றன. அவளது உபசரிப்பில் மயங்கி காதல் கொள்கிறான். சந்தர்ப்ப வசத்தால் ஒரு நாள் காதல் போதையில் கட்டுண்டு அவளுடன் உடலுறவும் கொள்கிறான். மொத்தத்தில் தனக்கு எல்லாம் அவள்தான் என்று நம்பியிருக்கிறான். இறுதியில் அவள் பாலுவைக் கைவிட்டு, தன் அந்தஸ்த்துக்குப் பொருத்தமான மைத்துனன் இராஜலிங்கத்தை மணம்

முடிக்கிறாள். அதனால் மனமுடைந்து கவலையிலிருக்கும் பாலுவுக்கு நண்பன் நடராசன் பின்வருமாறு கூறுகிறான்:

“...இன்றைய சமுதாயத்தில் காதல் பாராட்டவும் படுகிறது; பழிக்கவும் படுகிறது. வெற்றியும் அடைகிறது; தோல்வியுமடைகிறது. ஒரே அந்தஸ்த்திலிருப்பவர்களிடையே ஏற்படும் காதல் வெற்றியடைகிறது. பாராட்டவும் படுகிறது. ஏற்றத் தாழ்வான அந்தஸ்த்துள்ளவர்களிடையே ஏற்படும் காதல் தோல்வியடைகிறது. பழிக்கவும் படுகிறது.... காதலைக் குலைப்பது, அதன் மேல் கத்தியைப் பாய்ச்சுவது, காதலை கொண்டு புதைப்பது அந்தஸ்து வேற்றுமைதான். இந்த அந்தஸ்து வேற்றுமையுள்ள, வர்க்க வேற்றுமையுள்ள இன்றைய சமுதாய அமைப்பு அடியோடு மாறி, வர்க்க வேற்றுமையில்லாத ஒரு சமுதாய அமைப்பு ஏற்பட்டால் தான் காதல் சுதந்திர கீதம் பாடும். வெற்றி முரசு கொட்டும், காதல் ஏமாற்றங்களும், அதனால் ஏற்படும் கொலைகளும் தற்கொலைகளும் முற்றுப்பெறும்.”²² என்பதிலிருந்து ஆசிரியர் வர்க்க வேறுபாட்டையும் அதற்கான தீர்வையும் தன் நாவலில் புலப்படுத்துவதை அவதானிக்கலாம்.

சமுதாயத்தில் நிலவும் வறுமை நிலையைத் தன் நாவலில் புலப்படுத்தும் ஆசிரியர் அவற்றுக்கான காரணம் பங்களாக்களில் பெரிய மனிதர்கள் என்ற பெயரில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முதலாளிகளே என்கிறார். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் வறுமையைக் கண்டு கலங்கி கண்ணீர் விட்டு கோழையாகாமல், அவற்றுக் கெதிராகப் போராட வேண்டும் என்று உற்சாக மூட்டுகிறார்.²³ இந்நாவலில் வறுமையைத் தொட்டுக்காட்டி விட்டுச் செல்லும் ஆசிரியர் அதற்கான காரணங்கள், தீர்வுகள் என்பவற்றைத் தனது நீதியே நீ கேள் என்ற நாவலிலே விவரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

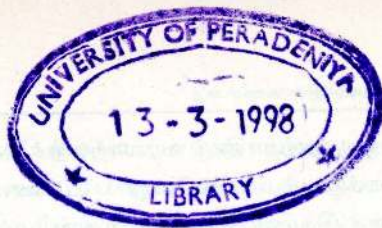
தம் எண்ணங்கள் நிறைவேறாத போதும் மனமுடைவதால் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர். இதனைத் தன் நாவலில் எடுத்துக் காட்டும் ஆசிரியர், தற்கொலை செய்து கொள்வதால் பயன் எதுவும் இல்லை என்பதையும், மாறாக வரும் எதிர்ப்புகளுடன் போராடுவதால் பயன் உண்டாகும் என்பதையும், விளக்கி, சமூகத்தின் கோழைத்தனத்தைக் காட்டி, அதிலிருந்து விடுப்பட்டுச் சமூகப் புரட்சிக்காகப் போராட வேண்டும் என்பதையும் புலப்படுத்துகிறார். அதே போன்று தியாகம் செய்யும் போதும் தனியொருவருக்காகவன்றிச் சமுதாயத்துக்காகத் தியாகம் செய்ய முன் வருவதே சிறந்தது என்றும் பாத்திரங்கள் மூலம் மக்களின் அறிவுக்கு விழிப்பூட்டுகிறார்.²⁴

மேலும் வட்டி, இலஞ்சம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போன்ற பிரச்சினைகளையும், அதற்குத் காரணமான முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறைமையையும், அவை யாவற்றுக்கும் மொத்தமான தீர்வாகச் சமவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பின் தோற்றத்தின் அவசியத்தைத் தன் நாவல் முழுவதிலும் காட்டிச் செல்கிறார். அத்தோடு பெண்கள் தம்மைக் கட்டிவைத்திருக்கும் சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளை உடைத்தெறிந்து விட்டுச் சமுதாய மாறுதலுக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் பாடுபட முன்வரவேண்டும் என்பதை தங்கம் எதிர்ப்புக்களைக் கண்டு பின்வாங்காது பூபதியைக் கரம் பிடிப்பதன் மூலம் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

தன் சமுதாய நிலை, அதற்குக் காரணம், அதிலிருந்து விடுப்பட வழி என்பவற்றை உள்ளடக்கி, சமுதாயத்தின் உண்மை உருவத்தைப் புலப்படுத்தும் யதார்த்தப் படைப்புக்களாகத் தன் நாவல்களைப் படைத்துள்ளார், இளங்கீரன்.

சான்றாதாரம்

01. இளங்கீரன் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியம் அன்றும் இன்றும், தினகரன், 1993-01-25, ப. 5.
02. கணபதிப்பிள்ளை, சு., நானாடகம்(முன்னுரை), 1940, பக். 5-6.
03. கைலாசபதி, சு., இலக்கியச் சிந்தனைகள், 1983, பக். 139-141.
04. கைலாசபதி, சு., தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1986, பக். 240-245.
05. வீரகேசரி, 1992-04-11.
06. அகிலன், புதிய விழிப்பு, 1986, ப. 88.
07. இளங்கீரன், நீதியே நீ கேள், 1962, பக். 138-139.
08. மேற்படி, பக். 2-3, 8, 83.
09. மேற்படி, பக். 5,10,15,16.
10. மேற்படி, பக். 19-26.
11. மேற்படி, பக். 72-73.
12. மேற்படி, பக். 114-122.
13. மேற்படி, பக். 138-139.
14. மேற்படி, பக். 289-292.
15. மேற்படி, பக். 32-33, 220-221.
16. மேற்படி, பக். 150-172.
17. மேற்படி, பல பக்கங்களில்.
18. மேற்படி, பல பக்கங்களில்.
19. இளங்கீரன், தென்றலும் புயலும், 1956, பக். 1-10,46.
20. மேற்படி, பக். 47-50, 55-66.
21. மேற்படி, ப. 130.
22. மேற்படி, ப. 174.
23. மேற்படி, பக். 1-4,7,9,18.
24. மேற்படி, பக். 111-112, 125-126.

படைப்புத் திறன்

இலக்கிய கலைகளுள் நாவலுக்குரிய தனிச்சிறப்பு பிற கலைகளுக்கு இல்லாத சிறப்பியல்பு ஒன்று உண்டு. அதுதான் வாழ்க்கையோடு நாவல் கொண்டுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு ஆகும். நாவலைப்போல் வாழ்க்கையைப் பாதிக்க வல்ல, வாழ்க்கையோடு உறவும் உரிமையும் கொண்டாடவல்ல பிற கலை வடிவம் இல்லையென்றே கூறலாம். இது கருதியே டி. எச். லாரன்ஸ் கூறினார் ஒரு துறவியாய் இருப்பதை விட ஒரு விஞ்ஞானியாய் இருப்பதை விட, ஒரு தத்துவ ஞானியாய் இருப்பதைவிட, ஒரு கவிஞனாய் இருப்பதை விட, ஒரு நாவலாசிரியராக இருப்பதில் நான் உயர்வு மனப்பான்மையை உணருகிறேன். கலைகளுள் வாழ்க்கையை ஆழமாகப் பாதித்து, அழகுறச் சித்தரிக்கும் கலை நாவலே ஆகும்!

சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய வடிவங்களுள், இன்று வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் எல்லா உலக மொழிகளிலும் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருப்பது, நாவல் இலக்கியமே. ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைப் போல் நிலையான வரையறைகள் இல்லாவிட்டாலும், இதற்கும் பொதுவான சில வரையறைகளும் உத்திகளும் இருக்கவே செய்கின்றன. பாத்திரப்படைப்பு, மொழிநடை, உரையாடல், வர்ணனை, உத்திகள் என்பனவே நாவலைச் சிறப்பிக்கும் முக்கிய கூறுகளாகும்.

சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு வரலாற்றைக் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பல்வேறு பரிணாம வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முக்கிய கட்டமாகக் கருதப்படும் 1950, 60 களில் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்ட, தரமான நாவல்கள் பல எழுந்துள்ளன. அவை சமூக, தேசியப் பிரச்சினைகளுக்கு முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் அடிப் படையில் தீர்வு மார்க்கங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் இளங்கீரனின் நாவல்கள் முக்கியமாகக் குறிப் பிடத்தக்கன. வாசகரின் மனங்களைக் கவர்ந்த, பலராலும் பாராட்டப்பட்ட இவரது நாவல்களில், நாவலுக்குரிய கூறுகள் இடம்பெற்றிருக்குமாற்றினை ஆராய்வது சிறப்பாகும்.

பாத்திர படைப்பு

நாவல் கூறுகளுள் முதன்மையானதும், சிறப்புமிக்கதும், உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதுமாக அமைவது பாத்திரப் படைப்பே. ஒரு நாவலுக்குக் கரு இன்றியமையாததாக இருந்த போதும், அக்கருவுக்கு உயிரும் ஊட்டமும் கொடுப்பது பாத்திரமாகும்.

ஒரு நாவலைப் படித்த சில காலத்தில், அதன் கருப்பொருள், நடை, நோக்குநிலை, வர்ணனை, உரையாடல் ஆகிய சகல கூறுகளும் நம் நினைவிலிருந்து நீங்கிவிடும். ஆனால் அந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் மட்டும் உண்மை மனிதரைப் போல் நம் உள்ளங்களில் நெடுங்காலம் நிலைத்து நிற்கின்றன. எனவே கற்போரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு நீண்டகாலம் நிலைத்து நிற்கும் ஆற்றல் பெற்ற நாவற்கூறு பாத்திரப்படைப்பாகும். கற்போனை மட்டுமன்றி, படைப்போனின் உள்ளத்திலும் கூட நீங்காமல் நிலைத்து

விடுவன, பாத்திரங்களே. பாத்திரங்கள் அழும்போது கற்போனும், படைப்போனும் அழுவர்; அவை சிரிக்கும் போது தாமும் சிரிப்பர்; அவை கடமை செய்யும் போது தாமும் அதை செய்வதாக உணர்வர். இவ்வாறாக கற்போனினதும், படைப் போனினதும் உள்ளத்தை உருக்கி, வதைத்து வசப்படுத்தி, நினைவில் நிலை பெறும் ஆற்றல், கதாசிரியரின் இரத்தத்திலிருந்து, உயிர் மூச்சிலிருந்து, இதயத்துடிப்பில் இருந்து பிறக்கும் பாத்திரங்களுக்கே உண்டு.²

இலக்கிய விமர்சகர் யாவராலும் உலகானுபவத்திற்கு உட்பட்டது எனக் குறிப்பிடப்படும் நாவலிலக்கியத்தில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள், “.....நாம் அன்றாடம் காணும் சாதாரண மக்களாகவோ, சிறு தொகையினரான செல்வர்களாகவோ இருப்பினும், அவர்கள் உண்மையான சதையும் எலும்புமுடைய மனிதர்களைப் போல் ஜீவனையும் ஜீவ சக்தியையும் படைத்தவர்களாயும், நம் கனவுகளையும் ஆகர்சங்களையும் உள்ளத்துணர்ச்சிகளையும் சரியாகப் பிரதிபலிக்கக் கூடியவர்களாயும் இருக்க வேண்டும். கதா பாத்திரங்களின் பேச்சு, செயல், சுற்றுப்புற நிலைமை இவைகளைப் பற்றிய ஒவ்வொரு சிறு விபரமும் வாழ்க்கையில் நிகழ்வது போலவே வர்ணிக்கப்பட வேண்டும்.”³ என்று குறிப்பிடுகிறார், கோதண்டராமன். இதனடிப்படையில், நாவலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் வாழ்க்கையில் எந்த நிலையிலாவது இருந்து கொண்டு நம் சமுதாயத்தில் நடமாடும் உயிருள்ள மனிதர்களாக இருக்க வேண்டும்.

“.....என் அம்மாளு புருஷனுக்குக் கஞ்சிகாச்சி ஊத்துறத்துக்காக கற்பை விலை பேசுவாள். தொழில் செய்து வாழும் விவசாயி கூட மாணமாகப் பிழைப்பான்.....”⁴

என்று புதுமைப்பித்தன் கூறுவது போல் உண்மை மாந்தர்களாக, நாவலில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரங்கள் அமைய வேண்டும். இந்த வகையில் தான் வாழ்ந்த சமூகத்திலிருந்த உண்மை மனிதர்களையே தன் நாவல்களுக்கு பாத்திரங்களாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளார் இளங்கீரன்.

“.....சமூக வாழ்க்கையில் பங்கெடுப்பதன் மூலமே பரந்த அனுபவங்களை, பலவிதமான அனுபவங்களைப் பெற முடியும். அனுபவம் புதுமாதிரியான ஆசிரியன். அது பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுத்த பின் பரீட்சையை வைப்பதில்லை. பரீட்சையின் மூலம் தான் பாடத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கிறது நான் பரீட்சிக்கப்பட்டவன். இப்பரீட்சையின் பெறுபேறு தான் என் நாவல்கள்.

என் அனுபவங்கள் வாழ்க்கையின் கோபுரத்திலிருந்து வந்தவையல்ல வாழ்க்கையின் அடித்தளத்திலிருந்து பெற்றவை. எனது உணர்வுகளும் சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் அங்கிருந்துதான் தோன்றுகின்றன. சாதாரண மக்களும், அவர்களது வாழ்க்கையுமே எனக்குக் கருப்பொருள். மக்களால் அமைந்த சமுதாயத்தின் நடப்புக்கள், அதன் இயக்கப் போக்குகள், அதன் முரண்பாடுகள், மோதல்கள், போராட்டங்கள் போன்றவையே என் எழுத்துக்கு ஆதாரங்கள். இலக்கியம் சமுதாயத்தின் விளைபொருள் என்பதற்கு என் நாவல்களும் அத்தாட்சி....

என் நாவல்களில் சமூகத்துடன் கலக்காத தனிமனிதனை-தனக்கென மன இச்சைகளையும் மனோ விகாரங்களையும் கொண்டுள்ள மனிதனை முக்திக்கு வழிதேடும், ஆத்ம விசாரணை செய்யும் மனிதனைத்-தனக்குள்ளே ஒரு உலகத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்டு அதற்குள் முடங்கிக்

கொண்டு கிடக்கும் மனிதனை-இந்த ரகமான மனிதர்களை பாத்திரங்களாக்கியதில்லை. இவர்கள் என் கவனத்தை ஈர்த்ததுமில்லை. எனக்கு சமுதாய மாந்தரைப் பற்றித்தான் அக்கறை அவர்கள்தான் என் நாவல்களின் கதா புருஷர்கள்.....”⁵ என்று தனது நானும் எனது நாவல்களும் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார், இளங்கீரன்.

“நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் சமூகத்திலே ஒவ்வொரு நிலையிலே உழைப்பின் அடிப்படையிலே உள்ள பிரிவிலே-வர்க்கத்திலே இடம்பெற்றுள்ளது. அதன் காரணமாகச் சமூகத்திலே சில உறவு நிலைகள் அவ்வப்பாத்திரத்துக்கு ஏற்படுகின்றன. அந்த நிலையிலேதான் அந்தப் பாத்திரத்தின் வாழ்க்கை இயங்குகின்றது; வளர்கிறது. அந்த வளர்ச்சியிலேயே அப்பாத்திரத்தின் சிந்தனைகளும் உணர்ச்சிகளும் தோன்றுகின்றன.....

சமூகத்திலேயுள்ள பொருளாதார உறவுமுறைகளின் அடிப்படையிலும் சமூக உறவுமுறைகளின் அடிப்படையிலும் தமது பாத்திரங்களை அவர் இனங்கண்டு கொள்வதால் நாம் மேலே காட்டிய உண்மைத் தன்மை அவர் பாத்திரங்களுக்குண்டு..... தமக்கு மிக மிக நெருங்கிய பாத்திரங்களை வாசகர் கண்டு உறவு கொண்டாடுகின்றனர். ஆசிரியரின் கற்பனையால் குணக் கவிப்பும், திரிபும் பெறாத சுத்த கயம்பு வான-முழுமையுடைய பாத்திரங்கள் அவர் நாவலில் இடம் பெறுவதே வாசக நெஞ்சத்தைதொடும் இரகசியமாகும்”⁶ என்று இளங்கீரனின் நாவல்களில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களைப் பற்றி கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றிலிருந்து, இளங்கீரனின் நாவல்களில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள், கடவுள் அவதாரமோ, தேவர்களோ,

எங்கேயோ-அந்தரத்தில் நிற்பவர்களோ, வாழ்க்கையின் உயர் மட்டத்திலுள்ள அரசர்-மந்திரிகளோ, மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட மாந்தர்களோ அல்லர் என்பதும், அப்பாத்திரங்கள், தான் வாழும் சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாதாரண உண்மை மனிதர்களே என்பதும் எமக்குப் புலனாகின்றது

இளங்கீரனின் தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள் ஆகிய இரு நாவல்களும் ஒன்றின் வளர்ச்சிப்படியாகவே மற்றொன்று அமைந்துள்ளது. ஒன்றில் சாதி பாகுப்பாடும், மற்றதில் வர்க்க முரண்பாடும் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

“தென்றலும் புயலும் தொட்டுக்காட்டிய வர்க்க வேறு பாட்டை விரித்து வளர்த்துக் காட்டுவதும் நீதியே நீ கேள் நாவல்..... இந்நாவலில் வரும் அன்சாரி என்ற பாத்திரமும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்தின் பொருளாதார உறவு முறைகட்கிடையில் போராடிக் கொண்டே ஒன்றுப்பட்ட வர்க்கப் போராட்டத்துக்குத் தூண்டுகோலாக அமைகின்றது. தென்றலும் புயலும் நாவலில் நடராசன் என்ற பாத்திரத்தை தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியாக அன்சாரி என்ற பாத்திரமும் அமைந்துள்ளது எனலாம்.”

என்ற கூற்றிலிருந்து தென்றலும் புயலும் நாவலில் வரும் கதையோட்டதினதும், பாத்திரங்களினதும் வளர்ச்சியாகவே நீதியே நீ கேள் நாவல் காணப்படுகிறது உணரலாம்.

தென்றலும் புயலும் நாவலில் வரும் சபாபதி யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதி வெறியில் திளைத்த, கட்டுப்பாடுகளை விட்டு நீங்காத, மனமாறாத, பழைமையில்

ஊறிப்போன வைதிக உள்ளம் கொண்ட முதியோர்களைச் சித்தரிக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்டு உள்ளார். தாழ்ந்த சாதிக்காரனான பூபதியை தன் மகள் காதலிப்பதை அறிந்ததும் அவர் கொதித்தெழுகிறார். தன் மகள் செத்தாலும், பூபதியை மருமகனாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார். இறுதியில் தன் மகள் தங்கமும் தாழ்ந்த சாதியினனான பூபதியும் திருமணம் செய்து கொள்வதால் மனமுடைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு மரணமடைகிறார். வறுமையில் கூட சாதி பிடிப்பிலிருந்து விடுபட விரும்பாத பாத்திரமாக அவர் காணப்படுகிறார். சுதந்திர உணர்வுகளுக்கும், சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட சாதிப்பூட்டை உடைத்தெறியும் பாத்திரங்களாக தங்கமும்-பூபதியும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். எத்தனை பிரச்சினைகள்தம் காதலுக்குத் தடையாக வந்த போதும் சிறிதளவும் மனம் மாறாது, இறுதியில் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். இவ்விரு பாத்திரங்களும், யாழ்ப்பாண சமூகத்தைப் பீடித்திருந்த சாதிப் பிடிப்பிலிருந்து விடுபட இளம் உள்ளங்களைத் தூண்டும் விதத்தில் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாலு என்ற பாத்திரமும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் காணப்பட்ட உள உறுதியற்ற, சலனமடையும் உள்ளம் கொண்ட இளைஞர்களைச் சித்தரிக்கும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. பாலு கொழும்புக்கு வேலைத்தேடி செல்லுவதும், வேலை கிடைக்காததால் சலிப்பு அடைவதும் பின்னர் தமக்குள் காணப்பட்ட வர்க்க வித்தியாசத்தை உணராது மனோன்மணியைக் காதலிப்பதும், அவளோடு உடலுறவு கொள்வதும், பின் அத்தவறை நினைத்து வருந்துவதும், மனோன்மணி வேறொருவனைத் திருமணம் செய்வதால் மனமுடைந்து விரக்தி அடைவதும், அதனால் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணம்

அடைவதும் அவனது உறுதியற்ற உள்ளத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. வேதனைக்குரிய ஒரு பாத்திரமாகப் பாலுபடைக்கப்பட்டிருக்கின்றான்.

கொழும்பு நகர நாகரிகத்தையும் ஆடம்பர வாழ்க்கையையும், பிரதிபலிக்கும் பாத்திரங்களாகச் சதாசிவம் தம்பதியினர், மனோன்மணி ஆகியோர் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சமூகத்தில் காணப்படும் அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டும், அதற்கான காரணங்களைக் கண்டிக்கும், அவற்றிலிருந்து விடுபடும் முற்போக்கு எண்ணங் கொண்ட பாத்திரமாக நடராசன் படைக்கப்பட்டுள்ளான். அநாதையாகவும், உள உறுதி கொண்டவனாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ள அவன், இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்டும் வகையில் காட்டப்படுகிறான்.

நீதியே நீ கேள் நாவலில் வரும் வல்லிபுரம், சோமசுந்தரம், அன்சாரி ஆகிய பாத்திரங்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சாப்புச் சிப்பந்திகளாவர். உழைப்பும், உடமைகளும், சுரண்டப்பட்ட பின் நோய்க்கும் வறுமைக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு முதலாளிமார்களால் உதறித் தள்ளப்படும் தொழிலாளர்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக வல்லிபுரம் என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளிகளை உறிஞ்சிச் சாறு பிழிந்து விட்டுத் தூக்கியெறியும் முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்புக்குள் ஒன்றிவிட்டவராக, தொழிலாளர் சங்கத்திலே சேராதிருந்தார். முதலாளியால் பாராட்டப்பட்டார். நோயாளியானார், தொழிலிழந்தார், வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்டார். விரக்கியடைந்து நடைப்பிணமானார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்து வளர்ந்த அன்சாரி என்ற முஸ்லிம் இளைஞன் கடையொன்றிலே சிப்பந்தியாக வேலை பார்க்கின்றான். நினைத்த நேரம் முதலாளிமார்களால் வேலை பெற்றும், வேலையிழந்தும் தத்தளிக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அவன், தொழிலாளரின் கூட்டுச் சேர்க்கையால், ஒற்றுமையால் நீதியும் நல்வாழ்வும் பெறலாம் என்று உணர்ந்து சாப்புச் சிப்பந்திகள் சங்கத்தை உருவாக்கி அதன் மூலம் தொழிலாளருக்காகப் போராடுகின்றான். பாடுபட்டு உழைக்கின்றான். திடச்சித்தமும், தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவன். பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக உணரும் கனிவும், சகோதர பாசமும் கொண்ட உள்ளத்தினன். கலையிலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவன். ஆசிரியர், தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்திலே பொருளாதார உறவு முறைகளுக்கு இடையில் போராடிக்கொண்டு வாழும் உண்மையான முழுமையான மனிதனாகவே இப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார். ஆசிரியரது கருத்துக்களைத் தாங்கும் பாத்திரமாகவே அன்சாரி விளங்குகின்றான். அதே நேரம், ஒரே வர்க்கத்தில் முரண்பட்ட தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் இரு பாத்திரங்களாக வல்லிபுரம், அன்சாரி என்ற பாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டி உள்ளார் இளங்கோன்.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் மற்றொரு பாத்திரம் கணேஷ். செல்வக் குடும்பத்திலே பிறந்து பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் மாணவன். வறுமையைக் கண்டு இருந்தாலும் உணராதவன். உறுதியற்ற உள்ளத்தினன்: கலையிலக்கியத்தில் ஈடுபாடுள்ளவன். தனக்குக் கற்பிக்கும் பேராசிரியர் வைத்தி விங்கத்தின் முற்போக்குக் கருத்துக்களாலும், அன்புரைகளாலும் கவரப்படுகின்றான். வறிய பெண்ணான பத்மினியைக் காதலிக்கிறான். குடும்பத்தில் ஏற்படும் எதிர்ப்புக்களால்

பலமுறை மனமுடைந்து இறுதியில் தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட போராட்டத்தில் உண்மையை உணர்கிறான். ஆசிரியர் ஒரு கற்பனை பாத்திரமாக கணேசனைப் படைக்கவில்லை. அவன் பிறந்த குடும்பம், அக்குடும்பத்தை அடக்கிய வர்க்கம், வீட்டு நிலை, விருப்பு வெறுப்புக்கள், பல்கலைக்கழகச் சூழ்நிலை, அவனது கல்வி நிலை, படிக்கும் பாடங்கள், பழகும் ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், அவனுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள், மனப் போராட்டங்கள் அவனைச் சுற்றி நிகழும் சமூக அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றை இனங்கண்டு, அவற்றிற்கிடையே இயங்கி வளரும் ஒரு முழுமையான பல்கலைக்கழக மாணவனாக ஆசிரியர் இப்பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார். அதேநேரம் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக குரல் கொடுக்கும் அவ்வர்க்கத்தில் தோன்றிய முதல் வாரிசாகவும் கணேஷ் என்ற பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார்.

அடுத்து வறுமையில் சிக்கித் தவிக்கும் வல்லிபுரத்தின் குடும்பத்தில் மூத்த பெண் பத்மினி, கஷ்டத்துக்கு மத்தியில் கண்டியில் ஆசிரியையாகத் தொழில் செய்கின்றாள். அவள் குடும்பத்துக்கு உதவி புரியும் அன்சாரியையும் அவளையும் இணைத்து சமூகம் பழி சுமத்துகிறது. அதனைப் பொருட்படுத்தாது, அதற்கு சவால் விட்டு, அன்சாரியுடனும் அவன் குடும்பத்துடனும் தொடர்ந்து பழகுகிறாள். செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்த கணேசைக் காதலிக்கிறாள். இதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளால் பலமுறை மனமுடைகிறாள். தன் குடும்பத்தை காப்பாற்றும் கடமைக்காக தன் காதலை தியாகம் செய்ய முன் வருகிறாள். இறுதியில் காதல் நிறைவேறும் தறுவாயில் கணேஷின் தந்தை பரமசிவத்தாலும், கணேசை விரும்பிய ராணியின் தந்தை மகாதேவாவாலும் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். தன் சமூகத்தில்

வறுமையின் காரணமாகப் பாதிக்கப்படும் பெண்கள் வாழ்க்கைக்கு ஓர் உதாரணமாக மிகவும் பரிதாபகரமாகப் பத்மினி என்ற பாத்திரத்தைப் படைத்து உள்ளார், ஆசிரியர்.

இன, மத, மொழி வித்தியாசம் பாராது, தந்தையின் எதிர்ப்பையும் மீறி, சிங்கள டாக்டரான பிரேமதாஸாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் தவமணி சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை உடைத்து எறிந்து விட்டு, தனிமனித உணர்வுச் சுதந்திரத்துக்கு இடமளிக்கும் ஒரு துணிச்சலான பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். அத்தோடு நம் நாட்டின் தேசியப் பிரச்சினையைக் காட்டும் வகையில் அன்சாரி, பிரேமதாஸா, தவமணி ஆகிய பாத்திரங்களைப் படைத்து தனது தேசியக் கண்ணோட்டத்தைப் புலப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர் இளங்கீரன்.

முதலாளி வர்க்கத்தின் முத்திரைகளாகப் பரமசிவம், மகாதேவா ஆகிய பாத்திரங்களும், நவ நாகரீகத்தின் சின்னங்களாக ராணி, தவமணி ஆகிய பாத்திரங்களும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும் காலையில் எழுந்து பணிக்குளிரையும் பொருட்படுத்தாது அப்பம் விற்கச் செல்லும் சிறுவர்களான சரோஜினியையும், சுந்தரராஜனையும், தன் சமூகத்தில் சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டிய சிறகு முளைக்காத இளஞ்சிட்டுக்களான பிரச்சினைகளையறியாத சிறுவர்கள் வறுமையின் காரணமாகக் கஷ்டப்படுத்தப்படுவதைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் பாத்திரங்களாகப் படைத்துள்ளார், ஆசிரியர்.

இவ்வாறாக, இளங்கீரன் சமூக பொருளாதார உறவுகளுக்குட்பட்டிருந்த, தன் சமூகத்தில் உறுப்பினர்களான உண்மை மனிதர்களையே, தன் நாவல்களுக்குப் பாத்திரங்

களாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதும், யாதர்த்தத்துக்கு முரண்படாத வகையில் அவற்றைச் சித்தரித்துள்ளார் என்பதும், அவற்றை கற்பனையாகப் படைக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நடை

ஓர் ஆசிரியன் தன் எண்ணத்தை வெளியிடச் சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அடிப்படையில் அவனுடைய நடை அமைகின்றது. அந்நடையே, ஆசிரியனின் தனித்தன்மையை உணர்த்தவல்லது. ஒரு நாவலைப் படிக்கும் போது கதை கூறும் போக்கிலோ, மொழி நடையிலோ நம்மால் அந்த நாவலாசிரியனை இனங்கண்டு, கொள்ள முடிவதுதான் ஆசிரியனின் தனித்தன்மையாகும்.⁸

ஓர் ஆசிரியனின் நடை என்னும் போது, அவரது தனிப்பட்ட சொந்த நடையையும் அவர் கதை மாந்தர்கள் வாயிலாகப் பேசும் நடையையும் உள்ளடக்கியதாகும். நாவலின் விளக்கப்பகுதிகள், வர்ணனைப் பகுதிகள் என்பனவற்றில் பெரும்பாலும் தம் சொந்த நடையையும், கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டும் போது அவர்களாகவே மாறிப் பேசும் வெவ்வேறு நடைகளையும் நாவலாசிரியர்கள் பயன்படுத்துவர்.⁹

முழு மொத்தமான மனித அனுபவத்தையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஓர் இலக்கிய வடிவமாகவும் காலம், இடம், சமூகம், தனிமனிதன், சமூக உறவுகள் என்பவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டதாகவும் விளங்கும் நாவலின் மொழி நடை, அதன் அடித்தளங்களுக்கேற்ப வேறுபடும் எல்லாவித மொழிகளையும்

உள்ளடக்கியதாகும். இந்த வகையில் எழுத்து வழக்கை மட்டுமன்றி எல்லா வகையான பேச்சு வழக்குகளையும் எல்லா வகையான மொழிப் பிரயோகங்களையும் நாவல் கட்டுப் பாடுகளின்றிக் கையாள்கிறது. ஆகவே நாவலின் மொழி நடை ஒரு குறிப்பிட்ட வகை மொழியாக அமைவது சாத்தியமல்ல. நாவலுக்கு புறம்பான மொழிப் பிரயோகங்களோ, வாழ்க்கை அனுபவங்களோ இல்லையாதலால், வாழ்வுடன் இணைந்ததாகவே நாவலின் மொழி நடை அமைகிறது.¹⁰

யதார்த்தமான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் வர்க்கப் போராட்டங்களையும் மிகையுணர்ச்சிப்பாங்கில் சித்தரிக்கும் மிகை யதார்த்த நாவல்களைப் படைத்த இளங்கீரன், தன் நாவல்களில் தராதரத் தமிழில் அமைந்த ஒரு தூய மொழி நடையையே கையாண்டு உள்ளார். அவரது தனிப்பட்ட சொந்த நடையாக இருந்தாலும் சரி, பாத்திர உரையாடல்களாக இருந்தாலும் சரி அங்கு பேச்சு மொழியை காண முடியாது. பெரும்பாலும் இவரது நாவல்களில் பாத்திர உரையாடல்கள் சமூக அநீதிகளை எதிர்க்கும் பிரசங்கப் பாணியான செயற்கையான உரையாடல்களாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணமாக, ஆயிஷா அன்சாரியை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள்.

“கவலைப்படாமல் இருக்க முடியுமா? நீ ஆண்பிள்ளை இந்த ஊர்ப் பேச்சு உன்னை ஒன்றும் செய்யாது. ஆனால் பத்மினியின் வாழ்க்கை பாழாகி விடுமே” என்றாள்.

“நல்லவர்களை நடுச்சந்தியில் இழுத்து விடுகின்ற ஒரு கூட்டம் சமுதாயத்தில் எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். அவர்களுக்கு இப்படியான வதந்தியைக் கிளப்பி

விடுவது பொழுதுபோக்கு. அதற்காக நாம் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா?"

“குடும்பத்தைக் கெடுக்கும் கூட்டத்தாருக்குப் பொழுது போக்காய் இருக்கலாம். ஆனால் நம் குடும்பத்துக்கும் பத்மினி குடும்பத்துக்கும் மானம் போய்விடுமே.”

“பொய்யான செய்தியால் மானம் போவதாய் இருந்தால் பரவாயில்லை அம்மா..... அதற்காகப் பத்மினியோடு பழகாமல் இருக்க முடியுமா? நானும் பத்மினியும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கின்றோம். ஆனால் அது காதல் அல்ல. சகோதர வாஞ்சை, ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் இந்த சகோதர அன்பு பிடிக்காவிட்டால் உலுத்தர்களின் பொய் வதந்திகளை நம்பிக் கொண்டிருக்கட்டும். அதற்காக நான் கவலைப்பட போவதும் இல்லை. எங்களுடைய சகோதர நட்பை வெட்டிப் விடப் போவதும் இல்லை.”

பாத்திரங்களில் இயல்புக்கும் சூழலுக்கும் ஏற்ப பாத்திர உரையாடலில் மொழியைக் கையாளாது தன் கருத்துக்களைப் பாத்திரங்களின் மூலம் பேசவைக்க முயற்சிப்பதால் பாத்திர உரையாடல் செயற்கையாக அமைந்து விடுவதை மேலே குறிப்பிட்ட உரையாடலில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அத்தோடு இவர் வெவ்வேறு சமூக உறவுகளில் மொழி வேறுப்படுவதையும் கருத்திற் கொள்ளவில்லை என்பதை ‘அம்மா.....’ என்ற தன் பாத்திரத்தைப் பேச வைப்பதில் இருந்து அறியலாம். அதாவது இலங்கை முஸ்லிம்கள் தாயை ‘அம்மா’ என்று அழைக்காமல் ‘உம்மா’ என்றே அழைப்பர். அத்தோடு மேற்காட்டிய உரையாடற் பகுதி சாதாரண ஒரு தாய்க்கும் மகனுக்கும் நடக்கும் உரையாடலிலிருந்தும் மாறுபட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“பூபதியின் விரலில் எலுமிச்சைச் செடியின் முள் ஒன்று குத்தியது, விருட்டென்று விரலை எடுத்தான். அதில் இருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது விரல் மட்டுமல்ல தங்கத்தின் கண்ணீர் நிறைந்த விழிகளைக் கண்டதும் உள்ளமும் கூட வலித்தது .....”¹²

ஆசிரியரது சொந்த நடையான இப்பகுதியிலும் தராதரத் தமிழ் நடையையே கையாண்டுள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

கொழும்பு போன்ற பெரிய நகரங்களில் வாழும் பணம், பட்டம் பதவி போன்ற அந்தஸ்த்துக்களைப் பெற்று சமூகத்தில் உயர்மட்டத் தினராக மதிக்கப்படும் மக்கள், ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் கலந்து பேசுவர். அம்மக்களையும் தன் நாவல்களின் பாத்திரங்களாக இடம் பெறச் செய்த இளங்கீரன், அவர்கள் பேசும் மேற்குறிப்பிட்ட வகையான மொழி நடையையும் கையாண்டுள்ளார்.

“ஓ....! எஸ். ஓ...! எஸ். ஆனால், டோண்ட் வொறி இது லாஸ்ட் இயர். நெக்ஸ்ட் இயர் மெரிஜ் நடத்திவிட வேண்டியது தான். ராணி எனக்கு ஒரே டோட்டர். என் பொரப்பட்டி எல்லாம் அவளுக்குத்தான். ஆகையினால் டவுரியைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். ஒன் லக், ஒரு லட்சம் கொடுக்க ரெடி. எனக்குப் பிறகு எல்லாம் அவளுக்குத்தான். என் நோக்கமெல்லாம் ராணி ஹாப்பியாக இருக்க வேண்டும்.....”¹³ இக்கூற்றிலிருந்து மேற்குறிப்பிட்ட வகையான மொழி நடையையும் தன் நாவல்களில் பல இடங்களில் இளங்கீரன் கையாண்டு இருப்பதை அறியலாம்.

“எளிய நடை என்றால் எப்படிப் பேச்சுத் தமிழும் கொச்சைத் தமிழும் இல்லையோ, அப்படியே தூய தமிழ்

என்றாலும் செந்தமிழ் என்று பொருள் இல்லை. பழக்கப் பட்டுப் போன, படித்தவர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய, தூயத்தமிழே, எழுத்தாளர்களுடைய வசதிக்கேற்ற தமிழாம்.”¹⁴

இக்கருத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது போல இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் பெரும்பாலும் தூய தமிழ் நடையையே கையாண்டுள்ளார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

“ஆசிரியரின் நேரடிக் கூற்றும் பாத்திரங்கள் தங்களுக்குள் பேசிப் பழகும் நாடகப் பாங்கும் நாவல் என்று உயிர்ப் பிறவியின் இரு கால்கள். உலகத்தின் முதல் நாவலும் சரி, கடைசி நாவலும் சரி இந்த இரு கால்களைக் கொண்டதான் நடந்து தீர வேண்டும்”¹⁵

ஒரு படைப்பை அளவிடும் அளவுகோல்களில் ஒன்றாக இருக்கும் நடையுடன் சம்பந்தப்பட்டது மேற்காட்டிய கூற்று. இக்கூற்றின் அடிப்படையில் இளங்கீரனின் நாவல்களை நோக்கினால், பழைய அரசு நாடகங்களில் பேசும் உரையாடல்களைப் போல் தெளிவான, கம்பீரமான, அழகான தூய நடையில் அவரது உரையாடல்களும், நேரடிக் கூற்றுகளும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். நாவலுக்குரிய நடையின் முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்றான காலம், இடம், சமூகம், தனிமனிதன், சமூக உறவுகள் என்பவற்றின் அடிப்படையிலான பேச்சு வழக்கு, இவரது நாவல்களில் அரிதாகவே காணப்படுகிறது. உதாரணமாக,

“ஓய், ஏன்காணும், ஐயாட்டே, டேய்”¹⁶ போன்ற சில சொற்களிலேயே பேச்சு வழக்கைக் காணமுடிகிறது.

வர்ணனை

நாவலில் வர்ணனை என்பது வேண்டாததாய், சலிப் பூட்டுவதாய், மிதமிஞ்சியதாய், இயற்கையிறந்ததாய், அமையாமல் தனித்தமையும், கவர்ச்சியும் தோன்ற வரையப் பெறுதல் வேண்டும். இயற்கையையும், அதன் இயக்கம், செயற்பாடுகள் என்பவற்றையும், சுதாபாத்திரங்களையும் பற்றிய வர்ணனைகள் நாவல்களில் இடம் பெறுகின்றன.

இந்த வரையறைக்குள் நின்று, கதையோட்டத்தில் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் வகையிலும், நாவலில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள், இடங்கள், இயற்கை நிகழ்வுகள், காலங்கள் என்பன படிப்போரின் மனங்களில் பதித்து விடக்கூடிய வகையிலும் இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் வர்ணனையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“வீதியின் மின்சார விளக்குகளும் வர்த்தக நிலையங்களின் விளம்பர ஒளி வண்ணங்களும் கதிரவனுக்கு முன்னால் தொங்கிய இருள் திரையைக் கிழித்து, ஒளி பாய்ச்சி, இரவைப் பகலாக்கி கொண்டிருந்தன.”

“எங்கும் பனிப்புகார், புற்களிலும் இலைகளிலும் பனித்துளிகள் முத்து முத்தாய் மலர்ந்திருந்தன. கால்களைத் தரையில் வைத்ததும் ‘ஜில்’ என்று குளிர் தாக்கியது...”

“குமரியிருட்டு இன்னும் சுவலயத்தை விட்டு நீங்கவில்லை. இரவின் கர்ப்பத்தில் இருந்து அப்பொழுதுதான் பகல் பிறந்து கொண்டிருந்தது.”

“.....புதுவிதமான செடிகள், மரங்கள், மலர்கள் அங்கே இருந்தன. இவையெல்லாம் ஒழுங்காகவும், வரிசைக்

கிரமமாகவும் கலை உணர்வோடும் அழகுப்படுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்தன. பல வண்ணம் படைத்த மலர்களாலும் தனித் தனி நிறமுள்ள புஷ்பங்களாலும், பந்தல்களும், ஆர்ச் வளைவுகளும், நுழைவாயில்களும் ஆக்கப்பட்டிருந்த காட்சி விழிகளுக்கு விருந்தாட்டின.....”

“.....தூரத்திலுள்ள மலைகளின் உச்சியில் மேகக் கூட்டங்கள் திரள்திரளாக குவிந்திருந்தன. அதைப்பார்க்கும் போது புகை போக்கியிலிருந்து புகை மண்டலங்கள் எழும்புவது போலவும், வெண்மையான பஞ்சக் குவியல்களை மலைகளின் உச்சியில் பரத்தப்பட்டிருப்பதைப் போலவும் தோன்றிற்று. அந்த மலைகளின் சரிவிலேயே பச்சைப் பசேலென்ற தேயிலைச் செடிகள் நடப்பட்டிருந்த காட்சி, பச்சைக் கம்பளத்தை விரித்திருப்பது போன்று இருந்தது. பத்மினி தன் விழிகளைக் கீழே பாய விட்டாள். நெஞ்சைக் கலக்கும் கிடுகிடுப் பள்ளம்; ஆயினும் அங்கே நிற்கும் நீண்டு வளர்ந்த மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும், அவற்றிலே பூத்திருக்கும் பல வர்ண மலர்களும், சிறு நீரோடைகளும், நீர் வீழ்ச்சிகளும், இயற்கையின் வனப்பை எடுத்துக்காட்டின.....”¹⁷

இங்கு மேலே காட்டிய பகுதிகளில் இரவு நேரத்தில் யாழ்ப்பாண நகரின் கடை வீதிகள், காலை நேரம், போராதனைப் பூந்தோட்டம், காலை நேரத்தில் மலை நாட்டுக் காட்சிகள் என்பன கதையோட்டத்துக்கு துணை செய்யும் வகையிலும், இயற்கையை விட மிகைப்படாத வகையிலும் அளவாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வர்ணனைகள் அக்காட்சிகளைப் படிப்போர் நேரில் சென்று காண்பது போன்று தோன்றச் செய்கின்றன. அத்தோடு அக்காட்சிகளைப் படிப்போரின் நினைவை விட்டும் நீங்காத வகையில் ஆசிரியர் வர்ணித்துள்ளார்.

இதேபோன்று பாத்திரங்களின் குணம், தோற்றம், பொருளாதார நிலை என்பவற்றை உணர்த்தும் பாத்திர வர்ணனைகளையும் இளங்கீரனின் நாவல்களில் காணலாம். படிப்போர் நெஞ்சில் பாத்திரங்கள் நிலைத்து நிற்கும் வண்ணம், இயற்கைக்கு முரணாகாத விதத்தில் பாத்திரங்களை வர்ணித்துள்ளார், இளங்கீரன்.

“.....அப்போது செழித்துப் பழுத்த ‘கறுத்தக் கொழும் பான்’ மாம்பழம் போல சதைப்பிடிப்புடன் இருந்தாள். சூரிய ஒளிபடும்போது எல்லாம் அவளுடைய பொன்னிற மேனி மின்னும். அவளுடைய முகம் மலர்ந்து நிற்கும் தாமரையை நினைவூட்டும். விழிகள் வானத்தில் சுடர்விடும் நட்சத்திரத்தை ஞாபகப்படுத்தும்.....”

“.....மாநிறம். ஒற்றை நாடிச் சரீரம்மென்றாலும் சற்று வாளிப்பான தோற்றம். களை பொருந்திய முகம். எவரையும் வசீகரிக்கும் பார்வை.....”

“.....அதரங்களில் லிப்ஸ்டிக்கும், நகங்களில் கியூடெக் ஸும், பூசி இருந்தாள். காதுகளில் வைரக் கம்மலும், கழுத்தில் வைர நெக்லசும் மின்னிப் பளபளக்க, கரங்களில் பவுண் வளையல்கள் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தன.....”

“.....அவர்களுடைய திருமேனியை அழுக்கேறிய உடைகள் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவர்களுடைய கரங்களில் தூசி படிந்து இருந்தது. கடையில் இருந்து மூட்டை முடிச்சுகளையும், பார்சல்களையும், சுமந்து, வெளியே நிற்கும் லொறிகளிலும், வண்டிகளிலும் ஏற்றும் தொழிலாளர்களின் உடம்பில் அந்த அழுக்கடைந்த ஆடைகள் கூட இல்லை. அழுக்கால் பழுப்பேறிய துணியைக் தலையில் சுற்றி

இருந்தார்கள். அவர்களுடைய முதுகிலே வியர்வைத் துளிகளோடு தூசியும் சேர்ந்து சாந்து போல் அப்பி இருந்தன.”¹⁸

மேற்காட்டிய இப்பகுதிகளில் பத்மினி, கணேஷ், தவமணி, தொழிலாளர்கள் ஆகியோர் முறையே வர்ணிக்கப்பட்டு இருப்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறாக இளங்கீரன் தன் நாவல்களில் கதையோட்டத்துக்குத் துணை புரியும் வகையிலும், வாசகருக்கு இதழுட்டும் வகையிலும் இயற்கைக்கு மாறுபடாமலும் அளவான வர்ணனைகளைக் கையாண்டுள்ளார் என்று கூறலாம்.

உத்திகள்

உத்தி, உருவம், அமைப்பு முறை முதலிய சொற்கள் யாவும் ஒரே கருத்தையே குறிக்கின்றன. நாவலின் முக்கியமான கூறுகளில் இதுவும் ஒன்று.

“நாவலுக்குரிய உட்பொருள் (Theme), கதைக்கரு (Plot), கதை மாந்தர்கள் (Characters) ஆகியவற்றைக் கொண்டு, சுற்றுப்புறம் சூழ்நிலை-காலம் இவற்றின் துணையோடு நடையழகால் (Style) நாவலை ஓர் உருவாக்கித் தரும் செயலுக்கே ஆய்வாளர்கள் உத்தி என்று சொல்கிறார்கள் என நான் நம்புகிறேன்.

படைக்கும் கலைஞரைப் பொருத்தவரையில் உத்தி என்பது அவர் எடுத்துக் கொண்ட உட்பொருளுக்கேற்பத் தாமாக-அவர் திட்டமிடாமலே-இயல்பாக அமைந்து விடும் ஒரு வரம்பாகும். அவரை அறியாமலேயே (Unconscious ஆக) அவர் உள்ளத்தில் உருவாகி எழுத்தில் வெளிப்படும் புற ஒழுங்கு உத்தியாகும். ஒரே எழுத்தாளர் எழுதும்-வெவ்வேறு நாவல்களின் வெவ்வேறு உத்திகளை நம்மால் காணமுடிகிறது.

அந்தந்த எழுத்தாளரின் மனோ தர்மத்தையும் பயிற்சியையும் பொறுத்து உத்தி என்பது அந்தந்த நாவலின் உட்பொருள், கதைக்கரு, பாத்திரப் படைப்பு, நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப எது இயற்கையாக அமைந்து வருகிறதோ அதுதான் சரியான உத்தியாகும். நாவல் எழுதும் என்னுடைய அனுபவத்தில் நான் கண்ட உண்மை இது. எழுத்தாளருக்கு எழுத்தாளர், படைப்புக்குப் படைப்பு இது மாறுபட்டால் வியப்படைவதற்கில்லை.”¹⁹

இவ்வாறு உத்தியைப் பற்றி விளக்கம் தருகிறார், அகிலன். இதன்படி, சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஆசிரியர்களின் கைகளில் புத்துயிர் பெறுவதால் ஜீவனும், தனித்தன்மையும் கொண்ட சுற்பனை மனிதர்கள், அவர்களது குணங்கள், எதிர்ப்படும் நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றுக்கு ஏற்ப நாவல் நடத்திச் செல்லப்படும் முறையே உத்தி எனலாம்.

எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கதைக்கருவுக்கு ஏற்ப கதையை நடத்திச் செல்லும் உத்தி முறைகளில் ஆசிரியரின் கூற்று குறிப்பிடத்தக்கது. ஆசிரியர் கூற்றாக நாவல் அமையும்போது ஆசிரியன் கதையுடன் சம்பந்தப்படாது மறைந்து நின்று கதையைக் கூறிச் செல்லும் ஒரு முறையும், ஆசிரியரே உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கதையினுட் புகும் ஒரு முறையும் காணப்படுகிறது.²⁰

இவ்விரு முறைகளுள்ளும் ஆசிரியன் கதையுடன் சம்பந்தப்படாது மறைந்து நின்று கதையைக் கூறிச் செல்லும் முறையையே இளங்கீரன் அதிகம் கையாண்டுள்ளார்.

“இன்று யாழ்பாணத்திலுள்ள பெரிய வியாபார ஸ்தாபனங்களில் பரமசிவம் பிள்ளையுடையதும் ஒன்று.

யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் புள்ளிகளில் ஒருவராக மதிக்கப் படும் அவர், ஒரு மகனையும், மகளையும் பெற்று வளர்த்து சர்வ கலாசாலையில் படிக்கவைத்து விட்டு ஒரு கவலையும் இல்லாமல் வாட்ட சாட்டமாக வாழ்ந்து வருகிறார்.”²¹

என்ற இப்பகுதியில் இருந்து ஆசிரியர் மறைந்து நின்று கதை கூறும் போக்கை, இளங்கீரனின் நாவல்களில் காணலாம். மாறாக, இவரது நாவல்களில் கதைப்போக்கில் ஆசிரியர் நேரடியாக வெளிப்பட்டு நின்று கதை போக்கை காண்பது அரிது. கதை கூறும் போக்கிலே பாத்திரத்தின் எண்ணங்களைப் பாத்திரத்துக்காக ஆசிரியர் உணர்த்தும் ஒரு முறையையும் இளங்கீரனது நாவல்களில் காணலாம்.

“பத்மினிக்கு நகையில்லை. நட்டு இல்லை இந்த வீடாவது மிஞ்சும் என்றால் அதுவும் பறிபோகப் பார்க்குது; பத்மினியைக் கைப்பிடிக்க வருகிறவனுக்கு எதைக் கொடுப்பது?... ம்... கடவுள் நம்மை இப்படி சோதிப்பதில் என்ன சந்தோசத்தைக் காணுகிறாரோ...? நான் ஏன் இப்படிக்கஷ்டப்பட வேண்டும்? நான் யாருக்கும் அநியாயம் செய்யவில்லை!”²²

ஒரு நிகழ்ச்சிக்கும் இன்னொரு நிகழ்ச்சிக்கும் இடைப்பட்ட நிகழ்வுகளை ஆசிரியரே கூறிச் செல்லும் முறையையும் இவரது நாவல்களில் காணலாம்.

“காலம் என்னும் கடலில் நாட்கள் என்னும் அலைகள் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன. கணேசும் காதலைப் பற்றிய கவலைகளை எல்லாம் மறந்து கல்வியிலும், நாடகம் எழுதுவதிலும் தன் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினான்.”²³

நாடகப்பணியில் பாத்திரங்களின் வாயிலாகக் கதை கூறும் முறை பாத்திரக் கூற்றாகும். நாவல்களில் பெரும்பாலும் இம்முறை இடம் பெற்றே இருக்கும். பொதுவாக பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலம் கதை கூறும் போக்கையே இது குறிக்கின்றது. இளங்கீரனின் நாவல்களிலும் இவ்வமைப்பு முறையைக் காணலாம். உதாரணமாக நீதியே நீ கேள் நாவலில் வரும் கணேஷ், ராணி என்ற பாத்திரங்களுக்கு இடையே நடைபெறும் ஒரு உரையாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“யாழ்ப்பாணம் மிகவும் மோசம். ஒரே வெப்பம்” என்று சலிப்புடன் கூறினாள் ராணி.

“மனதிலே வெப்பமிருக்கும்போது இந்த வெப்பம் என்ன செய்யப்போகிறது.” என்றான் கணேஷ்.

“மனசிலே வெப்பமா.....? அப்படியென்றால்.....?”

“இன்று காலையிலே எங்கள் வீட்டுக்கு நீயும், உன் தந்தையும் வந்தீர்களே, என்ன பேசிக் கொண்டீர்கள்?”

“வித்தியாசமாக ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. நமது கல்யாணத்தைப் பற்றி என் ஐயா, உங்கள் தகப்பனாருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.....”

“என்னுடைய கருத்தையறியாமல் நீ எப்படி ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியும்?”²⁴

இளங்கீரனின் நாவல்களில் கடிதங்கள் மூலம் கருத்துக் களையும் கதையையும் கூறிச்செல்லும் ஒரு போக்கையும் காணலாம். தந்தியும் இதில் அடங்குகிறது.

அவரது தென்றலும் புயலும் நாவலில் பாலு பூபதிக்கு எழுதும் கடிதம், சபாபதி பாலுவுக்கு எழுதும் கடிதம், பூபதி

பாலுவுக்கு எழுதும் கடிதம், நடராசன் பூபதிக்கு எழுதும் கடிதம், சபாபதி பாலுவுக்கு அனுப்பும் தந்தி²⁵ என்பனவும்.

நீதியே நீ கேள் நாவலின் அன்சாரி கணேஷுக்கு எழுதும் கடிதங்கள், கணேஷ் பத்மினிக்கு எழுதும் கடிதம், பத்மினி அன்சாரிக்கு எழுதும் கடிதம், பத்மினி கணேசுக்கு எழுதும் கடிதம்²⁶ என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேடைப் பேச்சுக்கள் மூலம் கருத்துக்களைக் கதையோட்டத்துக்குத் துணைபுரியும் வகையில் கூறும் ஒரு முறையும் நாவல்களில் காணப்படும். இளங்கீரனின் நாவல்களிலும் இதனை அவதானிக்கலாம். அவரது நீதியே நீ கேள் நாவலில் தொழிலாளர் சங்கக் கூட்ட மேடையில் அன்சாரி பேசுவது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

“வர்த்தக நிலையங்களில் வேலை செய்யும் சிப்பந்திகளின் எதிர்காலத்துக்கு எந்த விதமான உத்தரவாதமும்....”²⁷

ஒன்றைத் தொட்டு மற்றொன்றது நினைவுகள் சங்கிலிப்பின்னலாகவும், எண்ணச் சிதறலையும் முறிவுகளையும் போலவே அவற்றை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்களும் முறித்துக் காட்டுவதாகவும் அமையும் நனவோட்ட முறையை இளங்கீரனது நாவல்களில் காண முடியாது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நெகிழ்ச்சித் தன்மை மிக்க படைப்பான நாவலின் தொடக்கம் முடிவு என்பன முக்கிய அம்சங்களாகும். ஆனால் இப்படித்தான் தொடங்க வேண்டும், இப்படித்தான் முடிக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு நாவலுக்கு இல்லை.

“நாவலை இவ்வாறு தொடங்க வேண்டும் இவ்வாறு முடிக்க வேண்டும் என்று கூறும் விதிகள் இல்லை. காவியங்களிலும் நாடகங்களிலும் உள்ளவாறு அல்லாமல் நாவல்களில் எத்தகைய முடிவுகளும் அமையலாம்”²⁸ என்று மு. வரதராசன் கூறுவது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக நாவல்களின் தொடக்கம், பாத்திரம், வர்ணனை என்ற இரண்டைக் கொண்டே அமைவது வழக்கம். ஆனால் இளங்கீரனின் தென்றலும் புயலும் நாவல், சபாபதியின் வீடு ஏலம் போகும் நிகழ்ச்சியினுடனேயே தொடங்குகிறது. அவரது நீதியே நீ கேள் நாவல் யாழ்ப்பாண நகரக்கடை வீதிகளின் இரவு நேரக்காட்சி வர்ணனையுடன் தொடங்குகிறது.

இதேபோல் இறப்பு, பிறப்பு, இணைவு, பிரிவு என்பனவே பொதுவாக நாவல்களின் முடிவாக அமைவதுண்டு. இதற்கு ஏற்ப இளங்கீரனின் மேற்கூறிய இரு நாவல்களிலும் பாலு, சபாபதி, பத்மினி ஆகிய கதாப்பாத்திரங்களின் இறப்பே முடிவாக அமைந்து இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இதேபோல், நாவல்களுக்கு இடப்படும் தலைப்புக்களும் முக்கியமான ஒன்றாகும். நாவலைப் படிப்பதற்கு முன் இடப்படும் தலைப்புக்கள் கருத்தைக் கவருவதாயும், நயத்தோடு கூடிய அழகிய சிறு தலைப்புக்களாகவும் அமைவது சிறந்தது. பொதுவாக நாவலுக்கு இடப்படும் தலைப்புக்கள் கதைக்கருவின் அடிப்படையிலோ, பாத்திரத்தின் பெயர், பண்பு என்பவற்றிலோ, இடப்பெயராகவோ, பாடல் தொடர்களாகவோ, சமுதாயப் பெயராகவோ, பாத்திரங்களின்

அடைப் பெயராகவோ, சரித்திரப் பெயராகவோ, ஆங்கில பெயராகவோ தான் அமைகின்றன.²⁹

இந்த வகையில் தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள் ஆகிய இளங்கீரனது இரு நாவல்களும் கதைக்கருவின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயர்களாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

சான்றாதாரம்

01. மோகன், இரா., டாக்டர் மு.வ. வின் நாவல்கள், 1972, ப. (X)
02. மேற்படி பக். 46-47.
03. கோதண்டராமன், பி., எழுத்தாளர் தர்மம், 1965, பக். 96-97.
04. இளங்கீரன், நானும் எனது நாவல்களும், வீரகேசரி 1992-04-11.
06. கைலாசபதி, க., தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1968, பக். 245-246.
07. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 1978, பக். 66-67.
08. கீதா, கோ. வெ., தமிழ் நாவல்கள் ஒரு அறிமுகம், 1979, பக். 171-172.
09. மோகன், இரா., முன்குறிப்பிட்ட நூல், ப. 76.
10. நுஹ்மான், எம். ஏ., திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், 1985, ப. 52.
11. இளங்கீரன், நீதியே நீ கேள், 1962, பக். 150-151.
12. இளங்கீரன், தென்றலும் புயலும், 1956, ப. 14.
13. இளங்கீரன், நீதியே நீ கேள், 1962 ப. 303.
14. அகிலன், புதிய விழிப்பு, 1986, ப. 56.

15. மேற்படி, ப. 71.
16. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், 1962, பக். 17, 24, 103.
17. மேற்படி, பக். 01, 53, 206, 231, 288.
18. மேற்படி, பக். 77-78, 125, 141.
19. அகிலன், முற்குறிப்பிட்ட நூல் ப. 68.
20. சீதா, கோ. வெ., முற்குறிப்பிட்ட நூல், ப. 125.
21. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், 1962 ப. 03.
22. மேற்படி, ப. 14.
23. மேற்படி, ப. 225.
24. மேற்படி, ப. 309.
25. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், 1956, பக். 5-10, 50, 68-72, 109-112, 134.
26. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், 1962, பக். 188-192, 255-258, 207, 179-180, 349-350.
27. மேற்படி, ப. 120.
28. வரதராசன். மு., இலக்கிய மரபு, 1960, ப. 117.
29. சீதா, கோ. வெ., முன்குறிப்பிட்ட நூல், பக். 26-33.

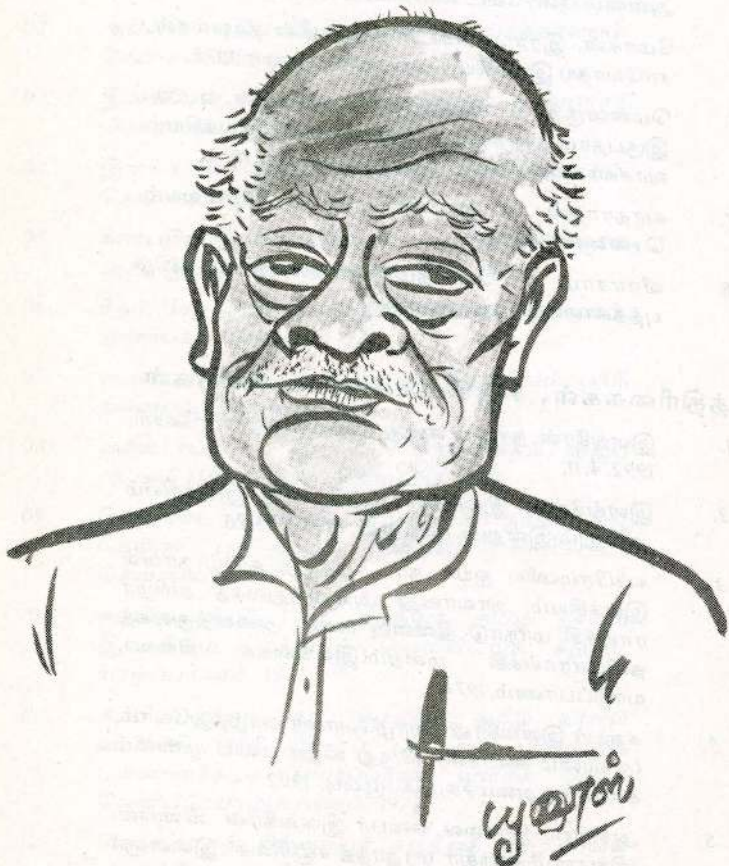
உசாத்துணை நூல்கள்

01. அகிலன், கதைக்கலை, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1981.
02. அகிலன், புதிய விழிப்பு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1986.
03. இளங்கிரன், தென்றலும் புயலும், நவபாரத் பிரசுராலயம், சென்னை, 1956.
04. இளங்கிரன், நீதியே நீ கேள், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.
05. கணபதிப்பிள்ளை, க., நானாடகம், இலங்காபிமான அச்ச இயந்திரசாலை, சாவகச்சேரி, 1940.
06. சீதா, கோ. வெ., தமிழ் நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம், அணியகம், சென்னை, 1979.
07. கைலாசபதி, க., தமிழ் நாவல் இலக்கியம், பாரி நிலையம், சென்னை, 1968.
08. கைலாசபதி, க., இலக்கியச் சிந்தனைகள், விஜய லட்சுமி புத்தகசாலை, கொழும்பு, 1983.
09. கோதண்டராமன், பி., எழுத்தாளர் தர்மம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 1965.
10. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1978.
11. சுப்பிரமணியம், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி நூல் விபரப் பட்டியல், இலங்கை பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாக நூலக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1977.
12. செல்வராசன், சில்லையூர்., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி, அருள் நிலையம், சென்னை, 1967.

13. தண்டாயுதம், இரா., நாவல் வளம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1977.
14. நுஃமான், எம். ஏ., திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், அன்னம் பிரைவேட் லிமிடெட், சிவகங்கை, 1985.
15. மோகன். இரா., டாக்டர் மு.வ. வின் நாவல்கள், சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1972.
16. மௌனகுரு, சி., சித்திரலேகா., நுஃமான், எம்.ஏ., இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், வாசகர் சங்க வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1979.
17. வரதராசன். மு., இலக்கிய மரபு, பாரி நிலையம், சென்னை, 1960.
18. வீராசாமி தா. வே., தமிழ் நாவல் இயல், தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை, 1986.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், கட்டுரைகள்

1. இளங்கீரன், நானும் எனது நாவல்களும், வீரகேசரி, 1992. 4. 11.
2. இளங்கீரன், இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியம் அன்றும்-இன்றும், தினகரன், 1993. 1. 25, 26.
3. சுப்பிரமணிய ஐயர். நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், நாலாவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்(இலங்கைக் கிளை), யாழ்ப்பாணம், 1974.
4. சுபைர் இளங்கீரன், வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம், (முஸ்லிம் கலாசார விருது விழா மலர்) முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு, கொழும்பு, 1992.
5. ஆசிரியர் இல்லை, சுபைர் இளங்கீரன், விவரண, (சிங்களம்-சுதந்திர மாதாந்த சஞ்சிகை) இளைஞர் கலாசாரப் பகுதி வெளியீடு, 1993.02.

பிறர் நோக்கில்

எழுத்தாளர் பணி!

‘கொன்பியூசியஸ்’ என்ற சினத் தத்துவஞானி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்: ‘அமர வேண்டிய ஆசனம் நேராகவும் சரியாகவும் இருக்காவிட்டால், அதில் அமரக்கூடாது.’

இந்தக் கருத்து மனிதன் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், ஒவ்வொரு விடயத்திலும் எவ்வளவு கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

நிற்பது, இருப்பது, நடப்பது போன்ற ஒவ்வொரு விடயத்திலும் எத்துணை கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற தனிமனித ஒழுகலாற்றை எத்துணை நுணுக்கமாக அவதானித்து நடக்க வேண்டும் என்பதை மேற்குறித்த உண்மை விளக்குகின்றது.

இன்றைய சமூக அரசியல் பொருளாதாரக் கலாச் சாரத்தைத் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொரு விடயத்திலும் மிக நுணுக்கமாக அவதானமாக அடியெடுத்து வைக்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது. எந்தச் சிறிய விடயத்தையும் புறக்கணித்து நடக்க முடியாது என்ற உண்மையைச் சகல தலைமைச் சக்திகளும் ஆழமாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

நேற்று மாலை கொழும்பில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் “முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்”

கடந்த தசாப்தங்களில் ஆற்றிய சாதனைகளை மதிப்பிடும் வகையில் பிரபல எழுத்தாளர் இளங்கீரன் எழுதிய நூலை வெளியிட்டது.

நாட்டிலே பிரச்சினைகள் போராட்டங்கள் அல்லது அமைதியீனங்கள் ஏற்படும் போது இலக்கியமும் அந்த இலக்கியத்தின் ஆதார கருதிகளாக விளங்கும் எழுத்தாளர் களும், எந்த வகையிலே சென்றார்கள், இனி எவ்வாறு செல்ல வேண்டும் போன்ற விடயங்களையெல்லாம் கோடிட்டுக் காட்டும் வகையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வரலாறு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இளங்கீரனின் இந்தப்பணி காலங் கருதிய பணியாகும்!

பிரச்சினைகளின் மத்தியில் எழுத்தாளர்கள் ஒருபோதும் உறங்க முடியாது. அறுபதுகள் முதல் தொண்ணூறுகள் வரை தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றியும் இனங்கள் மத்தியில் புரிந்துணர்வை உருவாக்குவது பற்றியும் திட்டவட்டமான கருத்துக்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்டு வந்துள்ளது.

நாட்டின் ஒருமைப்பாடும், தேசிய முழுமையும் மீறப்பட முடியாதவை என்பதையும் தமிழ் மக்களின் தனித்துவத்தை உத்தரவாதப்படுத்துவதையும், தாய்மொழிக் கல்வி, பிரதேச அபிவிருத்தி போன்ற பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களை யெல்லாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிதானமாகவும் சமயோசிதமாகவும் அவ்வப்போது முன்வைத்து வந்துள்ளது.

மக்களின் இலட்சியங்கள் ஓர் எழுத்தாளனுக்கோ, கவிஞனுக்கோ அந்நியமாக இருக்கக்கூடாது. எழுத்தாளன்

தனது நாட்டின் நலன்களையும், மக்களின் அபிலாஷைகளையும் உணர்ந்து அறிவதுடன், மக்களைச் சரியான பாதையில் இட்டுச் செல்லும் வழிகாட்டியாக இயங்க வேண்டும்.

கடந்த காலங்களில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் கூர்மையாக அணுகி மனிதாபிமானமுள்ள உணர்வுகளைக் கிளறச் செய்து அவ்வப்போது சமுதாயத்தை வழிநடத்தும் பணியை முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளது.

ஒழுங்குடனும், சரியான வேலைத் திட்டங்களுடனும் வரலாற்றியலையும், சமுதாயவியலையும் உணர்ந்து இயங்கிய எழுத்தாளர் சங்கம் நாட்டின் ஈர்ப்புகளுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சற்றுச் சோர்ந்திருந்தது. இவ்வாறான சூழ்நிலையிலே மீண்டும் எழுத்தாளர் அமைப்பை வலுவுள்ள தேசிய நிறுவனமாக அமைக்கும் பணியை இனங்காட்டும் வகையில் இளங்கீரனின் முற்போக்கு இலக்கியமும், இயக்கமும் என்ற தொகுப்பு நூல் வெளியாகியுள்ளது.

இன்று தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அனைத்துலக ரீதியாக வியாபித்து உள்ளனர். உழைப்பாளிகளாகவும், அகதிகளாகவும் சென்றவர்களின் எழுத்தையும் மூச்சையும் விளக்கும் வகையில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

தாய்நாடு, சேய்நாடு என்ற காலம் போய்த் “தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” அனைத்துலக ரீதியாக வியாபித்துள்ளது. இந்த உண்மையை மனங்கொண்டு இலங்கை முற்போக்கு

எழுத்தாளர் சங்கம் தனது நோக்கையும் போக்கையும் விரிவுபடுத்தி அனைத்துலக தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தை உருவாக்கும் பணியில் அடியெடுத்து வைக்க வேண்டும்.

எழுத்தாளர்களின் 'பேனா' ஒரு போதும் சோரக் கூடாது. எழுத்தின் வேகமும் தாக்கமும் நாட்டையும் மக்களையும் மீண்டும் உயிர்ப்போடும் உணர்வோடும் செயற்படவைக்கும் நிலைமை உருவாக வேண்டும்.

ஒரு சாதனைகள் நிறைந்த இயக்கமாகப் படிப்படியாக எழுச்சி பெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், கடல் கடந்து எழுச்சி பெற்றுள்ள எழுத்தாளர் ஒன்றியங்களுடனும், நிறுவனங்களுடனும் தனி மனிதர்களுடனும் இணைந்து மீண்டும் அதே வீறுடன் எழுச்சி பெறுவதற்கு 'இளங்கிரனின்' கடந்தகால சாதனைகளின் தொகுப்புப் பணி அடித்தளமாக அமையவேண்டும் என்பதை நிதானமாக அழுத்தியுரைக்க விரும்புகின்றேம்.

“வீரகேசரி” தலையங்கம்

28, மார்ச் 1994.

தமிழ்நாடு - இலங்கை எழுத்தாளர் இணைப்பு பாலம்

சுபமங்களா கோமலின் யோசனை

எமது சிரேஷ்ட எழுத்தாளர் இலக்கியச் செம்மல் சுபைர் இளங்கீரன் எழுதிய "ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்" என்ற நூல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் ஆதரவில் இன்று வெளியிடப்படுகின்றது. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலட்சியங்களையும் சாதனைகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்ததே இந்நூலாகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே தன் முத்திரையைப் பதித்த ஒன்றாகும். பதிப்பகத்தினர் கூறியிருப்பது போல இ.மு.எ.ச.வின் "சாதனைகள், சோதனைகள், தாக்கங்கள், தளர்வுகள், தூக்கங்கள், விழிப்புகள்" என்பவை ஆதார பூர்வமாகப் பதிவு பெறாவிடினும் எமது தேசிய இலக்கியம் மலர்ச்சி காண இதுவே தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது என்பதனை மறுக்க முடியாது. இந்த நிறுவனத்தின் வரலாற்றினை வடித்தளிக்கின்ற வகையில் இச்சங்கத்தின் பிதா மகன்களுள் ஒருவரான இளங்கீரன் பொறுப்பை ஏற்று இந்நூலைத் தந்திருக்கிறார்கள். முற்போக்குத் தேசிய இலக்கியத்தின் வரலாற்றையும், அதன் பகைப் புலத்தையும் ஆதாரங்களுடன் இந்நூல் எடுத்துக் கூறுவதனாலே இதனைத் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மட்டுமல்லாது தமிழ்ப் பற்றுக்கொண்ட அனைவரும் பாராட்டவே செய்வர்.

சிறப்புமிக்க இந்நூல் வெளியிடப்படும் இவ்வேளையிலே இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்குப் புது நம்பிக்கையைத்

தரும் ஒரு நற்செய்தியையும் இங்கே குறிப்பிடுதல் நன்று. தமிழ்நாட்டில் சிறந்த இதழான சுபமங்களாவின் ஆசிரியர் கோமல் சுவாமிநாதன் அவர்கள் கொழும்பில் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்து உபசாரமொன்றில் தெரிவித்த கருத்தையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

நூல் இறக்குமதியாளர் ஸ்ரீதர்சிங் அவர்கள் அளித்த விருந்து உபசாரத்தில் கோமல் பேசியபோது இலங்கை எழுத்தாளர்களும், தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் ஒன்றிணைந்து தமிழ்ப்பணி ஆற்றக்கூடிய கூட்டு அமைப்பு ஒன்றை, இது ஒரு கலைப் பாலமாக அமைவுறும் வண்ணம் நிறுவ வேண்டும் என்றும், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் சகல ஏற்பாடுகளையும் தான் செய்யத் தயார் என்றும் கூறியிருந்தார். தமிழ் இலக்கியத்தில் அக்கறை கொண்ட ஆளுநர் திரு. சர்வானந்தா, அமைச்சர்கள் திரு. தேவராஜ், அல்ஹாஜ். அஸ்வர் மற்றும் பெரியார்கள் சந்திக்கும் இன்றைய வெளியீட்டு விழாவிலே இலக்கியப் பெரியார் கோமல் அவர்களின் கருத்தை ஆராய்தல் பயன் தரும் என நம்புகிறோம்.

இத்தகைய ஓர் இணைப்பு நிறுவனம் இருப்பது பல வழிகளில் உதவியாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கருத்துப் பரிமாற்றம், கலாசார வளர்ச்சி ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு இதுபற்றி எம்மவர்கள் சிந்திப்பது சாலச் சிறந்தது. தமிழ்நாட்டின் இரு முக்கியஸ்தர்களான சுபமங்களா ஆசிரியரும், தமிழறிஞர் பெ. சு. மணியும் இங்கு இருக்கின்றபோதே இது தொடர்பான பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளையாதல் செய்தல் விரும்பத்தக்கது அல்லவா?

“தினகரன்” தலையங்கம்

ஞாயிறு 27, மார்ச் 1994

PROGRESSIVE WRITERS AND THE PROGRESSIVES: SOME THOUGHTS

Selvý Thiruchandran

Subair Illankeeran's book *Elatu Mutpokku Illakiyamum Iyakkamum*, (The Sri Lankan Progressive Literature and the Progressive Movement) was released recently¹. Reading through its pages, I was provoked to put into writing some random thoughts though my original intention was to review the book in Tamil. At the outset, I wish to say that I consider this book as a part of a social science project and therefore it is not merely a Tamil publication which has to be reviewed for the benefit of only the Tamil readership.

This book is a timely publication, primarily because there is a historical need for a reconstruction of Tamil literary thought and its history in Sri Lanka. The members of the Progressive Writer's Association have built into their activities a philosophy of progressiveness anchored in universalism and democracy. Their principle of universalism embraces an agenda of ethnic and linguistic diversity.

The inclusion in the movement of Sinhala writers as well as many Muslim intellectuals with expertise in the Tamil language and literature reflects the multi-ethnic and progressive character of the movement. At a time when the country is sharply divided by narrow nationalist visions pitting one ethnic community against the other, this book charts a path of inter-communal and inter-ethnic unity. The implicit appeal for ethnic harmony is made in the name of literature, a genre which has stood against all forms of parochialism.

The Origins

What the Progressive Writer's Movement has stood for is also a part of Sri Lanka's political history though it is essentially a literary movement. The author traces the origins of this movement to a series of informal literary events that took place in the early 1940s. The first important event was the formation in 1942 of the *marumalarchi* group and the launching of the publication bearing the same name by some Tamil writers who were inspired by the modern Indian literature. However, due to the lack of a definite programme of action and a clear vision, this group soon ceased to exist. Then in 1947, the *Illankai Elutarar Cankam*, The Ceylon Writer's Association, was formed. It had links with the Indian Progressive Writer's Association. The arrival of Mulkraj Anand in Ceylon

was a significant turning point in the evolution of the movement in that it led to the formalisation of the writer's group with Professor Vipulananda Adigal as the President and Martin Wickramasinghe as the Vice President. However, this group too could not continue its activities for long. The last activity of the group was in 1950 when two of its representatives, Ratne Deshapriya Senanayake and Premji Gnanasunderam attended a conference organised by the Tamil Nadu Progressive Writer's Association.

The third phase of the Movement was the formation of the *Illankai Mutpokku Elutarar Cankam* (Ceylon Progressive Writer's Association), in June 1954. The author provides considerable details, both national and international, about the socio-political events and trends of this period. The new consciousness arose in the fifties, challenging Western imperialism as well as the indigenous bourgeoisie, ideas of class and class liberation, and the vision of socialism, were clearly reflected in the writings during this period. For some time, however, this consciousness remained mostly as individual expressions of some writers, and not as a collective manifestation of a politicised literary tradition. In order to generate a fruitful dialogue among writers of all ethnic communities and to organize joint literary activities, the Association was re-organized in June 1954. At a meeting held on June 20, 1954 in

Maradana, Colombo, an executive committee was elected; its members were Premji Gnanasunderam, Illankeeran, M.P. Bharathy, M.M. Ismail, Shahul Hameed and H.M. Mohideen.

Objectives and Ideology

In one of its initial publications issued in October 1954, the objectives of the Association were clearly outlined. The Progressive Writers committed themselves to working within a broad socialist framework, striving for international peace, national liberation, true democracy, socio-economic development and the creation of a unified culture. These objectives, they asserted, would be achieved through literary work.

Most of the early members of the progressive writer's movement had close connections with the Communist Party; some were in fact members of the Communist Party. The author claims that there was no mixing of party politics with literacy politics. However, reading through the book one sees a political ideology expressed through literature. Included in this ideology is a theory of class and caste liberation. Most of the members of this group, we may note, belonged to marginalised sections in society. That the oppressive hierarchial structure in the Tamil society needed to be challenged and changed seems to have been their motto.

Their work in fact gave expression to their own experiences of oppression and social discrimination.

Since the movement and its members functioned with a definite "Progressive" philosophy, the result was the politicization of Tamil literature. They did not see literature as mere objects of aesthetic merit. They refused to see literature as being removed or isolated from socio-political realities. For them, literature emanates from within the realm of society and therefore it should act as agent for change, whenever necessary. That the larger socio-political realities needed to be challenged is not compromised in their writings. While advocating the right of the minorities for self-determination and regional autonomy, they also stood for women's rights. They believed in a theory of literature that demanded both taste and art, along with a content and social consciousness that should provoke thoughts and motivation for social change.

This book also outlines the role which the Progressives played in the development of national literature in Sri Lanka. National in this sense doesn't mean narrow ethnic identity or politics. It has a specifically Sri Lankan Tamil background. Historically, Tamil literature in Sri Lanka has had an Indian character, evolved as a result of the imitation of subject matter, content and form of the Indian Tamil tradition. Early

Tamil novels, short stories and poems closely resembled Indian literary traditions and forms. Even the language employed in the literary production was not the Sri Lankan Tamil as used in Jaffna or Batticaloa. It is to the credit of the Progressive Writers to set new standards of literary production so that Sri Lankan social problems were to become the focus where the characters episodes and narratives were to be moulded on the Sri Lankan social realities.

The Association had many obstacles. Foremost among them was the ideological battles which they had to wage against punditry. It was basically a battle against tradition and conventions. The Tamil *pundits* had a stake in the maintenance and continuation of age old literary themes with their conventional usages and concepts within a dogmatic structure. They called them authentic and pure Tamil forms and constructions. The theorists of purity were against innovative themes, new meters and constructions in poetry. The progressives took up the stand that such an attempt to imprison the Tamil language within "authentic and pure" structures would only subvert the growth of the language and curtail the freedom of expression. There were instances when they had arguments on the platform turning into bitter quarrels not only concerning poetic content and form, but also on themes like progress and parochialism.

The book recalls in vivid detail an incident that occurred during the Sinhala Tamil literary conference held in Kandy in 1963 and its political implications. When the conference commenced, the secretary of the Kandy Sinhala Young Poet's Association, Mr. Ariyavamsa Pathirana, announced while making his welcome address that the proceedings of the conference would be held both in Sinhala and Tamil. This "parity" of status was not received well by a small section in the audience. A Buddhist monk seated in the front row got up and said in an agitated tone, that "Kandy, the abode of the pristinely pure Buddhism of the Sinhala people; What rights do the Tamil people have here?". He continued. "There is no place for the Tamil language in this conference. It should take place in Sinhala only". The monk was supported by a few others. Despite the intervention of chariperson, Leel Gunasekera, and others like T.B. Tennakone, the protest went on. Then came the tactful intervention of Premji Gnanasunderam, the secretary of the Tamil Progressive Writer's Association, exemplifying the prudent management of ethnic tensions. After a few minutes of consultation with his colleagues, he went up to the stage and took control of the situation. He spoke in clear and eloquent Sinhalese with confidence and at length. He gave a detailed account of the origins of the Association, its objectives and commitment to progress. Gnanasunderam emphasized that language was only a

means of communication - a mere tool and that it was not meant to intoxicate people. "Love for one's own language should not let you turn into a rabid fanatic. By hating another person's language, you can't develop your own language. By marginalising Tamil language in Sri Lanka you can't develop the Sinhala language". The underlying theme in Ganasunderam's intervention was that chauvinism, whether it was Tamil or Sinhala, warranted condemnation. To be a progressive, one had to shed all forms chauvinism. The audience greeted Gnanasunderam with applause, and the meeting continued.

The meeting ended with a resolution, appealing for national unity. The proceedings of the meeting were conducted in both Sinhala and Tamil, with Professors Hettiarachchi and Sivathamby delivering main addresses. While picking up this incident, I am not however saying that this was an exemplary situation. The question still remains whether Tamils could confront Sinhala Buddhist chauvinism by learning and speaking in Sinhala.

The point nevertheless is that chauvinism at times could be minimized and controlled by appealing to human conscience and human ethos on the basis of reason. I, for one, would like to believe that humanity has not altogether lost its appeal to reason and rational thinking. Such a belief in human sanity is needed for us

not to become totally frustrated and cynical. Even a small dose of sanity may enable us to survive in a world of ethnic frenzy and mayhem.

Content Vs: Form in Literature

The Progressives had to deal with a few other problems based on ideology and structure. There were some among the Tamil literati who were averse to change. They believed in a restricted and controlled form in literature with its foundational structures intact. The traditionalists laid emphasis on the external form and therefore the substance and content in literature were insignificant to them. Innovative literary forms were scoffed at. But the Progressive writers encouraged the innovation within limits and accepted them into the fold of Tamil literature, laying special emphasis on the content. There had been open confrontations between the traditionalists who resisted both the content and form in the creative work of the Progressive writers. The content or the subject matter in their writings was directed against the social inequality in Sri Lankan society (based on caste and other social hierarchies), political opportunism and to some extent on gender inequality. They viewed writing as a medium to create a new social consciousness that would ultimately change our society. The focus was mainly on the marginalised masses and their socio-political emancipation.

The Progressives have made two unsuccessful attempt to organise women writers. However, women writers have not made their mark in the Tamil literary scene. The burdens that an average women had to bear in her daily life process leaves her with little leisure or motivation for literary activities.

Review Literature

Another area of interest in the Sri Lankan Tamil literary field and in the discourse of literature is the development of a genre of review literature. Critical analysis as a component of literary reviews is indeed a new area in the Tamil literary scene. Sri Lanka's contribution to this field is acknowledged by the Indian intellectuals. The late Professor Kailasapathy is credited with making a unique contribution in this field. He introduced both an ideological and conceptual framework into the study of literature. Literature, he emphasized, should be placed in socio-political and socio-economic context if any literary work was to be meaningfully reviewed. It is important to realise that the Indian Tamil literary scene was far behind Sri Lanka in this sphere and it is primarily to the credit of Kailasapathy that the Indian Tamil literati have acknowledged the new standards set in review literature in Sri Lanka.

While there are many writers of repute among the Progressive Writers, the directions shown and examples set by Professors Kailasapthy and Sivathamby are the most significant. Both Sivathamby and Kailasapathy had their initial literary careers as Tamil school teachers. Later, they became university professors. The role Kailasapathy played as an innovative journalist as the editor of *Thinakaran* in setting new directions and guidelines and the innovations he made in the form, style and content of Tamil prose was a truly path-breaking one.

However, I have a quarrel with the Progressives on one count; their stand on Arumuga Navalar. While they were aware of Navalar's limitations and how he functioned within a feudalistic cultural and ideological framework, they still consider him a great figure. They have failed to focus attention on the fact that Navalar has not challenged the social system in Jaffna which has layers of hierarchy on caste, class and gender. They have also projected him as a nationalist, an innovator in Tamil prose and a man with social consciousness. While conceding the first two, the position that he was a man of social consciousness needs to be challenged. My own reasoning is this: Arumuga Navalar's indifference to, if not total disregard of, the caste system in his behaviour, his implicit advocacy of caste codes and his projection of the *saivar vellala* as the hegemonic group, have to be viewed as reactionary. Any social reformer

in Jaffna who does not take an ideological stand on the caste system would not deserve to be called a reformer. Moreover, his aversion to the low caste marginalised groups was indeed an expression of high caste behavioural norms. Folk dance, the worship of the mother goddess and dances of women at the temple were treated by him as unacceptable, and he was responsible in banishing much of the folk culture from Jaffna. His introduction of the *agamic* tradition into the temple was socially and religiously a rejection of the native culture. This is perhaps why Jaffna lacks an artistic tradition in dance and drama (unlike the other Tamil areas in Sri Lanka) and even the art of cinema. Indeed, the cleansing reformatory role played by Navalar was detrimental to the innovative capacity of the culture of Jaffna. His *vellala* and *saiva* identity had a lot to do with this. The *saiva-vellala* hegemonic construction of Navalar was to remain in Jaffna for sometime. One wonders whether, apart from his caste views, he was also influenced by Victorian standards of morality which viewed dances and folk tradition as morally corrupt and inferior, and women as subordinate.

My contention is that the progressives should have gone beyond Navalar the Tamil prose innovator, and Navalar the nationalist. In fact, the attempt to place Navalar within the nationalist framework has led to the making a hero of Navalar. This is clearly an ideological

contradiction within the progressive movement of the Tamil writers. Has the sin of nationalism misled them? My final contention concerning Navalar is that his place in the history of Jaffna needs a serious critique, especially on issues of caste and gender.

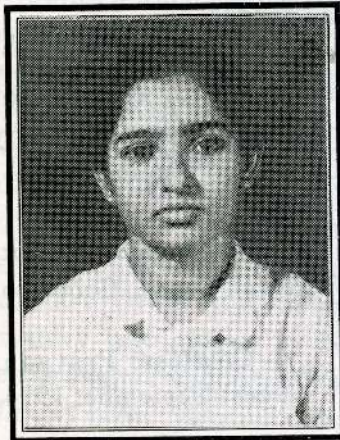
However, I congratulate the Progressives for the many tasks they have undertaken against many obstacles. Theirs, I think, should be a continuing task.

Dr. Selvy Thiruchandran is Director,
Women's Education & Research Centre, Colombo.

- Courtesy: **Pravada**,
August-September 1994.

நூலாசிரியை உம்மு ரஹீமா

குருணாகல் மாவட்டத்தில், ஹிரியால தேர்தல் தொகுதியில் அமைந்துள்ள மெல்சிறிபுர என்னும் நகருக்கண்மையிலிருக்கும் மாய்வெல எனும் கிராமத்தில் அப்துல் ஹமீட் - நாலூர் உம்மா

தம்பதியினருக்கு எட்டாவது மகளாக 1966ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 13ந் திகதி பிறந்தவர் நூலாசிரியை உம்மு ரஹீமா. இவர் சொந்த ஊர்ப் பாடசாலையான மாய்வெல முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியையும் குருணாகல் ஸாஹிராமகா வித்தியாலயத்தில் உயர்தரக் கல்வியையும் கற்றார்.

சிறுவயதில் இருந்தே தமிழ் மொழியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த இவர், பல்கலைக்கழகத்தில் நுழையும் வாய்ப்புக் கிடைத்

ததும், அங்கு தமிழ் விஷேட துறையில் பயின்றார். 1990ல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேரும் வாய்ப்பும், ஆசிரிய நியமனமும் ஒருங்கே கிடைத்தன. கல்வியும் தொழிலும் முக்கியமாகப்பட்டதால் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இரண்டிலும் ஈடுபட்டார். அத்துடன், பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே, இல்லறத்தில் ஈடுபட வேண்டிய கட்டமும் ஏற்பட்டது. எனினும் அது அவரின் கல்விக்கு இடையூறாக இருக்கவில்லை. 1990ல் இருந்து, மாய்வெல முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியையாகப் பணி புரிந்தார். தற்போது தனது கணவரின் ஊரான குளியாப்பிட்டிய கல்வி வலயத்தில் அமைந்துள்ள கெகுணகொல்ல என்ற இடத்திலிருக்கும் கெகுணகொல்ல தேசிய பாடசாலையில் தமிழ் ஆசிரியையாகப் பணிபுரிகிறார்.

முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பின் வாரிசுகளான முதலாளிகள், பொருட்கள் தட்டுப்பாடான காலத்தில் பதுக்கி வைத்துக் கள்ளச் சந்தை வியாபாரம் செய்து கொள்ளை இலாபம் சம்பாதித்தனர். இதன்மூலம், முதலாளிகள் மேன்மேலும் உயர்ந்து கொண்டு போக, சாதாரண மக்கள் மேன்மேலும் வறுமைக் கிடங்கில் தள்ளப்பட்டனர். இரண்டாம் உலக மகாயுத்த காலத்தில், கள்ளச் சந்தை வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுத் திடீர்ப் பணக்காரராகி விட்ட முதலாளிப் பாத்திரத்தின் வாயிலாக இப்பிரச்சினையை வெளிக்காட்டுகிறார் நாவலாசிரியர் இளங்கீரன், 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலில்.

'தென்றலும் புயலும்' நாவலில் கொழும்பு நகர நாகரிகத்தையும் ஆடம்பர வாழ்க்கையையும் பிரதிபலிக்கும் பாத்திரங்களாக சதாசிவம் தம்பதியினர், மனோன்மணி ஆகியோர் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சமூகத்தில் காணப்படும் அரசியல், பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டும், அவற்றிற்கான காரணங்களைக் கண்டிக்கும், அவற்றிலிருந்து விடுபடும் முற்போக்கு எண்ணங்கொண்ட பாத்திரமாக நடராசன் படைக்கப்பட்டுள்ளான். அனாதையாகவும் உள உறுதி கொண்டவனாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ள அவன் இளைஞர்களுக்கு வழி காட்டும் வகையில் காட்டப்படுகிறான்.

பாத்திரங்களின் குணம், தோற்றம், பொருளாதாரநிலை என்பவற்றை உணர்த்தும் பாத்திர வர்ணனைகளையும், இளங்கீரன் நாவல்களில் காணலாம். படிப்போர் நெஞ்சில் பாத்திரங்கள் நிலைத்து நிற்கும் வண்ணம், இயற்கைக்கு முரணாகாத விதத்தில் பாத்திரங்களை வர்ணித்துள்ளார் இளங்கீரன்.

499509

இலங்கையில் விலை : ரூபாய். 50/-